Mereu în gândul meu
JILL SHALVIS

CĂRȚI ROMANTICE

SERIA „LUCKY HARBOR"

După ce a renunțat la cursurile de gastronomie franțuzească la jumătatea anului școlar și a dat o în bară în cadrul unei emisiuni culinare televizate, Leah Sullivan are nevoie să ducă la bun sfârșit măcar ceva, pentru prima dată în viață. Dar, când se întoarce acasă, în Lucky Harbor, se trezește atrasă și distrasă de cel mai bun prieten al ei, pompierul Jack Harper. Din dorința de a aduce zâmbetul pe chipul mamei bolnave a lui Jack, Leah îi dă de înțeles acesteia – și tuturor locuitorilor micului oraș – că ea și Jack sunt mai mult decât prieteni. În curând însă, devine mult prea dificil doar să se prefacă a fi într-o relație cu chipeșul pompier…

Relațiile fără angajamente îi convin de minune lui Jack, pentru că astfel își poate păstra inima în siguranță, ferită de riscul de a fi din nou frântă. Dar, când el și Leah ajung să încalce fiecare dintre regulile pe care le-au stabilit de comun acord, Jack începe să-și dorească să transforme această presupusă relație într-una permanentă. Oare prietenii cei mai buni știu prea multe unul despre celălalt pentru a se îndrăgosti reciproc? Sau, poate, Leah și Jack vor descoperi totuși lucruri noi despre celălalt în micutul Lucky Harbor?

◆

„Fanii lui Shalvis vor devora călătoria pasională a doi tineri de la prietenie la marea dragoste."

Publishers Weekly

◆

JILL SHALVIS este autoarea multor bestselleruri din topurile *New York Times* și *USA Today*, vândute în peste 10 milioane de exemplare. A câștigat de două ori premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989

ISBN 978-606-33-4042-0

9 786063 340420

Lira

eBook disponibil

JILL SHALVIS

Mereu în gândul meu

Always on My Mind
Jill Shalvis
Copyright © 2013 Jill Shalvis
Ediție publicată prin înțelegere cu Grand Central Publishing,
New York, New York, SUA.
Toate drepturile rezervate

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Mereu în gândul meu
Jill Shalvis

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHALVIS, JILL
Mereu în gândul meu / Jill Shalvis;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4042-0

1. Barbu, Oana (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

JILL SHALVIS
Mereu în gândul meu

Traducere din limba engleză
Oana Barbu

LITERA®
2019

Această carte le este dedicată tuturor pompierilor din viața reală. Voi sunteți adevărații eroi! Și tuturor persoanelor din domeniu care m-au ajutat pe parcursul cercetării (și care mi-au împărtășit povești incredibile) și cărora le voi rămâne mereu recunoscătoare:

– comisarului pentru asigurări al statului Mississippi, Mike Chaney;

– celor de la Detașamentul de Pompieri al statului Mississippi;

– comandantului Ricky Davis;

– comandantului-adjunct supervizor James „Jimmy" Jackson;

– comandantului-adjunct coordonator, Brad Smith.

capitolul 1

A spune că a mers pentru clătite la Micul Dejun Caritabil al Pompierilor, organizat anual, ar fi fost ca şi cum ar fi spus că urmăreşte meciul de baseball pentru joc - când toţi ştiau că, de fapt, îl urmărea pentru băieţii în pantaloni mulaţi.

De data aceasta însă, Leah Sullivan chiar avea poftă de clătite. De asemenea, îşi dorea ca bunica ei să trăiască veşnic, voia să fie pace în lume şi, dacă tot îşi punea dorinţe, n-ar fi deranjat-o ca anul acesta să şi agaţe ceva.

Dar avea să se gândească la toate astea într-o altă zi. Jumătatea lunii august părea ca o vară indiană în nord-vestul Pacificului. Dimineaţa era călduroasă, prevestind o zi caniculară, iar ea se îndrepta spre debarcaderul deja aglomerat. Oamenii din Lucky Harbor adorau reuniunile, şi, dacă era la mijloc şi mâncare - plus pompierii aceia drăguţi -, ei bine, acesta ar fi un bonus.

Leah acceptă câteva clătite din partea lui Tim Denison, pompier la Staţia 24. Era boboc, proaspăt absolvent al academiei şi cu cel puţin cinci ani mai tânăr decât ea, dar asta nu-l împiedică să-i facă ochi dulci. Se lăsă atrasă de aspectul lui estival, de parcă ar fi fost un model care poza pentru Gap, şi aşteptă să simtă fluturi în stomac.

Nu simţi.

Din motive necunoscute, punctele ei forte păreau să fie în vacanţă - şi se întâmpla asta de luni bune.

Bine, motivele nu erau chiar necunoscute. Însă nu voia să se gândească la asta, nu astăzi, aşa că inspiră adânc şi-şi continuă drumul de-a lungul debarcaderului.

Fuseseră aranjate mese lungi, majoritatea fiind deja luate cu asalt de localnicii din Lucky Harbor care susţineau micul dejun anual al pompierilor. Prietena lui

Leah, Ali Winters, se lupta cu un munte de clătite, uitându-se la cât de mare era coada, de parcă se gândea să mai ia câteva.

Leah se aşeză lângă ea.

– Deja mănânci cât pentru doi?

– Muşcă-ţi limba! Ali o ameninţă cu furculiţa, privind-o mânioasă. Sunt cu Luke de numai două luni. Să rămân însărcinată nu este pe listă în viitorul apropiat. Contribui numai la sprijinirea comunităţii.

– Mâncând două sute de clătite?

– Hei, banii merg către azilul de bătrâni.

Briza sărată le ciufuli celor două părul, însă nu îndrăzni să deranjeze coafura femeii care stătea lângă Ali. Nimic nu o deranja pe Aubrey.

– Pariez că sexul se află, însă, pe lista ta, spuse Aubrey, intervenind în conversaţie.

Ali îi zâmbi discret. Aubrey o privi cu ochii mijiţi.

– Te-aş putea urî din cauza acelui zâmbet.

– Ar *trebui* să mă urăşti.

– Atât de bun e Luke?

Ali oftă visătoare.

– Este *magic!*

– Magia este o iluzie.

Aubrey linse siropul de pe furculiţă, reuşind să arate în acelaşi timp sofisticată şi graţioasă.

Când fuseseră eleve, Aubrey era tipa inabordabilă, mereu dură, iar Leah nu făcuse parte din grupul ei de prieteni. Nu că acum s-ar fi schimbat prea multe. Se privi şi îşi supse burta.

– Când vine vorba despre Luke, nu este nimic iluzoriu, îi spuse Ali lui Aubrey. Este real 100%. Şi este al meu.

– Ei bine, acum, eşti răutăcioasă, sublinie Aubrey. Iar asta e aria mea de expertiză. Leah, care-i faza cu încălţările scumpe şi tunsoarea ieftină?

Leah își atinse șuvițele castanii ondulate, iar Aubrey îi zâmbi lui Ali, de parcă ar fi vrut să-i spună: „Vezi? Asta înseamnă să fii răutăcios..."

Banii lui Leah se duceau, în mare, pentru rambursarea creditului făcut pentru studii și pentru a-și întreține bunica, dar avea și ea un viciu. Bine, două, dar să fii dependent de Pinterest nu este, practic, un viciu. În schimb, dragostea ei pentru pantofi cu siguranță era. Își cumpărase perechea asta de sandale cu barete din piele de la Paris și considera că meritase pe deplin să mănânce numai mere și unt de arahide timp de o săptămână.

– Erau la reducere, spuse ea, lovindu-le ca și cum ar fi fost Dorothy în Oz. Sunt doar o replică, recunoscu ea.

Aubrey oftă.

– Nu ar fi trebuit să spui ultima parte. Nu are nici un farmec să fiu rea atunci când ești drăguță.

– Dar sunt drăguță, spuse Leah.

– Știu, zise Aubrey. Și depun eforturi să te plac și așa.

Cele trei erau un trio neobișnuit, locuind într-o clădire drăguță, excentrică, în stil victorian, în centrul orașului Lucky Harbor. Clădirea era veche de când lumea, deținută în prezent de un unchi al lui Aubrey și împărțită în trei magazine: florăria lui Ali, patiseria bunicii lui Leah și o librărie neglijată despre care Aubrey tot vorbea de când slujba ei la primărie începuse să scârțâie, cu câteva săptămâni în urmă.

Ali și Leah nu se puteau hotărî dacă să o aibă pe Aubrey în clădire în fiecare zi avea să fie distractiv sau un adevărat coșmar. Oricum ar fi fost, Aubrey mergea pe calea ei. La fel și Ali.

Leah le admira pentru asta, mai ales pentru că ea nu știuse niciodată care-i era adevărata cale. Știa un singur lucru: că trebuia să plece din Lucky Harbor, și asta și făcuse. La vârsta de șaptesprezece ani, plecase și nu prea se mai uitase în urmă.

Acum însă, se întorsese şi-şi punea abilităţile de patiser la încercare pentru a-şi ajuta bunica în timp ce aceasta se recupera după operaţia la genunchi. Problema era că Leah se dezobişnuise să stea prea mult într-un loc.

„Nu este chiar adevărat", spuse vocea ei interioară. Dacă nu ar fi fost un şir de decizii proaste, şi-ar fi terminat cursurile la şcoala culinară franceză. Dacă nu s-ar fi făcut de râs la reality-show-ul *Sweet Wars*. Şi...

„Nu te gândi la asta."

În schimb, mușcă din clătitele pufoase şi se concentră asupra gustului lor, evitând să se gândească la propriile eşecuri. Îşi impunea să se gândească obsesiv la deciziile proaste numai în creierii nopţii.

– Jack este la grătar, observă Ali.

Leah se întoarse pentru a privi spre locul unde se gătea. Locotenentul Jack Harper se afla, într-adevăr, acolo. Era înalt şi lat în umeri şi părea un tip care ar fi putut înfrunta orice i-ar fi ieşit în cale. Asta era un lucru bun, având în vedere că el era şeful Secţiei 24.

Secţia de Pompieri Numărul 24 era una dintre cele patru din district, şi, din cauza Munţilor Olympic, care erau acoperiţi de milioane de hectare de pădure, toate cele patru secţii era mereu ocupate.

Lui Jack îi plăcea să fie ocupat. Dacă îşi propunea, putea părea incredibil de intimidant, dar acum nu era cazul, deoarece dădea din cap pe muzica pe care o asculta la căşti. Cunoscându-l, sigur era o muzică hard rock bună, veche, care-ţi spărgea timpanele.

Nu la mare distanţă de ea, întins pe o bancă, stătea Kevin, un uriaş din rasa Marele Danez. Era alb, cu pete negre care-l făceau să pară dalmaţian. Kevin crescuse la o staţie de pompieri din apropiere şi rămăsese acolo până când le mâncase prea multe furtunuri scumpe, distrusese prea multe paturi şi rosese prea multe perechi de bocanci. Câinele indisciplinat în vârstă de un an fusese dat spre adopţie.

Problema era că nimeni nu-şi dorea o pacoste de şaptezeci de kilograme. Kevin fusese dus la Societatea de Caritate, dar Jack - protectorul, salvatorul - trecuse pe acolo cu câteva săptămâni în urmă şi venise cu soluţia salvatoare.

La fel făcuse şi în cazul lui Leah de atât de multe ori, încât şi ea pierduse şirul.

Era foarte amuzant pentru tot oraşul că Jack Harper al II-lea, cândva teroarea oraşului - sau cel puţin a mamelor de adolescente - era acum şeful celei mai recente terori a oraşului.

Un alt pompier se apropie şi-l înlocui la grătare pe Jack, care, umplându-şi farfuria, se apropie de Kevin. Aruncă înspre câine un cârnat, pe care Kevin îl prinse din aer dintr-o îmbucătură. Cârnatul dispăru imediat, iar Kevin se linse pe bot, privind insistent farfuria lui Jack ca şi cum ar fi putut atrage mai mulţi cârnaţi prin puterea dorinţei.

Jack râse şi se aplecă să-i vorbească lui Kevin, o mişcare ce făcu să i se ridice cămaşa, lăsând să i se vadă turul jos al pantalonilor de la uniformă, o fâşie de piele ispititoare şi numai puţin din fundul lui perfect.

Lângă Leah, atât Ali, cât şi Aubrey oftară pline de dorinţă. Leah le înţelese perfect. Şi ea simţi cum i se opreşte în gât suspinul de dorinţă, dar şi-l reţinu. Ea şi Jack erau numai prieteni. *Prieteni.* Prietenii nu simt dorinţă unul faţă de altul, şi, dacă s-ar întâmpla asta, aceştia ar face lucrul cel mai deştept şi mai logic: ar ignora-o. Şi totuşi, nu reuşi să-şi reţină un zâmbet atunci când auzi râsul contagios al lui Jack. Adevărul este că o făcea să zâmbească încă din clasa a şasea, atunci când ea se mutase în Lucky Harbor.

Ca şi cum i-ar fi simţit aprecierea, Jack ridică privirea. Ochii îi erau acoperiţi de ochelarii de soare cu lentile fumurii, dar ea ştiu că o fixa cu privirea, căci ridică dintr-o sprânceană. Lângă ea, Ali şi Aubrey suspinară iar.

- Serios? le întrebă Leah.

– Ce vrei, uită-te şi tu la el, spuse Aubrey fără regret. Este atrăgător, are ritm şi nu e genul acela de alb fals. Mai este şi foarte amuzant. Bonus, are şi o slujbă bună. Ce păcat că nu vreau să mai aud niciodată de bărbaţi!

– Niciodată este o perioadă foarte lungă, spuse Ali, iar Leah simţi un gol în stomac gândindu-se că frumoasa, blonda Aubrey ar putea fi interesată de Jack.

Jack însă o privea în continuare pe Leah. Ochelarii de soare încă se interpuneau, dar ea ştia că ochii lui închişi la culoare erau înconjuraţi de nişte gene dese, negre şi de sprâncenele ca două linii negre. Sprânceana dreaptă era întreruptă de o cicatrice subţire, cu care se alesese la vârsta de paisprezece ani, când el şi vărul lui Ben furaseră maşina mamei lui şi se opriseră cu ea într-un gard.

– Niciodată, repetă Aubrey automat. Nu mai vreau să aud niciodată de bărbaţi.

Leah se simţi puţin mai uşurată. Reacţia ei era prostească. Jack se putea întâlni cu oricine voia. Şi asta şi făcea. Adesea.

– Şi, oricum, continuă Aubrey, pentru asta s-au inventat bateriile.

Ali râse împreună cu Aubrey, continuând să-l privească pe Jack, care se întorsese la grătar. Se mişca din nou pe ritmul muzicii, în timp ce întorcea clătitele, spre încântarea mulţimii.

– Woo-hoo! strigă Aubrey spre el, apoi, ea şi Ali îl salutară ridicându-şi paharele din plastic pline cu suc de portocale.

Jack zâmbi şi se înclină.

– Hei, spuse Ali, certând-o pe Leah. Du-te să-i dai bacşiş!

– Aşa se zice astăzi? întrebă Aubrey.

Leah îşi dădu ochii peste cap şi se ridică.

– Sunteţi ridicole amândouă. Se întâlneşte cu o asistentă.

Sau cel puţin asta făcuse săptămâna trecută. Nu putea ţine pasul cu viaţa amoroasă a lui Jack. Bine,

alesese să nu țină pasul. „Suntem doar... prieteni." Mereu fuseseră prieteni, la bine și la rău, și trecuseră prin multe rele.

– Când mergi la aceeași școală cu cineva, înveți prea multe despre acea persoană, continuă ea, știind foarte bine că ar fi trebuit să se oprească, deși era evident că nu putea. Adică, nu aș putea ieși cu tipul care a furat toate prezervativele de Ziua Educației Sexuale și le-a folosit drept baloane cu apă pentru a le arunca în fete în timpul cursei de patru sute de metri.

– Eu aș putea, spuse Aubrey.

Leah își dădu din nou ochii peste cap, mai mult pentru a ascunde faptul că într-adevăr nu avea nici un motiv serios pentru a nu ieși cu Jack.

– Unde te duci? o întrebă Ali pe Leah când aceasta se ridică. Nu am apucat să vorbim despre ultimul episod din *Sweet Wars*. Acum, că ai ajuns la jumătatea sezonului, până la eliminările individuale, tot orașul vorbește numai despre asta. Știai că se adună multă lume la Love Shack pentru a se uita?

Da, știa. La început, fusese bătută la cap să meargă, dar nu putea. Nu se putea privi dacă și alții se aflau în aceeași încăpere.

– Ai fost minunată, spuse Ali.

Poate, dar fusese din cauza adrenalinei produse de faptul că era filmată. Leah încercase să scape pretinzând că era Julia Child. Destul de ușor având în vedere că pretinsese asta încă de când era mică. După primul episod terifiant, învățase ceva despre sine. Deși fusese un copil care crescuse cu prea puțină stimă de sine – sau chiar deloc –, ceva se întâmpla când se afla în fața camerelor. Știa că era un rol și reușise să iasă din cochilie.

Adevărul șocant era că îi plăcuse.

– Plus că arăți foarte bine la TV, spuse Aubrey. A naibii să fii! Știu că vă jurizau în funcție de originalitate, prezentare și gust, dar ar fi trebuit să primești puncte

în plus şi pentru că nu păreai grasă. Vei arăta la fel de bine şi în următoarele episoade?

Nici subiectul ăsta nu îi convenea.

– Trebuie să plec, spuse Leah, înşfăcându-şi farfuria şi îndreptându-se spre zona de gătit. Au adus cârnaţi.

– Ah! Audrey încuviinţă cu înţelepciune. Deci *vrei* cârnatul lui Jack.

Ali izbucni în râs şi bătu palma cu Aubrey. Leah le ignoră şi se îndreptă spre grătar.

Jack făcu un rând de clătite, unul de cârnaţi şi verifică focul. Aştepta.

Asta făcuse mereu.

În spatele lui, doi colegi pompieri vorbeau despre un tip care îi cumpărase prietenei lui o geantă scumpă pentru a-şi cere scuze că uitase de aniversarea primei lor întâlniri. Tipul crezuse că avea să se scoată aşa.

Jack ştia mai bine. Geanta fusese un gest drăguţ, dar, din experienţa lui, greşelile bărbaţilor nu erau niciodată uitate cu adevărat, ci înmagazinate meticulos de lobul frontal al femeii şi scoase la înaintare la momentul oportun.

Un tip trebuia fie să evite greşelile, fie să iasă din relaţie înainte să vină ziua aniversară.

– Ham!

Era Kevin care încerca să-i atragă atenţia.

– Nu mai sunt cârnaţi, îi spuse Jack. Ştii ce păţeşti dacă mănânci prea mult. Împuţi tot dormitorul.

Kevin avea o pată mare şi neagră deasupra ochiului stâng, ceea ce-l făcea să arate ca un pirat periculos în timp ce se uita cu jind la şirul de cârnaţi. Deoarece Jack nu renunţă, câinele oftă adânc şi se aşeză, rezemându-şi capul pe labele din faţă.

– Atenţie! strigă Tim.

Jack prinse într-o mână recipientul care conţinea compoziţia de clătite, în timp ce cu cealaltă continua să le întoarcă pe restul.

– Destul de îndemânatic, se auzi un glas de femeie. Leah.

Jack se întoarse şi o văzu stând lângă Kevin, cu o farfurie în mână.

Jack îl făcu pe Kevin să se aşeze, exact în momentul în care câinele voia să reacţioneze. Câinii de rasa lui Kevin au multe calităţi, precum loialitate şi afecţiune, dar politeţea nu este una dintre ele. Kevin trăia pentru a-şi băga nasul pe sub fustele doamnelor, a sări în braţele oamenilor ca şi cum ar fi fost un Pomeranian de câteva kilograme şi pentru a mânca... absolut orice. Kevin era cu ochii pe premiu – farfuria lui Leah. Jack o chemă pe Leah mai aproape, făcându-i un semn cu degetul. Apăruse în Lucky Harbor cu cearcăne sub ochii ei verzi de smarald, care ascundeau multe secrete, dar începuse să se acomodeze. Tricoul ei alb transparent şi pantalonii negri scoteau în evidenţă un trup fragil, slăbit de griji sau de gânduri – cunoscând-o pe Leah, probabil de amândouă. Părul ei mătăsos era desprins şi ciufulit de vânt. Lui i se părea că arăta ca după o partidă bună, însă ea nu ieşea cu nimeni.

Ştia asta deoarece în Lucky Harbor nimeni nu putea avea secrete şi deoarece lucra la secţia de pompieri, supranumită şi Centrala Bârfelor. Ştia că Leah nu avea pe nimeni, dar şi că ceva o supăra.

„Nu este treaba ta..."

Deşi îşi spusese asta de nenumărate ori, obiceiurile vechi dispăreau greu. Prietenia lui cu ea era lungă şi complicată, însă Leah îi fusese alături de fiecare dată când avusese nevoie de ea, fără să pună întrebări. Numai în ultima săptămână mersese cu mama lui la doctor de două ori, îl hrănise şi-l plimbase pe Kevin când Jack fusese chemat la lucru şi lăsase în frigider o farfurie cu cornuri cu cremă de brânză, preferatele lui. Se întâmplaseră multe între ei, dar îi păsa de ea, chiar şi atunci când îi venea să o strângă de gât.

– Ai ceva cârnaţi gata? întrebă ea.

La cuvântul cârnat, Kevin aproape că levită. Cu urechile ciulite şi cu nasul iscoditor, câinele se ridică şi-l privi pe Jack cum înfipse furculiţa într-o bucată de carne şi o puse pe farfuria lui Leah. Cum Jack nu împărţi hrana cu el, Kevin scânci amărât.

Lăsându-se impresionată de privirea lui, Leah se înduplecă:

- Ah, spuse ea. Îi pot da unul?

- Doar dacă vrei să dormi tu cu el diseară, replică Jack.

- Nu m-ar deranja.

- Crede-mă, ba da!

Apropiindu-se de Jack la grătar pentru a-l ajuta, Tim îi aruncă o privire lui Leah.

- Dorm eu cu tine diseară. Nu contează câţi cârnaţi vei mânca.

Leah râse.

- Le spui asta tuturor femeilor de la coadă.

Tim zâmbi, în obraz formându-i-se o gropiţă.

- Cu tine, vorbesc serios. Deci... vrei?

- Nu! spuse Leah, zâmbind în continuare. Nu diseară.

- Mâine-seară?

- Tu vrei să mori? îi întrebă Jack.

- Ce?

- Bobocii care au venit la Leah au dispărut în mod misterios, îi spuse Jack. Nimeni nu i-a mai văzut de atunci.

Tim păru surprins.

- Da? Cine?

- Ultimul recrut. Şi el se numea tot Tim, spuse Jack inexpresiv.

Leah râse, iar Tim îşi dădu ochii peste cap. La muncă, se afla în subordinea lui Jack, dar acum nu părea să-i pese.

- Îmi asum riscul, spuse el îndrăzneţ.

Jack se întreba dacă avea să pară tot atât de sigur pe el mai târziu când avea să pună singur la punct maşinile de pompieri. Pe toate.

Leah căscă şi se frecă la ochi, iar Jack uită de Tim.

– Poate ar trebui să mergi la Wheaties, spuse Jack. Arăţi de parcă ai avea nevoie de un energizant.

Îi întâlni privirea.

– Tim zicea că arăt bine.

– Aşa este, drăguţă, spuse Tim, trăgând cu urechea fără jenă. Dacă te vei răzgândi în ceea ce priveşte oferta mea, mă voi asigura că vei afla *exact* cât de bine arăţi.

Jack se răzgândi în legătură cu Tim şi pusul la punct al maşinilor. Bobocul avea să fie prea ocupat să ofere o demonstraţie la azilul de bătrâni, de care fiecare pompier era îngrozit, căci bătrânii erau arţăgoşi, nu ascultau, iar femeilor în vârstă le plăcea să pipăie orice prindeau.

Fără să ştie ce-l aştepta, Tim continuă să se ocupe de grătar. Jack nu o slăbi din priviri pe Leah. Voia ca ea să facă tot ce îşi dorea, dar nu voia să cadă pe mâna unui fluşturatic precum Tim. Dacă ar fi spus asta, ar fi fost ca şi cum ar fi fluturat un steag roşu în faţa unui taur, indiferent de cât de drăguţ ar fi fost taurul. Ea i-ar da unui străin şi haina de pe ea, dar Jack învăţase cu mult timp în urmă că nu trebuia nici măcar să încerce să-i spună ce să facă, căci sigur ar fi făcut opusul.

Obişnuia să facă asta.

L-ar fi învinuit pe ticălosul ei tată, dar în acest caz nu mai conta, deoarece Leah nu părea să fie prea interesată de flirtul lui Tim.

Sau de orice altceva.

De fapt, asta îl deranja pe Jack. Lui Leah îi plăceau provocările vieţii, aventura. Urmărise provocarea şi aventura de când o cunoştea el. Erau contagioase – spiritul, entuziasmul, capacitatea ei de a fi la fel de imprevizibilă precum destinul. Ea era singura din anturajul lui care putea să-i lumineze ziua chiar şi atunci când era mohorâtă

şi să-l facă să zâmbească. Zâmbetul ei însă nu i se reflecta în ochi. Apropiindu-se de ea fără ca Tim să-l poată auzi, aşteptă până când ea îşi întoarse privirea spre el

– Hei! spuse el.

– Nu te temi că vei dispărea şi tu în mod misterios şi că nu vor mai şti de tine niciodată?

– Nu sunt un boboc.

Zâmbi, dar îl evită din nou.

– Te simţi bine? întrebă el.

– Mereu.

Apoi, înfulecă un cârnat.

Jack înţelese mesajul. Nu voia să vorbească, îşi dădea seama de asta. La dracu', el era cel mai fericit când nu trebuia să vorbească. Ea însă avusese un an greu, prima dată din cauza dezastrului de la cursurile de gastronomie franceză, la care renunţase cu trei săptămâni înainte de absolvire din motive necunoscute, apoi faza cu *Sweet Wars*.

Zvonurile spuneau că ajunsese destul de departe în emisiune, numărându-se printre cei mai buni. Ştia că, din cauza contractului pe care îl semnase, nu putea vorbi despre rezultate, dar se gândise că lui avea să îi spună.

Nu o făcuse.

Jack urmărise fiecare episod, susţinând-o. Seara trecută, ea gătise produse de patiserie pufoase contracronometru, pentru nişte bucătari renumiţi care ţipau mult. Mulţi dintre adversarii lui Leah fuseseră copleşiţi de comentariile lor răutăcioase, dar Leah trăise toată viaţa cu o astfel de persoană. Câştigase întrecerea. Deşi Jack nu o mai cunoştea la fel de bine ca înainte, era sigur că ea avea să fie câştigătoarea concursului.

Ea însă nu se comporta ca o câştigătoare.

Oare renunţase şi la asta?

Adevărul este că obişnuia să fugă de demonii ei. Mereu făcuse asta, iar unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Îi surprinse privirea.

- Ce?

- Tu să-mi spui. Zi-mi ce se întâmplă cu tine?

Ea clătină din cap, iar ochii ei frumoşi îl evitară.

- Am învăţat să-mi port singură luptele, Jack.

Poate. El nu voia neapărat să poarte bătăliile ei, ci să o vadă din nou zâmbind din tot sufletul.

capitolul 2

A doua zi dimineaţă, Leah merse la patiserie. Casa bunicii sale era la numai un kilometru distanţă de centru, iar ei îi plăcea să facă mişcare, chiar şi la patru dimineaţa. Poate în special la patru dimineaţa.

Lucky Harbor era situat într-un golf stâncos între Mulţii Olympic şi zona de coastă, având o arhitectură eclectică, îmbinând noul şi vechiul. De când părăsise oraşul, vizitase multe locuri, dar nu găsise niciodată ceva similar acestui loc mic şi primitor.

Strada principală a oraşului Lucky Harbor era mărginită de clădiri în stil victorian vopsite în culori deschise, găzduind de toate, de la oficiul poştal până la galerii de artă. La capătul străzii, se afla portul, unde un debarcader lung înainta în apă, găzduind cafenele, pasaje, gelaterii şi o roată gigantică.

Acum, totul era închis. Leah era singura de pe stradă. Îi plăcea cum arăta Lucky Harbor în dimineţile adormite, cu o coloană lungă de ceaţă venind dinspre ocean şi cu sclipirile argintii ale luminii reflectându-se în geamurile magazinelor şi strecurându-se printre frunzele copacilor care flancau trotuarele.

Ca o vedere.

Totul, până la aerul sărat al oceanului, îi trezea o pleiadă de amintiri. La fel făcea şi brutăria în care intră după ce descuie uşa. Era deja cald şi, momentan, linişte. Mai târziu, avea să apară Riley. Riley venise în Lucky Harbor când era o adolescentă fugită de acasă şi fusese luată sub aripa ei de Amy, prietena lui Leah. Riley se maturizase mult în ultimii ani, iar acum era studentă şi lucra câteva ore pe săptămână atât la cafeneaua din oraş, cât şi la patiserie. În acel moment însă, Leah era singură. Aprinse lumina şi, ca de obicei, electricitatea

oscilă, lumina se diminuă, apoi se stabiliză. Clădirea aceea veche şi excentrică avea nevoie de o renovare serioasă, dar domnul Lyons era mult prea zgârcit.

Era atât de zgârcit, încât cedase clădirea unui terţ. Nu se ştia nimic despre noul proprietar, deşi acesta le promisese tuturor că avea să le respecte angajamentul. Asta avea să îi pună la adăpost până la sfârşitul anului.

Leah aprinse cuptoarele. Erau la fel de temperamentale precum clădirea cea veche. Trebui să lovească de două ori plita pentru a auzi sunetul gazului. „Încă o zi", se gândi ea satisfăcută. Patiseria mai rezista măcar încă o zi.

Bunica ei Elsie era patiser de mai bine de cincizeci de ani, dar nu încercase lucruri noi în ultimele decenii. Leah preluase conducerea, înnoind gama de produse, înlăturându-le pe cele învechite şi creând cu încântare altele noi, toate proaspete în fiecare dimineaţă.

Era mult de muncă, dar era în această meserie ceva ce-i permitea să uite de ea. Câteva ore mai târziu, probabil fusese nevoită să lovească în cuptoare de mai bine de douăsprezece ori, însă produsele arătau foarte apetisant. Pâine, cornuri şi gogoşi... nu erau exact produsele pretenţioase pe care învăţase să le pregătească la şcoală sau la *Sweet Wars*, dar ei îi plăceau oricum. Şi le pregătise pe toate în ciuda echipamentului rudimentar.

După asta, aşeză produsele proaspete de patiserie în vitrină şi începu să viseze la absolvirea şcolii culinare. Se trezi din visare când auzi clinchetul clopoţelului de la uşă pentru prima dată în acea dimineaţă. Pădurarul Matt Bowers intră aproape căscând. Leah îi turnă automat un Dr. Pepper de la dozator şi îi oferi două brânzoaice, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă.

– M-am uitat cu plăcere la *Sweet Wars* seara trecută, spuse el. Eşti cea mai bună.

„Dacă nu poţi fi cea mai bună, Leah, nu te mai obosi să fii mediocră."

Aceasta fusese replica preferată a tatălui ei. Următoarea, fusese „Dumnezeule, Leah Marie, nu oboseşti niciodată s-o dai în bară?" Fraza ei preferată era: „Nu vei obţine nimic!"

Ştia că alţi oameni avuseseră o viaţă şi mai grea decât a ei în copilărie, însă vorbele lui o răniseră profund, iar replicile prin care mamei ei încerca să mai atenueze loviturile lui, precum „Îţi vrea binele!" sau „Te iubeşte!", nu o ajutaseră. În schimb, o făcuseră să fie confuză, rănită şi să simtă că nu avea să îi poată mulţumi niciodată.

Drept consecinţă, nu ştia cum să primească laudele. O făceau să se simtă inconfortabil, ca şi cum ar fi trebuit să se ridice la un anumit standard imposibil de atins.

– Spune-mi adevărul, zise Matt. Ai câştigat concursul, nu-i aşa?

Îi oferi micul dejun.

– Nu pot să îţi spun, îi răspunse ea. Obligaţii contractuale.

Matt muşcă din prima brânzoaică şi oftă de plăcere.

– Oh, da! Cu siguranţă, ai câştigat!

Când acesta plecă, Leah gustă o brânzoaică şi trebui să recunoască faptul că el avusese dreptate, măcar într-o privinţă. Brânzoaica era bună.

Uşa patiseriei se deschise iar, şi de data asta intră cel mai arătos poliţist din zonă, Sawyer Thompson.

– Te-ai descurcat foarte bine în acea emisiune, spuse el în timp ce ea îi ambala produsul lui preferat, o ruladă cu biscuiţi şi ciocolată. Ai câştigat?

– Nu am voie să spun, zise ea, începându-se să se simtă recunoscătoare pentru contractul care o obliga să-şi ţină gura.

Îi întinse pachetul. El muşcă din ruladă şi oftă.

– Clar ai câştigat!

Incapabilă să se abţină, Leah se înroşi de bucurie în timp ce el îi zâmbi, plăti şi plecă.

– Pe bune? spuse Ali în spatele lui Leah, intrând prin uşa din spate, venind, fără îndoială, să-şi ia gogoaşa de dimineaţă. Tu te alegi cu toţi tipii buni, nu este corect!

– Tu vinzi flori, îi spuse Leah. Eu vând zahăr. Gândeşte-te şi tu!

Îi pregăti lui Ali o pungă cu gogoşi şi i-o puse pe tejghea.

Astfel trecu dimineaţa. Oamenii veneau, cumpărau produsele ei – ceea ce o bucura – şi întrebau despre *Sweet Wars* – ceea ce nu o mai bucura.

„Dacă nu poţi fi cea mai bună, Leah, nu te mai obosi să fii mediocră."

– Ieşi din mintea mea, spuse ea, întorcându-se la muncă.

Pe la prânz, era gata să tragă un pui de somn, dar mai trebuia să aştepte încă vreo două ore până când Riley avea să apară. Leah trebuia să-şi ducă şi bunica la şedinţa de fizioterapie, să facă nişte cumpărături pentru cină şi apoi, dacă avea noroc, poate apuca să aţipească. Anul acesta avea să împlinească treizeci de ani şi deja visa la somn. Poate ar trebui să meargă la azilul de bătrâni...

Ştia însă că nu munca o obosea. Era obişnuită să muncească din greu. Nu o obosea nici faptul că îşi schimbase locul, dormind acum pe o saltea japoneză în căsuţa bunicii ei Elsie, până când aceasta avea să se recupereze. Leah se obişnuise cu viaţa de nomad. Era şi cazul. Trecuse prin patru facultăţi în patru ani, încercând asistenţa medicală, ştiinţele politice, chiar şi jurnalismul înainte să se întoarcă la prima ei dragoste.

Patiseria.

Întoarcerea în Lucky Harbor o cam zdruncinase. Operaţia la genunchi a lui Elsie fusese un lucru imprevizibil. Leah era recunoscătoare pentru cât de bine se recupera bunica ei, dar medicamentele o împiedicau pe Elsie să se trezească de dimineaţă şi să ajute la patiserie. Astfel

că Leah venise să o ajute timp de o săptămână. Numai că trecuse deja o lună, iar ea tot acolo era.

Uşa se deschise, iar Dee Harper intră în magazin, zâmbindu-i bărbatului care-i deschise uşa.

Era fiul ei, Jack Harper.

Kevin era afară, legat de banca din fier din faţă. Cu nasul lipit de geam, câinele privea produsele expuse de parcă nu ar mai fi mâncat de o săptămână.

Jack arătă spre el. Kevin se lingea pe botul pe care şi-l sprijinise de labele din faţă, în vreme ce umerii laţi ai lui Jack acoperiră uşa de la intrare în timp ce o îndemna cu grijă pe mama lui spre tejghea.

– Hei! spuse el zâmbindu-i lui Leah, adulmecând. Miroase incredibil de bine aici.

– Mulţumesc! Îl privi uimită. Se tunsese din nou scurt, dar ea ştia că o făcuse pentru a se simţi mai confortabil, nu pentru a fi la modă. Arătase mereu mult prea atrăgător pentru binele lui, iar asta nu se schimbase. În schimb, cu trecerea timpului şi cu acumularea experienţei, devenise şi mai fermecător.

Iar asta nu era corect.

Dincolo însă de aspectul fizic, ceea ce-l făcea special era charisma lui incredibilă şi şarmul lui natural. Se spunea, în glumă, că ar fi fost capabil să cucerească chiar şi o călugăriţă. Astăzi însă, magnetismul natural lipsea.

– Orice, mamă, spuse el către Dee, arătând către gama largă de produse din faţa lor. Orice. Orice vrei tu.

– Dragule, ţi-am spus, nu-mi este prea foame.

Ochii lui Jack erau umbriţi, iar barba părea nerasă de cel puţin o zi.

– Doctorul ţi-a spus să mănânci, îţi aminteşti? A zis că, dacă vrei să vizitezi castelele Scoţiei, aşa cum i-ai spus, va trebui să te întremezi. În plus, îţi plac la nebunie produsele de patiserie ale lui Leah.

Dee îi zâmbi lui Leah. Aceasta îi răspunse tot cu un zâmbet, încercând din răsputeri să nu-şi trădeze compasiunea sau îngrijorarea. Dee Harper se lupta cu cancerul

la sân. Partea cea mai grea era chimioterapia, căci o pusese la pământ. Leah scoase tava cu produse pentru degustat şi o puse pe tejghea.

– Uite, încearcă tartele cu fructe. Îmi stă de mult mintea la ele, însă abia acum le-am făcut şi nu sunt sigură dacă au ieşit cum trebuie. Ce părere ai?

Expresia lui Dee lăsa să se înţeleagă că ştia că Leah se săturase deja de ele. Amândouă ştiau că Leah nu ar fi scos niciodată la vânzare ceva ce nu era perfect. Moştenirea tatălui ei – dacă nu faci totul perfect, mai bine las-o baltă. De obicei, pentru Leah era mai uşor să o lase baltă, dar patiseria era unul dintre acele lucruri pe care trebuia să le facă. La fel cum era să... respire.

Dee gustă din tartă. Hainele ei erau cam largi, şi purta o eşarfă pentru a ascunde faptul că-i căzuse părul. Leah văzu bandajul pe care-l avea la antebraţ şi ştiu că se întorceau de la doctor. Jack trase un scaun pentru mama sa şi aşteptă până când aceasta se aşeză înainte să se îndrepte încet spre tejghea. Privind produsele, spuse:

– Câte una din fiecare.

– Ia loc, îi zise Leah. Ţi le aduc eu.

El nu se aşeză. Stătea acolo la tejghea, cu umerii încordaţi, cu ochelarii de soare ridicaţi pe cap, fără să spună nimic în vreme ce se holba la vitrină

Cu inima îndurerată din cauza lui şi a lui Dee, Leah le turnă două pahare de ceai şi li le duse la masă. Dee scoase un ghem de aţă şi două andrele din geantă şi începu să lucreze la ceea ce părea un fular. Făcea, de asemenea, nişte pături minunate şi le vindea la diverse târguri de artizanat atunci când sănătatea i-o permitea. Când nu putea, prietenii ei le vindeau pentru ea, aşa cum făcuse Leah săptămâna trecută.

Leah se duse în spatele tejghelei şi aşeză pe o tavă bunătăţi asortate, ducându-li-le la masă. Dee se opri din împletit, îi strânse mâna pentru a-i mulţumi şi se chinui să mănânce puţină tartă.

Leah se îndreptă iar spre Jack, care încă stătea la tejghea. Se întoarse, iar mişcarea împrăştie un miros de piele masculină şi de detergent de rufe.

– Te simţi bine? întrebă ea încet.

– Are nevoie de hrană, dar nu vrea să mănânce. M-am gândit că preparatele tale i se vor părea irezistibile.

– Mă refeream la genunchiul tău. Leah îşi şterse mâinile de şorţ şi făcu un pas în spate să-i privească picioarele lungi. Mulţi ani, fusese vedeta, unul dintre pompierii de la ţară care se aruncau din avioane pentru a opri focurile din munţi şi de la câmpii, până când o rană la genunchi, cu care se alesese în urmă cu cinci ani, îl pusese pe tuşă. Acum, lucra la Detaşamentul de Pompieri din Lucky Harbor. Nu era la fel de palpitant, ştia şi ea. Ce s-a întâmplat?

Ridică din umeri, nepăsător. Aşa se spune „nimic" în limbajul băieţilor.

– Te-a consultat vreun doctor? întrebă ea.

Ridică iar din umeri şi se întoarse spre ea.

– Trebuie să o faci să mănânce!

Vorbea încet, aproape răguşit. Dar nu asta îi atrase atenţia. Îi ceruse ceva, ajutorul, iar el niciodată nu făcea asta cu uşurinţă. Deşi Leah îşi dori deodată să-l aline cu o îmbrăţişare, se întoarse brusc şi se îndreptă spre masă. Aşezată lângă Dee, împinse farfuria cu bunătăţii mai aproape de ea, în timp ce telefonul lui Jack începu să sune.

– Trebuie să răspund, spuse el şi ieşi din patiserie.

Imediat cum ieşi, Kevin sări pe el, şi era atât de înalt când se ridica pe picioarele din spate, încât cei doi erau aproape nas în nas. Jack mângâie capul mare al lui Kevin, apoi îl împinse. Kevin se întinse pe jos, cu burta în sus. Simţindu-se obligat, Jack se aplecă şi-l mângâie pe burtă, în timp ce vorbea la telefon. Leah se chinui să nu-i privească fundul prin geam, dar nu reuşi. Avea un fund pe cinste.

Lângă ea, Dee puse tarta jos.

– Voi doi sunteţi ca în vremurile bune.

Nu chiar, dar Leah ştia ce voise să spună. Pe atunci, fiind nou-venită în oraş, încă nu reuşise să se integreze, iar Jack fusese singurul care o acceptase. Îi permisese să se ţină după el şi gaşca lui, deşi o trimitea mereu acasă înainte ca ei să intre în vreo belea. Cât de mult îi displăcuse asta! Ea iubea belelele. Îl iubise – şi iubise şi modul în care el o făcea să uite viaţa mizerabilă de acasă, modul în care o făcea să râdă. Pentru ea, fusese mai mult decât o portiţă de scăpare din copilăria ei nefericită. Chiar dacă era cu doi ani mai mare decât ea ca vârstă şi cu ani lumină ca experienţă, el fusese cel mai bun prieten al ei.

De-a lungul timpului, păstraseră legătura la telefon sau prin e-mailuri. Vorbiseră atunci când ea avusese nevoie de un umăr pe care să plângă. Jack era mult mai stăpân pe sine, dar şi el o sunase, „doar pentru a se asigura că era în regulă". Leah interpretase gestul lui ca o nevoie de a se destăinui – şi reuşea mereu să afle ce era în mintea lui. Preţuia acele telefoane, căci ştia că el avea nevoie de ea. Totuşi, aceste momente erau destul de rare, căci lui Jack nu-i plăcea să aibă nevoie de nimeni.

– Este plăcut, spuse Dee.

Leah se apropie şi-i strânse mâna lui Dee.

– Este plăcut să fiu înapoi acasă.

– Eşti îngrijorată din cauza mea. Nu trebuie. Voi fi bine.

– Ştiu, spuse Leah, şi spera din tot sufletul să fie adevărat.

Afară, Jack se ridică, ţinând într-o mână telefonul, iar cu cealaltă mângâind capul lui Kevin, care îi sărise pe şold.

– Chiar nu am vrut nimic de mâncare, spuse Dee. Dar el ţine atât de mult să mănânc.

– Este îngrijorat din cauza ta.

– Atunci, suntem în aceeaşi barcă, fiindcă şi eu sunt îngrijorată din cauza lui. Ţi-a spus? Are nevoie de o nouă

operaţie la genunchi, ca aceea a bunicii tale, dar este prea încăpăţânat pentru a accepta.

– Nu, zise Leah, privind umerii laţi ai lui Jack. Nu mi-a spus nimic despre asta.

– Se forţează prea mult.

– Ştii de ce, spuse încet Leah.

– Da, zise Dee. Ştiu de ce.

Toţi ştiau. Tatăl lui Jack fusese pompier. Trăise pentru această meserie şi murise pentru ea, devenind un erou local. Ce altceva putea face fiul acelui erou dacă nu să devină şi el pompier şi să se ridice la nivelul aşteptărilor?

– L-am distrus, spuse Dee.

– Ce? Nu, zise Leah, plină de compasiune. Nu. Dee, l-ai crescut bine. Tu...

– M-a distrus moartea tatălui său. Încuviinţă din cap. Nu are rost să pretinzi altceva. M-a distrus, iar Jack a fost de faţă, şi acum nu se poate implica în vreo relaţie.

– Dee, spuse Leah, încercând să găsească un motiv să zâmbească. Fiul tău are mai multe relaţii decât am eu perechi de pantofi. Şi toată lumea ştie cât de multe perechi de pantofi am. Prea multe, de le-am şi pierdut numărul.

Jack fusese mereu irezistibil pentru sexul opus. Poate pentru că fusese mereu un tip înalt şi cu o alură protectoare. Sau poate de vină era licărul din ochii lui ca de caramel, care spunea „Sunt o pacoste, dar merit tot deranjul". În orice caz, Jack reuşise să intre în relaţii cu diverse fete şi să iasă la fel de uşor, fără ca vreuna dintre relaţiile astea să se încheie nasol. El era ceea ce Leah numise, în glumă, un fustangiu. Exista mereu câte un motiv care-l împiedica să continue relaţia. Prea lipicioasă. Prea controversată. Prea nebună. Decisese cu mult timp în urmă să nu se mai gândească la motivele pentru care o părăsise, deoarece ştia că erau prea multe.

Dee clătină din cap.

– Vorbesc despre relaţii adevărate, Leah. Una care să dureze suficient de mult încât să o aducă pe fată acasă, să o întâlnesc. Evită să facă asta. Se opri. Bine, cu excepţia ta, scumpo.

Leah simţi un gol în stomac. Ea şi Jack nu ajunseseră cu adevărat la acel stadiu. Cu excepţia acelei singure dăţi. Oarecum.

– Va găsi femei potrivită, spuse ea încet. Este nevoie numai de una.

– Dar când?

– Poate că lucrează la asta.

– Ba nu. Dee păru îngrijorată, iar vocea ei şovăi. Nu lucrează deloc la asta. Va sfârşi singur, ca mine. Poţi să-l învinuieşti? De când a murit tatăl lui, numai asta i-am arătat.

– Dee...

– Este vina mea, Leah. Nu se va ataşa de cineva. Eu l-am învăţat asta. Trebuie să repar acest lucru înainte să fie prea târziu.

Cuvintele ei o dură pe Leah. Ar fi vrut să spună ceva, orice, precum „Nu este prea târziu" sau „Ai suficient timp", dar, privind în ochii lui Dee, ştia că s-ar putea să nu fie adevărat. Leah avea multe defecte, unele foarte grave, precum faptul că dădea bir cu fugiţii atunci când lucrurile se complicau, faptul că pretindea că totul era în regulă chiar şi atunci când nu era cazul şi faptul că, uneori, târziu în noapte, când nu o vedea nimeni, mânca biscuiţi cumpăraţi de la magazin.

Dar nu minţea.

– Vreau să îndrept lucrurile, spuse Dee încet. Cu disperare. Măcar ăsta să fie singurul lucru bun pe care să-l fac bine.

Jack era un bărbat care vedea lucrurile în alb şi negru şi nu îi plăcea să se complice. Ura locurile strâmte, ceea ce era un permanent motiv de amuzament pentru colegii lui. Ura şerpii. Ura oja verde pe degetele de la picioare.

Şi totuşi, Leah ar fi putut paria că acesta ar fi fost în stare să iasă cu orice blondă voluptoasă, chiar dacă aceasta ar fi locuit într-un dulap plin cu şerpi şi ar fi folosit oja verde pentru pedichiură. Ştia, de asemenea, că era cel mai încăpăţânat bărbat de pe planetă. Ar fi susţinut că cerul nu era albastru, şi ar fi fost nevoie de un act legislativ înainte de a recunoaşte că a greşit. Mai presus de toate, era foarte atent să nu carecumva să-şi expună sentimentele. Asta însemna că Dee nu avea cum să îndrepte lucrurile. Şi totuşi, stătea acolo, părând atât de îngrijorată şi atât de bolnavă, de-ţi rupea sufletul. De partea cealaltă a ferestrei, vorbind încă la telefon, se afla Jack, iar postura sa nu trăda nimic.

Leah ştia însă că şi el era foarte îngrijorat.

Şi Kevin, care stătea trântit pe picioarele lui Jack, arăta îngrijorat - îngrijorat că nu avea să se mai bucure de mâncare în viitorul apropiat.

Dar Jack...

„La naiba!"

- Este în regulă, spuse ea, sperând din totul sufletul să fie adevărat.

- De unde ştii? întrebă Dee.

- Deoarece... acesta fu momentul în care se întâmplă, momentul când creierul lui Leah nu se mai conectă cu gura ei. Suntem împreună.

Dee înlemni. La fel şi Leah, încă şocată de propriile cuvinte.

- Stai, spuse Dee încet. Tu şi Jack... Serios? întrebă ea, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă.

- Uh...

- Dumnezeule, scumpo! Dee arăta de parcă ar fi aflat că era Ajunul Crăciunului şi că venise Moş Crăciun. Dumnezeule!

Pentru cineva care nu mintea, începuse în stil mare. Nu era o minciună, se corectă Leah. O minciunică. Una spusă pentru a-i oferi lui Dee singurul lucru pe care Leah i-l putea oferi: liniştea sufletească.

Pe Jack nu îl deranja. Probabil.

Bine, poate că avea să-l deranjeze.

Doar dacă nu cumva... dacă nu cumva nu avea să afle vreodată. Era oare prea mult să spere la asta?

– Tu şi Jack, repetă Dee, iar un zâmbet blând şi discret îi apăru pe chip. Un zâmbet adevărat, care părea să-i lumineze faţa. Am sperat, spuse ea, o, cât am sperat. Mereu avea pe lângă el câte o femeie fluşturatică, iar tu nu erai niciodată aici. În plus, sunteţi amândoi al naibii de încăpăţânaţi...

Uşa patiseriei se deschise, clinchetul clopoţelului se auzi, iar Dee se întoarse pentru a-şi privi fiul.

– Oh, Jack, oh, dragul meu, sunt atât de fericită!

Vorbele ei îl luară prin surprindere pe Jack. Stătea acolo, privindu-şi mama, încercând în mod evident să-şi dea seama ce se întâmplase în cele cinci minute cât fusese afară încât să-i schimbe într-atât de mult starea de spirit, precum şi aspectul, după cum observă Leah. Dee strălucea.

– Ar fi trebuit să-mi spui, zise Dee, vibrând efectiv. Credeai că nu mă voi bucura să aflu că tu şi Leah sunteţi împreună?

Jack îşi întoarse privirea spre Leah, ridicând dintr-o sprânceană.

Bine, se părea că totuşi avea să afle.

capitolul 3

„Tu şi Leah sunteţi împreună..." Vorbele mamei sale i se loveau în cap ca o minge de ping-pong, în timp ce o privea pe Leah pentru o explicaţie.

Nu avea nici o explicaţie, iar roşeaţă din obraji îi spunea asta.

– Pur şi simplu, s-a întâmplat, spuse ea, muşcându-şi buza de jos.

El recunoştea gestul. Ea îşi muşca buza de fiecare dată când intra în vreo belea.

– Pur şi simplu, s-a întâmplat, repetă el, încuviinţând din cap de parcă totul avea sens. Apoi clătină din cap, deoarece absolut nimic nu avea sens. Ştia că era depăşit de situaţie, înnebunit de îngrijorare din cauza mamei lui, dar asta nu ajuta. Ce *anume* s-a întâmplat pur şi simplu?

– Tu şi Leah, prostuţule, spuse mama lui râzând încântată.

Râdea. Jack nu-şi mai văzuse mama zâmbind de săptămâni bune. Poate de luni.

Şi iat-o acum râzând. Cu numai o zi în urmă, stătea culcată pe canapea în hainele ei de duminică, acoperindu-şi ochii cu mâinile şi spunându-i că avea să moară în linişte, fără să facă deranj, aşa că nu trebuia „să o bage în seamă".

– Eu şi Leah, spuse el încet, conştient de faptul că începea să sune ca un papagal. Ce?

– Pe bune, Jack! Mama lui încă zâmbea discret, aşa cum obişnuia să facă în vremurile bune. În vremurile de demult, înainte ca tatăl lui să moară. Eu sunt cea slăbită astăzi. Pune-ţi mintea la contribuţie!

Radia de fericire.

Jack îşi simţea sfârşitul aproape. Începuse cu o durere în stomac şi se oprise în centrul frunţii, între ochi, sub forma unei migrene.

În primăvară, când aflaseră diagnosticul mamei sale, scopul lui pentru vară fusese unul simplu: să o ajute pe mama lui să treacă peste vară. Scopul era gata să fie realizat, lumina de la capătul tunelului începuse să se zărească. Era august, iar ea învingea cancerul, deşi acum tratamentul era cel care o punea în primejdie. Ar fi trebuit să ştie însă că nimic nu era ceea ce părea.

– Este minunat, spuse mama lui aplaudând. Tocmai îi spuneam lui Leah că am sperat mereu în secret, dar voi doi păreaţi să ignoraţi toată chimia care exista între voi. Îţi aminteşti când a absolvit Leah liceul, dragul meu? Veniseşi acasă de la facultate pe timpul verii, chiar înainte ca ea să plece din oraş. Îţi aminteşti cât de mult te iubea pe atunci?

Leah se simţi ruşinată şi dădu să plece, dar Dee îi zâmbi.

– Este adevărat, scumpo, ştii şi tu asta. Îţi aminteşti că obişnuiai să-i faci temele? Putea să şi le facă şi singur, doar că ura engleza şi istoria. Avea nevoie să-şi menţină media mare pentru a primi bursa şi tu... ei bine, îţi aminteşti tu.

Da, se vedea pe faţa lui Leah că şi ea îşi amintea cu precizie. Deşi era cu doi ani mai mică decât el, reuşise să-i salveze pielea şi să se ocupe şi de temele ei – tatăl ei îi ceruse numai note maxime, deşi o punea să se ocupe şi de hârţogărie şi de alte sarcini administrative legate de cabinetul lui stomatologic –, ceea ce fusese într-adevăr o realizare.

– Apoi, când Jack Senior a murit, spuse Dee, iar el a fost distrus, tu ai fost acolo pentru el.

Jack deschise gura, vrând să spună ceva, dar se opri. Ce era să facă, să-i reamintească mamei lui că ea fusese cea distrusă? Că datorită lui şi vărului său Ben îşi putuseră păstra casa şi reuşiseră să rămână împreună? Doctorii

ajunseseră în cele din urmă să-i trateze depresia, dar episoadele ei de anxietate nu dispăruseră niciodată.

– Nimeni nu-l putea consola, îi spuse Dee lui Leah. Nici Ben, nici eu. Se opri. Doar tu, Leah.

Era adevărat că Jack suferise mult. Era doar un adolescent care-şi pierduse tatăl în mod imprevizibil, apoi fusese nevoit să crească în umbra tatălui său legendar. Dar fuseseră lucruri şi mai rele.

Mama lui avea însă dreptate într-o privinţă. Leah fusese acolo, indiferent de problemele cu care se confrunta în viaţa ei. Îşi găsea timp pentru a le face de mâncare, pentru a-l ajuta cu temele, pentru a-i scăpa pielea de fiecare dată când avea nevoie. Făcuse asta pentru el, fusese vesta lui de salvare.

– Chiar credeam pe atunci că veţi sfârşi împreună, spuse Dee, iar Leah înghiţi în sec.

Jack se străduí din răsputeri să nu reacţioneze, pentru că nu era gata să recunoască faptul că şi el gândea la fel. Că se gândise la asta până în ziua în care Leah plecase. Mereu pe fugă.

– Ai dreptate, Dee, spuse Leah, privindu-l pe Jack. Chimia ne-a adus în sfârşit împreună.

– Oare? spuse Jack încet.

– Da! Preţ de o secundă lungă, nedefinită, între ei păru a pâlpâi, dar apoi brusc Leah se dădu într-o parte, depărtându-se de el. Tocmai voiam să-i spun mamei tale că nu este nimic serios, zise ea, preocupată să şteargă celelalte mese, mult prea ocupată să-l privească în ochi. Apoi, ne place să fim discreţi.

– Discreţi? întrebă Dee.

– Da, spuse Leah. Lucky Harbor nu ştie să ţină prea bine secretele. Ne-ar plăcea să nu afle nimeni deocamdată.

Mama lui păru foarte dezamăgită.

– Deci este ceva... nou? vru ea să ştie. Relaţia asta dintre voi?

Atunci, Leah îl privi în sfârşit pe Jack, roşie în obraji, întrebătoare. El îşi încrucişă mâinile la piept şi-i oferi o privire de parcă i-ar fi spus „Glumeşti, nu?"

– Hmm, spuse ea, devenind mai palidă. Cam aşa ceva. Puţin.

Dee se gândi la asta.

– Pun pariu că s-a întâmplat la festivalul muzicii de la debarcader, corect? V-am văzut dansând. Ce romantic, ce drăguţ!

Festivalul avusese loc cu o lună în urmă. Jack îşi aminti că într-adevăr dansase un dans scurt cu Leah, apoi fusese chemat la muncă. Lui îi plăcuse cum îi venea lui Leah fusta aceea mulată, cum se simţise ţinând-o aproape, dar pusese asta pe seama faptului că se lăsase dus de val.

– Da, spuse Leah. S-a întâmplat la festivalul muzicii. Am mâncat brioşe la cafenea după, şi asta a fost.

– Dar Jack a fost chemat la muncă în noaptea aia pentru un presupus incendiu, spuse Dee. Îmi amintesc asta deoarece m-a sunat de la secţie la miezul nopţii pentru a se asigura că am ajuns cu bine acasă.

– Brioşe în creierii nopţii, se corectă Leah.

– Dar nu găteşti tu singură brioşele? întrebă Dee.

– Din când în când, mai trişez, spuse Leah, părând cam tensionată.

Nu era de mirare. Îi era atât de greu să mintă.

Jack se apropie de tejghea pentru a-i prinde privirea. Purta blugi şi un tricou cu imprimeu floral. El avea aproape 1,90 metri, dar erau aproape nas în nas datorită unor sandale cu toc înalt. Nu avea nici o idee cum de putea munci în acele încălţări, dar era foarte sexy.

Şi asta îl făcea confuz. Când devenise atât de sexy? Şi de ce? Erau prieteni, nimic mai mult. Îi spusese asta clar şi răspicat în urmă cu mulţi ani.

– De ce porţi astfel de pantofi la muncă? întrebă el. O să-ţi luxezi glezna.

– Ah, spuse Dee, încântată.

El își întoarse privirea spre ea.

– Ce?

– I-ai observat pantofii. Jack, știi ce înseamnă asta?

Că a întrecut măsura? Își puse mâna pe cap, simțind că lumea se învârtea cu el. Era puțin amețit.

– Ascultă, spuse Leah. Uită de pantofii mei. Să vorbim despre celălalt lucru, despre... noi. Înghiți în sec. Mama ta era îngrijorată din cauza ta.

Ochii ei încercau cu disperare să-i transmită un mesaj.

Probabil înnebunise.

Ceea ce el știa deja.

Jack se întoarse spre mama lui.

– Mamă, am mai discutat despre asta. Nu vreau să-ți epuizezi energia făcându-ți griji din cauza mea. Trebuie să te gândești la tine.

O, Dumnezeule! Acum, totul căpăta sens, lanțul de evenimente care o făcuseră pe Leah să îi mărturisească faptul că aveau o relație.

Nu că ar conta, pentru că nu avea să se întâmple. Nu avea să își mintă mama.

– Mă bântuie noaptea, Jack, spuse Dee.

Ah, la dracu'! Își iubea mama mai mult decât orice. Dar, dacă avea să îi țină discursul acela cu „am avut o viață bună, și tot ce îmi doresc este să întâlnești o fată minunată, pentru ca eu să pot muri împăcată", avea să îi plesnească un vas de sânge.

– Mamă...

– Este numai vina mea, Jack. Nu vezi? După ce tatăl tău a murit...

– Nu, spuse el cu fermitate. *Nimic* din toate astea nu este din vina ta.

Chiar nu fusese vina nimănui, ceea ce făcea ca lucrurile să fie și mai greu de acceptat. Jack știa că nu ar fi reușit să treacă peste toate fără Ben sau Leah, lucru pe care nu i-l mărturisise niciodată lui Leah, deși

ar fi trebuit. Asta însemna că nu o putea urî pentru această trăsnaie.

– Nu ţi-am spus niciodată că este în regulă să nu mai suferi, să mergi mai departe, zise Dee. De aceea nu ai avut niciodată vreo relaţie serioasă.

Jack vru să-i spună că oricum stilul lui de viaţă actual nu-i permitea asta, însă rămase fără puteri şi renunţă. Apoi, se auzi ceva pocnind, şi de data aceasta luminile se stinseră şi nu se mai aprinseră..

– Rahat! spuse Leah. Sufleul meu!

Apoi, dispăru în bucătărie.

– Eşti bine? o întrebă Jack pe mama lui.

– Mă simt excelent!

Ea încă zâmbea. *Dumnezeule!*

– Aşteaptă aici! spuse el şi o urmă pe Leah în bucătărie. O găsi în faţa cuptoarelor, privind tristă prin geamul micuţ.

– Nu începe! spuse ea. Ştii cât de greu este să faci un sufleu bun? Iar acum, este distrus! La naiba! Ar fi trebuit să ştiu! Am tot avut probleme cu curentul în ultimele zile. Domnul Lyons a venit şi a schimbat siguranţele. Ar fi trebuit să reziste mai mult de atât!

Jack se încruntă.

– Ai problemele astea de câteva zile?

– De fapt, de săptămâni. Poate chiar mai mult. La început, m-am gândit că poate a uitat bunica să plătească factura, dar m-am asigurat că suntem la zi.

Jack ieşi din bucătărie prin uşa din spate, îndreptându-se spre panoul electric. Chiar când îl deschise, se deschise şi uşa florăriei, iar Ali ieşi grăbită.

– Jack, spuse ea surprinsă, ţinând într-o mână o foarfecă şi în cealaltă un trandafir. Ai oprit curentul?

– Nu!

Cercetă panoul electric şi înjură. Cablurile erau încurcate şi uzate. Clădirea era atât de veche, încât încă avea siguranţele vechi sub cabluri; văzu că două dintre ele erau arse.

Tot centrul comercial al oraşului Lucky Harbor era încremenit în vremurile de demult, ceea ce nu era prea practic, având în vedere că majoritatea clădirilor aveau mai mult de o sută de ani. Această clădire, una dintre cele mai vechi, avea urgent nevoie de renovare, dar societatea pentru conservarea monumentelor istorice – în prezent, condusă de Max Fitzgerald – avea o influenţă foarte mare asupra departamentului responsabil de clădiri din district, şi totul în numele prezervării istoriei.

Ceea ce făceau, de fapt, involuntar era să justifice locul de muncă al lui Jack şi al celorlalţi pompieri, deoarece un dezastru era iminent.

Leah ieşi după el. Băgă mâna în buzunar şi scoase un pumn de siguranţe.

– Cât de pregătită eşti astăzi! spuse el sec.

Ea îi zâmbi.

– Tot sar siguranţele, replică, alegând să ignore situaţia în care se aflau. Trebuie să fiu pregătită, spuse ea, altfel risc să stric tot ce gătesc.

Privirile li se întâlniră. Conştient de faptul că Ali era prin apropiere, Jack nu spuse nimic din ceea ce voia să spună cu adevărat, ceva de genul: „Ce dracu', Leah?" În schimb, zise:

– Trebuie să aflăm ce nu este în regulă cu instalaţia şi de ce tot sar siguranţele.

– A, ştim deja de ce, spuse Ali. Locul ăsta se va prăbuşi.

– Şi tipul cel nou? întrebă Jack. Cel care a cumpărat clădirea?

– El are bani, spuse Leah. Inspecţia însă nu a mers bine, căci s-a plâns că i-au fost ascunse anumite probleme ale clădirii. Vrea să îi fie redus preţul. Domnul Lyons a spus însă că el a vândut clădirea exact aşa cum este şi că nu îi pasă de problemele existente, aşa că, din partea lui, domnul Rinaldi se poate plânge oricât. Astfel, s-ar putea ca vânzarea să se ducă pe apa sâmbetei.

– Oricum, de ce vrea Lyons să o vândă?

– Vrea să se pensioneze şi să-şi ia o „puicuţă" – şi sunt foarte sigură că nu se referea la pui, spuse ea ridicând din umeri.

Jack luă siguranţele şi începu să le schimbe.

– Trebuie să discutăm ceva, spuse el.

Leah se uită la Ali, apoi din nou la Jack. Îşi muşcă buza.

– Mai târziu.

Oh, avea să existe un „mai târziu".

– Aici sunteţi, copii, spuse Dee, ieşind cu farfuria cu produse de patiserie pe care i-o oferise Leah.

Jack scrâşni din dinţi şi continuă să schimbe siguranţele, în timp ce Dee îi oferi farfuria lui Ali, care o primi cu plăcere.

– O, Dumnezeule, spuse florăreasa, după ce gustă din produse. Sunt atât de bune! Ştiaţi că bunica ei jură că produsele lui Leah au calităţi curative? Te simţi de milioane după ce mănânci din preparatele ei, Dee.

Dee zâmbi.

– Deja mă simt de milioane, şi nu datorită mâncării. Se datorează lui Jack, căruia i-a venit în sfârşit mintea la cap şi a început o relaţie cu Leah.

Ali înlemni şi, apoi, mirată, se întoarse către Leah.

Leah se înecă din cauza unui biscuit şi, aşa cum probabil gândea Jack zâmbind satisfăcut, din cauza vinei. Făcu semn că nu poate vorbi.

Ali îşi întoarse privirea spre Jack. Acesta privea însă şi mai atent panoul electric, dorindu-şi să fi luat foc în acel moment. Unde era incendiul când avea nevoie de el?

– Nişte veşti mari, nu? o întrebă Dee pe Ali, fericită.

– Leah se întâlneşte cu cel mai bun prieten al iubitului meu? Da, spuse Ali. Sunt nişte veşti foarte mari. Cele mai mari.

– Nu voiau să se ştie, spuse Dee, uitând cu desăvârşire că Leah se afla în spatele ei, făcând gesturi disperate către Ali pe la spatele femeii. Ce prostuţi! Ca şi cum în oraşul ăsta poţi ţine vreun secret.

- Naivi, aprobă Ali, cu un zâmbet larg, amuzată de mişcările lui Leah. Ar fi trebuit să ştie asta.

- Da, bine, eu trebuie să plec, spuse Leah. Am chestii de făcut. Arătă spre patiserie. În cuptor.

Privind-o încă o dată pe Ali, dispăru în patiserie. Dee îi zâmbi lui Jack, apoi o urmă.

Acesta termină de pus ultima siguranţă, iar curentul reveni. Se întoarse şi fu cât pe ce să se lovească de Ali, care încă zâmbea.

- Ce? întrebă el.

- Nimic.

Dar râdea.

O privi furios, însă ea nu păru deloc intimidată. Ba, mai mult, începu să râdă iar, încântată.

- Numai că ţi-ai petrecut ultima lună făcându-mă să mă jenez de relaţia mea cu Luke, îi reaminti ea.

- Da? spuse el. Şi?

- Şi, spuse ea, împingându-l încet, o să fie amuzant să te văd şi eu jenat din cauza acestei schimbări.

- Nu este ceea ce crezi.

- Nu, Jack, zise ea, întorcându-se spre florărie. Nu este ceea ce crezi *tu*.

El rămase locului holbându-se la uşă, în timp ce ea i-o închise delicat în faţă.

- Ce dracu' înseamnă asta? întrebă el.

Uşa însă nu-i răspunse.

capitolul 4

Când Jack se întoarse la patiserie, Leah era în bucătărie şi bătea cu furie ceva într-un castron, ţinându-şi telefonul la ureche sprijinit de umăr.

– Trebuie să vorbim, spuse el.

Leah îi făcu semn că avea nevoie de un minut. Jack se sprijini de tejghea încrucişându-şi mâinile la piept, pregătit să aştepte. Ea îl privi de câteva ori în timp ce continua să bată cu putere compoziţia din castron.

– Aha, spuse ea la telefon. Hmm.

Ceva din vocea ei îl făcu să intre la bănuieli, aşa că se îndepărtă de tejghea şi se apropie de ea. Cu un ţipăt, ea se opri din bătut.

– Aha, spuse ea, mai repede acum, mai ascuţit.

Ridică un deget, indicându-i că mai avea nevoie de puţin timp.

El însă nu avea să mai aştepte nici măcar o secundă. În schimb, se întinse să-i ia telefonul.

– Hei, murmură ea. Am o convorbire foarte importantă...

El îi smulse telefonul din mână şi privi ecranul. Era negru. O privi mirat.

Ea icni şi tresări când auzi telefonul sunând într-adevăr, iar pe ecran se văzu „bunica Elsie".

– Chiar trebuie să răspund, spuse Leah.

El ţinu telefonul deasupra capului.

– Jack.

– Nu până nu îmi explici isprava de mai devreme.

În cazul în care nu înţelesese la ce ispravă se referise, arătă spre patiserie, unde, printr-o fereastră mică dintre bucătărie şi camera din faţă, o putea vedea pe mama sa aşteptându-l. Vorbea cu Riley, care tocmai ajunsese

la serviciu. Probabil că acum îi spunea lui Riley despre el şi Leah. Dumnezeule!

Leah profită de faptul că atenţia-i fusese distrasă pentru a-l împinge iar spre tejghea, încercând să ajungă la telefon. Pe tocuri, era cât el, trupurile lor aliniindu-se perfect, piept lipit de piept, şolduri de şolduri, coapse de coapse - ceea ce nu avea cum să nu-l facă să uite de telefon.

Şi uite aşa ea reuşi să înşface telefonul.

- Bună, bunico, spuse ea respirând cu greu, privindu-l acuzator pe Jack, înainte de a-i întoarce spatele. Eşti bine?

- Nu, spuse Jack, privindu-i fundul.

Leah îi făcu semn să tacă.

- Şşştt!

Încercând încă să-şi revină după contactul trupurilor lor, oftă dezamăgit constatând că încă o dată el fusese singurul care simţise ceva.

Şi de ce naiba simţea lucruri?

Frustrat, ieşi şi merse în camera din faţă, găsindu-şi mama savurând o tartă cu zmeură.

- Ce înseamnă dacă observ încălţămintea unei femei? o întrebă el.

Ea îi zâmbi cu blândeţe.

- Ce e asta? Ce vrea să însemne zâmbetul ăsta? întrebă el.

Ea refuză să-i răspundă.

Leah îşi petrecu restul zilei gătind fără oprire, urmărind uşa. Spera, pe de o parte, ca Jack să primească un telefon de la serviciu - nu pentru ceva foarte serios, ci doar ceva precum o pisică în copac - şi, pe de altă parte, să scape odată de conversaţia inevitabilă şi jenantă pe care trebuiau să o poarte. Problema era că nu-şi putea imagina conversaţia cu pricina. Fără îndoială că el avea să înceapă cu „Ce dracu', Leah", iar ea avea să-i răspundă... Ce? Ce ar fi putut să-i spună? „Îmi pare rău

că mi-am lăsat sentimentele mele patetice şi prosteşti să iasă la iveală"? Nu! Sigur că nu! Poate ar fi putut să-i spună „Ei bine, m-am gândit că a mă preface era mai bine decât nimic". Nu că asta ar fi fost mai grăitor.

Bine, deci adevărata problemă era că nu avea nici o scuză pertinentă.

Nici una.

Da, voise să o mai liniştească pe Dee, dar ştiau amândoi că ar fi putut găsi alte căi.

Din fericire, Riley era cea care se ocupa de clienţi, ceea ce-i permitea lui, iar Leah să nu interacţioneze cu nimeni. La un moment dat însă, Riley avea să plece pentru a livra comenzile.

Se auzi clinchetul clopoţelului, iar Leah ieşi din bucătărie chiar în momentul în care intră Ben McDaniel.

Ben era vărul lui Jack, şi, când nu se afla în vreo ţară din lumea a treia concepând şi construind sisteme de alimentare cu apă în zonele afectate de război împreună cu inginerii militari ai Statelor Unite ale Americii, el şi Jack stăteau împreună într-un duplex aflat la câteva blocuri distanţă de aici, lângă staţia de pompieri.

Leah îi zâmbi şi, ştiind că nu-i plăceau discuţiile de complezenţă, se întoarse pentru a-i pregăti o cafea neagră şi-i împachetă una dintre specialităţi.

Comanda lui obişnuită.

El plăti, dar, în loc să plece, aşa cum făcea de obicei, se sprijini de tejghea şi-şi bău cafeaua, privind-o. Bine îmbrăcat şi părând relaxat, aducea cumva a surfer, dar, de fapt, era un mare arogant.

– Ce? întrebă ea în cele din urmă.

– Tu să-mi spui.

Ridică din umeri. Părea relaxată, în largul ei. Cu Ben, nu puteai fi altfel, căci el putea simţi slăbiciunea de la un kilometru.

– Nu-ţi pot spune dacă am câştigat la *Sweet Wars*.

El clătină din cap. Nu era asta.

– Nu vorbesc despre ce s-a întâmplat dimineaţă, spuse ea.

Cel puţin, nu înainte să discute cu Jack. Iar ea spera ca asta să nu se întâmple... niciodată.

Ben începu să mănânce, arătând de parcă ar fi avut tot timpul din lume – şi, din câte ştia ea, chiar aşa era. Tocmai se întorsese dintr-o misiune de opt luni în Irak. Înainte de asta, fuseseră Haiti şi cutremurul, iar mai înainte tsunamiul din Japonia şi tot aşa.

Însă, înainte de toate aceste aventuri, cândva demult, avusese în Seattle un loc de muncă normal – până când îi murise soţia.

Termină de mâncat, mototoli hârtia şi o aruncă spre coş, nimerindu-l fără efort.

– Mulţumesc, spuse el şi plecă.

Leah răsuflă uşurată. Încă un glonţ care-i trecuse pe la ureche, se gândi ea în vreme ce se întorcea la muncă.

În afară de faptul că se ocupa de patiserie în fiecare zi, preluase şi alte responsabilităţi, mai noi, precum cele de catering. Realiza torturi de nuntă şi prăjituri pentru botezuri şi reuniuni sau pentru orice alt eveniment. Echipamentul – cuptoarele – o omora treptat, dar reuşea cumva să continue să se bucure din plin. În urmă cu două zile, pregătise douăsprezece ecleruri pentru B&B, sarcină ce fusese incredibil de stresantă, pentru că B&B era deţinut de trei surori, iar una dintre ele era maestru-bucătar, şi încă unul foarte bun.

Leah muncise la acele ecleruri de parcă le-ar fi pregătit pentru palatul regal, petrecându-şi ore întregi pentru a se asigura că fiecare detaliu era perfect executat. Nu aflase impresii decât după câteva ore.

Tara de la B&B sunase şi-i spusese că eclerurile fuseseră incredibil de bune şi că mai avea nevoie de treizeci şi şase de ecleruri pentru un botez, întrebând-o pe Leah dacă putea să onoreze comanda în această după-amiază.

Leah simţea că era aproape de un infarct. Aplecată asupra tăvii, muncea la fiecare dintre ecleruri cu ochii pe ceas, când intră Audrey.

Blonda aceea frumoasă şi sigură pe ea se postă în centrul patiseriei de parcă poza pentru paparazzi, ţinând un picior în faţa celuilalt, astfel încât şlitul fustei să lase să i se vadă coapsa. Se opri şi aşteptă.

Leah o privi de la masă.

– Salutare, Angelina Jolie!

– Nu piciorul, spuse Aubrey enervată. Arătă spre încălţăminte, încercând să atragă atenţia lui Leah asupra încântătoarelor cizme din piele. În sfârşit, am nişte încălţări mai tari decât ale tale. Nu voi mai mânca toată luna, dar au meritat din plin. Voiam să te fac geloasă.

Leah râse şi se întoarse la eclerurile ei.

– Nu am timp să fiu geloasă. Nu am timp nici de discuţii.

– De ce? întrebă Aubrey, renunţând la poziţia de fotomodel. Tu mereu ai timp de discuţii.

Leah îşi şterse fruntea, murdărindu-se de glazură.

– Peste o jumătate de oră trebuie să le livrez. Dacă stau de vorbă, le voi strica.

– Ce tot spui? Sunt perfecte, spuse Aubrey şi se întinse să ia una.

Leah o lovi peste mână.

– Nu le atinge!

– Bine, Dumnezeule! Voiam numai una, spuse Aubrey, frecându-şi mâna. Şi retrag ce am spus. Nu eşti deloc drăguţă!

Leah oftă.

– Nu-ţi dau, fiindcă sunt pentru un eveniment important la B&B.

Aubrey îşi dădu ochii peste cap.

– Ştii că nu mai eşti la televizor, da? Suntem în Lucky Harbor, nu la Paris. Aruncă nişte aluat pe o tavă unsă cu ulei, iar oamenii vor fi mulţumiţi.

– Nu este adevărat, spuse Leah. Contează. Fiecare comandă este importantă. Trebuie să fie perfecte, altfel de ce m-aş mai deranja? Leah rămase pe loc, apoi puse pungile deoparte şi se dădu un pas înapoi. Dumnezeule!

– Ce?

O privi pe Aubrey îngrozită.

– Vorbesc ca tatăl meu! Omoară-mă!

– Aş face-o, spuse Aubrey, dar nu mă atrage ideea de închisoare. Poate ar trebui să-i chem pe oamenii cu halate albe să vină după tine cu cămaşa de forţă.

– Nu este amuzant, spuse Leah. Am nevoie de empatie.

– Eu nu sunt empatică. Sun-o pe Ali pentru asta. Aubrey se apropie de vitrine. Dacă tot sunt aici, vreau şi eu două bucăţi de cannoli. Au multe calorii, aşa-i?

– Da.

– Bine. Sunt pentru sora mea. Mă bucur când e mai grasă decât mine. Iar astăzi mi le dai gratis, pentru că ai lovit un client, iar asta nu este permis.

Leah îi împachetă cannoli şi o împinse spre uşă, pentru a scăpa de ea.

Spre sfârşitul zilei, Leah era ameţită de oboseală. Îşi terminase comenzile, dar Jack nu o sunase. Tăcerea lui era apăsătoare şi suspicioasă. Deschise uşa din spate şi aruncă o privire. Nimeni. Ieşi, şi aproape îi sări inima din piept când Ali ieşi din florărie în acelaşi timp.

– M-ai speriat de moarte.

– Da? întrebă Ali. Cine credeai că e?

Un pompier bine făcut şi foarte furios.

– Nimeni. Trebuie să plec. Noapte...

– Aşteaptă, spuse Ali. Era clar că ziua ei nu se încheiase, pentru că ţinea în mâini o vază cu flori. Explică-mi ce-a fost faza de mai devreme.

– Ei bine, au sărit siguranţele, deci...

– Tu şi Jack, spuse Ali. Explică-mi despre tine şi Jack!

– Uite ce e, am avut o zi lungă şi...

– Oh, nu! Nu pleci nicăieri! Nu până nu-mi răspunzi la întrebare. Îndreptă florile spre Leah. Tu şi Jack. Da sau nu.

Leah oftă.

– Da. Bine? Da. „La naiba!" Oarecum.

– Oarecum, repetă Ali. Te-ai trezit lângă cel mai mişto tip din Lucky Harbor şi nu mi-ai spus?

– Credeam că Luke este cel mai mişto tip din Lucky Harbor.

– Atunci, lângă cel mai bun prieten al celui mai mişto tip, se corectă Ali. Şi, domnişoară dragă, te rog să nu schimbi subiectul.

Leah oftă din nou.

– Ne prefacem, Ali. A fost o invenţie.

Ali o privi mirată, apoi izbucni în râs.

– A fost o invenţie? Te-ai decis pur şi simplu că îl vrei – ceea ce, desigur, orice femeie ar înţelege –, apoi te-ai gândit că, dacă o vei spune cu voce tare, se va şi întâmpla? Dacă este aşa, aş avea şi eu nevoie de un milion de dolari...

– Nu glumesc, Ali. Sunt într-o mare încurcătură.

– Nu, pe bune? spuse Ali şi izbucni iar în râs. Jack este destul de relaxat, dar nu este genul de tip cu care să te joci. Nu cred că o să-i placă să fie jucat pe degete.

– Nu încerc să-l joc pe degete. Încerc numai să-i fac mama fericită.

– Oh. Oh... Ali inspiră. Înţeleg. Apoi, clătină din cap. De fapt, nu înţeleg.

Leah oftă.

– Ai văzut-o pe Dee. Chimioterapia şi radioterapia au îmbolnăvit-o, au îmbolnăvit-o rău. Se simţea deprimată, iar eu voiam să... Ridică din umeri neajutorată. Nu ştiu, să o fac să se simtă mai bine. Este atât de îngrijorată din cauza lui Jack. Se simte vinovată din cauza unora dintre deciziile pe care le-a luat, decizii despre care crede că l-au determinat pe Jack să nu se implice în relaţii. Era *deprimată*, repetă ea copleşită de vină.

– Dee se simte rău de mult timp, spuse Ali cu blândeţe. Ştii asta.

Leah ştia, într-adevăr. Fusese acolo în toţi anii care urmaseră morţii tatălui lui Jack. O văzuse pe Dee cum se distrugea singură, treptat, şi-i văzuse pe Jack şi pe Ben, pe atunci adolescenţi, cum trebuiseră să reziste şi să se ocupe de toate în locul ei – de casă, facturi, amintiri, tot. Leah făcuse tot ce putuse, dar tot se simţise neputincioasă.

– Poate o va ajuta să ştie că eu şi Jack avem o relaţie.

Ali clătină din cap.

– Jack ar fi primul care ar face tot ce-i stă în putere să-şi facă mama fericită. Dar să pretindă că este într-o relaţie? Nu-i stă în caracter.

Leah zâmbi.

– Da, păi, nu a fost ideea lui.

În privirea lui Ali se citea din nou amuzamentul.

– L-ai luat prin surprindere. Zâmbi. Mi-ar fi plăcut să fiu acolo să-i văd reacţia!

– Nu este amuzant, Ali!

– Ba este! L-ai convins pe Jack să pretindă că este într-o relaţie?

– Nu chiar!

Ali o fixă cu privirea, apoi izbucni în râs. Rădea cu atâta poftă, încât mai că scăpă vaza. Într-un final, se îndreptă şi-şi şterse câteva lacrimi.

– Oh, Doamne, ce faţă tare! Jack se află într-o relaţie... inventată.

– O relaţie inventată *secretă*, îi reaminti Leah.

– O relaţie inventată *secretă*, repetă Ali. Femeile singure din oraş vor suferi foarte mult. Încă zâmbea. Luke se va distra copios.

– Nu-i poţi spune! zise Leah. Lumea trebuie să creadă că totul este real.

– Ce drăguţă eşti! Ali o mângâie pe braţ ca şi cum ar fi avut trei ani. Leah, *este* real.

Leah o privi surprinsă.

- Ce? Nu. Nu, nu, nu... Nu este.

Asta poate pentru că avusese deja şansa asta şi o lăsase să-i scape.

Asta îl pusese pe Jack pe lista ei tot mai mare de regrete.

De două ori.

Ali zâmbi şi se întoarse, îndreptându-se spre magazinul ei.

- Nu este, strigă Leah în urma ei. Totul de dragul lui Dee.

Ali ridică o mână, o salută şi închise uşa.

- Este!

- Cum spui tu, strigă Ali prin uşă.

- Bine, la naiba! Leah se întoarse şi se îndreptă spre maşină. *Este* o relaţie inventată, îşi spuse ea privindu-se în oglinda retrovizoare. Complet!

capitolul 5

Leah își conduse bunica la ședința de fizioterapie, calculând în minte cât timp din zi mai avea la dispoziție. Trebuia să țină gestiunea – bunica ei nu dăduse prea mare atenție acestui aspect – și avea un maldăr de jumătate de metru de facturi care trebuiau plătite. Leah muncea din greu pentru asta, încercând să mărească veniturile familiei, și rezultatele începuseră să se vadă.

– Ești așa drăguță că faci toate astea pentru mine, spuse Elsie. Dar, draga mea, aș fi putut apela la serviciul de transport pentru bătrâni.

– Nu mă deranjează, spuse Leah și parcă. Nu voiam să te las să aștepți.

– Sunt cu iubitul meu, spuse Elsie și arătă spre ebook reader. Pot aștepta o veșnicie dacă am Kindle-ul încărcat și gata să îmi facă pe plac.

– Un iubit care nu te poate părăsi, spuse Leah râzând, pornind motorul. Inteligent.

Zâmbetul bunicii ei începu să se stingă.

– Asta crezi tu despre bărbați? Că te vor părăsi?

Cum era o conversație mult prea serioasă pentru acel moment – și clar una pe care nu voia să o poarte –, Leah clătină din cap și se apropie să-și îmbrățișeze bunica.

– Miroși a trandafiri.

Elsie râse ușor.

– Asta este varianta mai subtilă pentru „Vezi-ți de treaba ta, bunico!" Lăsându-se pe spate, mângâie delicat obrajii lui Leah. Mă bucur mult că te-ai întors, Leah. Foarte mult!

– Și eu mă bucur că m-am întors!

Ochii albaștri ai bunicii ei o fixară o clipă.

– A fost bine pentru tine, nu? întrebă ea. Să fii aici? Ești fericită?

Inevitabilul se produsese.

Da, copilăria lui Leah nu fusese una fericită aici, în Lucky Harbor. Părinții ei se mutaseră în Palm Springs, la mii de kilometri distanță. După moartea tatălui ei, mama sa rămăsese acolo. Distanța fusese bună pentru amândouă.

– Da, spuse ea. Sunt fericită aici.

– Mi-a spus mama ta că ai sunat-o zilele trecute, zise Elsie.

Leah o suna în fiecare săptămână pe mama ei – un apel dat din obligație – și purtau o conversație anostă. Da, era bine. Da, lucra în continuare la patiserie. Nu, nu găsise vreun bărbat care să o ia de soție...

– Da, îi spuse ea bunicii. Părea fericită.

Zâmbetul lui Elsie era ușor trist și îi trăda gândurile.

– Sunt mândră de tine, draga mea!

– Da, poate ai vrea să te mai gândești la asta când vei auzi că am comandat două cuptoare noi.

– Leah!

– Eu le plătesc, spuse ea repede. Îi golise noul ei card de credit strălucitor, dar voia să facă asta. Bunico, trebuie! Nu poți duce afacerea mai departe fără cuptoare noi. Este imposibil. Producem mult mai mult acum. Este nevoie de ele.

Elsie oftă.

– Dar nu vreau ca tu să plătești pentru ele.

Leah îi ignoră vorbele pentru a o ajuta să coboare din mașină, dar Elsie o prinse de o mână și o strânse ușor, până când Leah își ridică privirea spre ea.

– Sunt atât de mândră de tine, spuse ea cu îndârjire. Ești ca un dar de la Dumnezeu. Un dar perfect.

– Perfect? Leah zâmbi. Am și eu defectele mele, bunico. Chiar prea multe.

– Sigur că ai. Cel mai mare defect al tău este că îți pasă prea mult. Și că muncești prea mult. Vestea bună este însă că am început să mă simt mult mai bine. Voi reîncepe munca în curând.

Leah încuviință din cap. Era un lucru bun. Minunat. Se întorsese acasă pentru a o ajuta și asta și făcuse. Venise timpul să se retragă. Trebuia să plece înainte ca *Sweet Wars* să ajungă la finală, în aproximativ trei săptămâni. Să fie departe până atunci.

– Chiar te simți mai bine? o întrebă ea pe Elsie.

Nu putea și nu avea să plece înainte de a fi sigură de asta.

– Oh, da. Iar tu trebuie să te întorci la viața ta, spuse Elsie. Presupun că îți vei deschide propria patiserie, adăugă ea, plină de speranță.

Toată lumea știa că premiul cel mare al concursului *Sweet Wars* era de 100 000 de dolari, pentru deschiderea unei patiserii.

– Știi că nu-ți pot spune...

– Fir-ar să fie! Urăsc contractele și regulile!

Leah zâmbi, știind foarte bine că moștenise asta de la ea.

– Vreau doar să te bucuri de această pauză, spuse ea. Reușești? Ești mulțumită de felul în care mă ocup de patiseria ta?

– Patiseria noastră, draga mea. Glumești? Ai dublat profitul! Îmi vei lipsi, cu siguranță!

Leah se gândise să rămână și se gândise și la ce ar costa-o asta. Elsie, observându-i ezitarea, o bătu pe mână.

– Nu te îngrijora! Știu că acolo te așteaptă mai multe oportunități decât în Lucky Harbor. Ai fost pe coperta revistei *Martha*, pentru Dumnezeu!

Asistenta ieși și o chemă pe Elsie chiar când telefonul lui Leah începu să vibreze. Îl scoase din geantă și se uită la ecran. Era Jack.

Rațiunea o părăsi, așa că, înfiorată, puse telefonul înapoi în geantă, unde mai vibră un minut înainte de a se opri, lăsând-o într-o tăcere iritantă.

Jack nu avea să-i permită să-l mai ignore mult. Se gândea la asta și la cum i-ar fi putut explica situația, când

domnul Lyons intră prin ușa din față, sprijinindu-se în baston.

– Hei, drăguțo, spuse el. Te-am văzut la...

– *Sweet Wars*, completă ea. Știu. Nu-ți pot spune ce va urma, îmi pare rău. Încă trei episoade. Avea la dispoziție trei săptămâni pentru a-și pune viața la punct. Obligațiile contractuale și toate celelalte...

– Nu, vreau să spun că te-am văzut pe Facebook. Te întâlnești cu Jack Harper. Băiat bun Jack ăsta.

Leah se holbă la el.

– Ce?

– Da. Acum, în ceea ce privește emisiunea *Sweet Wars*, ești cea mai bună. Am pariat pe tine douăzeci, dar pot să pariez chiar cincizeci dacă-mi dai vreun indiciu, cât de mic...

– Nici să nu te gândești să-i dai vreun indiciu, spuse Elsie, venind din spate. Se va folosi de asta pentru a-i învinge pe alți pensionari mai puțin norocoși.

– Ah, mă rănești. Domnul Lyons își duse mâna în dreptul inimii și făcu, dramatic, un pas în spate. Cea mai bună puicuță din oraș se îndoiește de mine.

– Amintește-ți de noaptea de poker de săptămâna trecută, spuse ea. I-ai păcălit pe toți pentru a juca poker pe dezbrăcate, apoi ai făcut cărțile și ai câștigat premiul cel mare, trei sute de dolari.

– Bine, ai dreptate. Îi făcu cu ochiul. Iar tu știi asta pentru că ai fost acolo.

– Bunico! exclamă Leah șocată.

Elsie îi făcu un semn cu mâna și continuă să-l privească pe domnul Lyons. El îi zâmbi, lăsând să i se vadă dantura de un alb orbitor.

– Ce-ai zice dacă mi-aș folosi banii câștigați pe nedrept pentru a te scoate la cină? Fac eu cinste.

– Am planuri.

– Cu Maxwell Fitzgerald, acel moș băgăreț, gras și fumător înrăit? întrebă domnul Lyons.

– De ce... Elsie o privi pe Leah. Sigur că nu. Nu fi ridicol! O cuprinse de mijloc pe Leah. O zi bună!

– Elsie?

Elsie îi întoarse spatele domnului Lyons.

– Ştii că doar mă distrez, da? La vârsta noastră, doar asta ne-a rămas. Bine, asta şi seara în care facem plăcintă de dovleac la azilul de bătrâni. Oferta mea în ceea ce priveşte cina rămâne în picioare, adăugă el mai serios.

Elsie păru surprinsă în timp ce Leah o conducea afară. Merseră acasă, iar Leah pregăti cina. Când Elsie se duse la culcare, Leah făcu un duş lung, până când rămase fără apă caldă. După duş, găsi un mesaj de la aşa-zisul ei iubit.

Privi cu coada ochiului, gândindu-se că asta avea să facă lucrurile mai uşoare, apoi deschise mesajul: „Poţi fugi, dar nu te poţi ascunde".

capitolul 6

Cea mai îndepărtată amintire a lui Jack era de la vârsta de patru ani, când purta cu mândrie casca de pompier a tatălui său la cină. Era mult prea grea pentru el şi abia de putea vedea deoarece îi tot cădea pe ochi, amuzându-şi tatăl.

Jack adora să-şi audă tatăl râzând.

Ştia încă de atunci ce urma să devină când avea să fie mare. Avea să fie pompier, ca tatăl său.

Punct.

Programul lui actual era destul de aglomerat, dar nu-l deranjau nici orele târzii, nici munca în sine. Nu mai sărea din elicopter în păduri cuprinse de foc – ceea ce îi plăcuse la nebunie –, dar şi munca aceasta avea importanţa ei.

Şi totuşi, nu-şi găsea locul.

Sigur, să fii pompier în oraş putea fi interesant, dar Lucky Harbor nu era un oraş în adevăratul sens al cuvântului. Pentru că aici nu exista suficient de multă adrenalină, de care sufletul lui era dependent, îşi spusese că, la vârsta de treizeci şi doi de ani, avea să înveţe să trăiască şi fără ea.

Încă aştepta ca mintea lui să accepte asta.

El şi Kevin alergară spre muncă, şi trebui să recunoască faptul că genunchiul lui îl încetinea. Crezuse că avea să reuşească să-şi revină fără intervenţii, dar, după luni de încercări, nu mai era atât de sigur. Mai trecuse însă prin operaţii şi ştia ce presupunea asta – o perioadă de stat la pat. Deoarece asta ieşea din discuţie, plănuise să ignore durerea până când devenise imposibil de ignorat.

Între timp, încercase să-şi ocupe timpul cu lucruri care-l interesau. Devenise cel mai bun specialist din

district în materiale inflamabile şi obţinuse certificat în gestionarea focului şi în investigarea incendierilor premeditate. Îşi umplea orele libere cu orice activităţi care ar fi putut să-i hrănească nevoia de adrenalină. Paddle boarding cu Luke. Alpinism cu Ben. Femei.

Se descurca bine şi în această privinţă, trebuia să recunoască. De fapt, era chiar acum prins într-o combinaţie. Sau fusese, până când Leah detonase bomba.

Se aflase imediat că erau împreună, şi deja primise un telefon indignat de la Kayla, o chelneriţă cu care trebuia să se întâlnească spre sfârşitul săptămânii, care-i spusese să nu se mai deranjeze să o caute.

Danica, un paramedic cu care se întâlnise de câteva ori, nu avusese nici o reacţie. Nu era nimic serios şi nici nu avea să fie, dar spera ca tăcerea ei să fie cauzată de faptul că era de gardă şi nu că citise postările de pe Facebook.

Facebook, întruchiparea răului. Sau poate că Lucille era asta. Lucille era mai bătrână decât lumea, foarte scundă şi Centrala Bârfelor. Postase veştile despre relaţia lui cu Leah şi poze cu ei de-a lungul timpului. Printre ele se afla o poză de la ceremonia de absolvire a lui Leah, în şcoala generală, când mama lui îl obligase să poarte costum. O alta o surprinsese pe Leah îmbrăţişând un urs de pluş pe care îl câştigase el, iar pe el într-o ipostază penibilă.

Jack primise apeluri şi mesaje toată ziua, mai puţin de la singura persoană de la care aştepta veşti. De la Leah, care îl evita în continuare, de parcă ar fi avut râie. Se pricepuse mereu să se ascundă atunci când îşi dorea sta, şi era evident că, în această situaţie, acesta era modul ei de a acţiona. Din nefericire pentru el, ea avea să scape pentru cel puţin trei zile, fiindcă el era de serviciu.

El şi Kevin intrară în tură la şapte dimineaţa, în aplauzele tuturor, ceea ce-l făcu pe Kevin să latre aproape isteric.

Jack îşi mângâie câinele şi-şi privi furios colegii de tură.

– Nu le da atenţie proştilor, Kevin.

Kevin se opri şi se aşeză, privindu-i urât pe cei care îl speriaseră. Nimeni nu părea să regrete. Se aflau acolo pompierul Ian O'Mallery, mai în vârstă, Sam şi Emily – amândoi cu o vechime de cinci ani –, unul din ei fiind mereu partenerul bobocului Tim, care era şi el prezent. Apoi, mai erau doi paramedici, Cindy şi Hunter.

Toţi rânjeau la Jack.

– Locotenentul are o iubită, fredonă Cindy.

Pregătise micul dejun şi făcea senvdişuri cu ou.

Jack luă unul şi-i aruncă o privire mânioasă.

– Să nu crezi tot ce scrie pe Facebook.

– Dar tot ce vedem cu propriii noştri ochi? întrebă Tim. Pentru că v-am văzut la micul dejun cu clătite.

– Da? întrebă Ian, curios ca o adolescentă. Ce ai văzut? Ceva bun?

Tim clătină din cap.

– Am văzut că am mai multe şanse decât locotenentul nostru. Şi sunt convins că am o şansă şi cu fata asta. Mi-a zâmbit. Are un zâmbet fermecător.

– Ceea ce mi-a amintit, spuse Jack, că trebuie să ajungi la azil în cincisprezece minute, pentru simularea în caz de incendiu.

Toţi râseră, în afară de Tim, care-l privi furios.

– Hei, m-am săturat să fiu fraierul care primeşte numai munca de jos.

– Atunci, nu fi fraier, sugeră Emily şi-i întinse farfuria goală.

– Oh, s-o crezi tu, spuse el. Nu spăl iar vasele. Hei! strigă Tim, în timp ce ea se depărta.

– Cel mai nou dintre noi spală mereu vasele, îi strigă ea.

Ziua începuse cu o femeie care intrase cu maşina în cutia poştală din faţa casei sale şi rămăsese blocată

şi se încheiase cu salvarea unui tip drogat cocoţat într-un copac, fără să-şi poată explica măcar ce căuta acolo.

În dimineaţa următoare, fură treziţi de două alarme şi săriră imediat în maşini. La locul faptei, Tim se repezi să iasă primul, dar Ian îl prinse de cămaşă.

- Aminteşte-ţi că eşti încă în perioada de probă. Rămâi în spate şi observă!

- Serios?! spuse Tim. Voi toţi faceţi asta. Lăsaţi-mă şi pe mine, măcar o dată!

- Nu!

Magazinul de lângă benzinărie luase foc. Clădirea, la fel de veche ca toate celelalte din oraş, ardea.

Ian şi Emily - cu Tim căruia i se permisese să stea în urmă să asiste - salvară două victime intoxicate cu fum: vânzătorul şi un client. Când se uitară în jur, numai Ian şi Tim ieşiseră. Nu şi Emily. Apoi, auziră alarma de la echipament. Aparatul ei de respirat rămânea fără butelie. Se apropiase de o fereastră în încercarea de a ieşi, dar aparatul se blocase în geam. Jack ajunse la ea, trăgând-o afară.

- A fost cât pe ce, spuse Emily când flăcările izbucniră, mulţumindu-i lui Jack cu o îmbrăţişare în vreme ce stătea în ambulanţă, unde îi erau îngrijite câteva arsuri de gradul al doilea pe care le suferise la genunchi.

Foarte aproape. El încă transpira abundent.

În timpul inspecţiei obişnuite a zonei afectate, Jack găsi un om al străzii în spatele clădirii, ghemuit între un tufiş şi un stâlp. Văzu că era uşor rănit la cap. Îi acordară primele îngrijiri, apoi îl duseră la spital.

Ronald McVane, comandantul unităţii, ar fi trebuit să se pensioneze de vreo zece ani, dar se simţea încă în formă. Se afla la faţa locului făcând fotografii şi analizând incidentul.

- Am găsit câteva chiştoace, îi spuse Jack. Nu este de mirare, având în vedere că este un magazin de cartier. Am mai găsit acolo ceva ce pare să fi fost un maldăr

de cârpe. De aici a pornit focul, apoi s-a extins rapid, cuprinzând partea laterală.

– Vagabondul?

– Poate, spuse Jack. Dar zice că nu el a pornit focul. De asemenea, a jurat că l-a văzut pe Moş Crăciun fumând iarbă pe acoperiş înainte ca incendiul să izbucnească. Jack clătină din cap. Ceva în toată povestea asta pare prea curat, prea inteligent.

– Iar vagabondul nu pare nici curat, nici inteligent, spuse Ronald, apoi oftă. La dracu'!

– Focul a fost pus dinadins, spuse Jack.

– La dracu', repetă Ronald.

Înapoi la staţie, se apucară să cureţe măştile şi să schimbe buteliile de aer comprimat. Mulţi profitară de ocazie pentru a-şi curăţa echipamentul, deşi unora precum Tim le plăcea să le lase murdare pentru a face pe durii.

Tim înjura prin sala cea mare.

– Al dracului câine!

Câinele despre care era vorba stătea întins pe canapea de parcă era al lui, înconjurat de fâşii dintr-un portofel de piele. Acesta era un motiv întemeiat pentru care nu-l făcuse câine-pompier de prima dată. Nu era ascultător, era distrugătorul-tuturor-lucrurilor-scumpe şi era mai inteligent decât toţi pompierii la un loc.

Tim luă cea mai mare bucată de piele şi i-o puse sub nas.

– Ai ros bancnotele şi ai lăsat pielea? Mă omori!

– Au, spuse Cindy. Nu ţipa la el!

– A ros cumva banii *tăi*? o întrebă Tim.

– Eu nu am bani, spuse Cindy. Calmează-te, omule!

– Dacă mai ţipi la el, spuse Jack, mai târziu îşi va face nevoile în bocancii tăi.

– Deja a făcut asta, spuse Tim privindu-l urât pe Jack. Câine rău!

Kevin îşi plecă urechile şi clipi ca o bufniţă, părând confuz. Jack îl mângâie pe creştetul capului.

– Suferă din cauza despărţirii, dar lucrăm la asta. L-am lăsat în urmă.

– Deoarece eram în misiune şi era prea cald pentru a-l ţine în maşină.

– Da, spuse Jack. Dar el nu înţelege asta.

– Atunci, ar fi trebuit să-ţi roadă *ţie* portofelul. Tim inspiră adânc, pentru a se calma. Are probleme cu mâncarea. Mănâncă absolut orice.

– Asta fac Marii Danezi.

Tim dădu resemnat din mâini şi se trânti pe canapea.

– Fă-i ceva, orice!

Jack se întoarse spre Kevin, care se ridică plin de speranţă, visând la un alt portofel.

– Ai auzit, Kev? îl întrebă Jack. Trebuie să fac ceva în privinţa ta.

Simţind că nu avea să primească prea curând vreun biscuit, Kevin oftă şi se îndreptă spre culcuşul lui de lângă canapea, pe care îl înconjură de trei ori înainte să se aşeze cu un geamăt.

Tim îi făcu semn că avea să îl ţină sub observaţie.

– Sunt cu ochii pe tine, spuse el.

Kevin închise ochii, îşi sprijini capul pe labele din faţă şi trase un vânt.

Jack merse în biroul lui. În timp ce scria raportul privind incendiul de la magazin, observă ceva interesant. Clădirea se afla sub tutela unui terţ, ceea ce schimba situaţia. Era şocant cât de des proprietarii deveneau incendiatori. Scrise un bilet pentru Ronald legat de investigaţia lor.

Înainte să meargă la culcare, îşi verifică telefonul. Nici un semn de la aşa-zisa lui iubită. Adormi întrebându-se dacă ăsta era un semn bun sau rău.

În ziua următoare, tot plutonul fu pe fugă, de dimineaţă până seara. Primul apel sosi devreme. Un idiot beat, în vârstă de douăzeci de ani, incendiase casa părinţilor lui aprinzându-şi ţigara de la aragaz şi lăsând focul

aprins când se dusese la culcare. Casa fusese construită pe la 1930 și arăta ca un balon, existând un spațiu între peretele interior și cel exterior. Încercară să folosească o cameră cu infraroșu pentru a descoperi zonele fierbinți, dar nu obținură mare lucru, așa că se văzură nevoiți să dărâme bucăți mari din perete pentru a descoperi flăcările.

Părinții tipului fuseseră scoși în siguranță, dar puștiul era lat. Își reveni când încercară să-l miște, țipând și lovind. Jack și Ian intrară și-l scoaseră pe tipul urlător. Încă beat, se luptă cu ei, făcându-le dificilă încercarea de a salva viața imbecilului. Jack primi un pumn în ochiul stâng, ceea ce-l enervă foarte mult, căci durea ca dracu'.

Urmară apoi câteva cazuri obișnuite, câteva intervenții la persoane care aveau nevoie de îngrijiri medicale, precum și un raport privind o casă fumegând în partea de sud a orașului. Fumul ieșea dintr-un dormitor care ar fi putut fi nominalizat printre cele mai dezastruoase încăperi pline până la refuz de prostii. După ce scoaseră mobila și resturile, găsiră un maldăr de fire: de la telefon, ceas, computer și altele, toate încurcate și arse.

Găsiră, de asemenea, un vibrator gigantic. De aproape jumătate de metru!

Se străduiră cu toții să aibă o atitudine de profesioniști, dar, odată urcați în mașină, izbucniră toți în râs și continuară așa până ajunseră la secție.

Leah nu plănuise să se uite la următorul episod din *Sweet Wars*, dar bunica ei insistase, așa că se trezi privindu-se cum pregătea un tort de bezea cu lămâie cu trei etaje, ca și cum viața ei ar fi un DVD. Încercase să se distanțeze, dar, deși se pricepea să facă asta cu ceilalți, nu reușea și față de ea însăși. Astfel că se privi cât de relaxată și de zâmbitoare era sub presiunea camerelor de luat vederi în timp ce pregătea bezeaua, îi văzu

pe ceilalţi concurenţi, precum şi pe membrii juriului, toţi oameni celebri care făceau pe durii.

Bravo ei!

– Nu-mi plac juraţii. Ţipă prea mult. Dar prezentatorul este o bunăciune.

Rafe Vogel era şi producătorul emisiunii şi, deşi era fără îndoială „o bunăciune" din punct de vedere fizic, comportamental era asemenea unui şarpe.

– Ia uită-te la tine, se miră bunica. Nu-mi pot lua ochii de la tine, spuse ea, în timp ce pe ecran apărea Leah, mişcându-se repede şi eficient în ciuda faptului că Rafe se plimba în jurul lor, sporind starea de tensiune, cronometrând. Eşti cea mai drăguţă!

– Nu.

Elsie râse şi se întinse să ia programul TV. Pe copertă se aflau toţi concurenţii, iar Leah era în centru. Leah arătă spre femeia de lângă ea.

– Suzie este şi ea foarte bună, spuse ea.

– Nu la fel de bună ca tine. Elsie puse programul TV pe măsuţa de cafea şi aplaudă, fericită. Tu ai câştigat. Sunt sigură. Deci, când pleci? Premiul era de o sută de mii de dolari şi propria patiserie, corect? Într-un loc pe care-l vei alege tu. Îmi dai vreun indiciu?

– Ştii că nu-ţi pot spune cine a câştigat, zise Leah automat, întrebându-se cum naiba avea să facă asta. Cum avea să plece din Lucky Harbor înainte ca lumea să vadă finala? Cum ar putea să lase în urmă patiseria, pe Elsie, pe Ali... pe Jack.

– Sunt atât de mândră de tine, draga mea. Recunosc, câţiva ani m-am temut pentru tine. Ţi-ai schimbat facultatea şi cariera atât de des precum îşi schimbă unele femei culoarea părului. Ştiu că tatăl tău nu ţi-a fost de mare ajutor şi că te-a făcut să te îndoieşti de tine. Nu a fost un bărbat bun, Leah. Să te văd suferind... Clătină din cap. Ar fi trebuit să fac mai multe pentru tine.

– Nu, bunico, spuse Leah cu blândeţe, mângâind-o pe Elsie. Ai făcut tot ce ai putut. Mi-ai fost mereu alături.

– Şi îţi voi fi mereu. Îi strânse mâna lui Leah. Ai reuşit în viaţă!

De-ar fi fost adevărat...

capitolul 7

După tura de şaptezeci şi două de ore, Jack îşi petrecu următoarea zi dormind. Mai târziu, el şi Kevin merseră în parc, unde Jack avea meciul săptămânal de baseball.

Kevin era deja o prezenţă obişnuită la baseball. Îşi crease o rutină. Legat de o bancă aflată la umbră, de obicei moţăia în primele reprize, dar apoi, pe la a cincea, începea să cotrobăie în genţile băieţilor, după mâncare. Dacă juca inteligent şi îl privea blând pe jucătorul potrivit, avea şanse chiar să fie luat în braţe pentru o mângâiere.

Nimeni nu-i spusese vreodată că nu era genul de câine care să stea la mângâiat.

Astăzi, când Jack sosi, Luke şi Ben erau deja pe bancă. Cei trei se cunoşteau de mult timp. Luke îşi petrecuse multe veri în Lucky Harbor, în casa bunicii sale. Ben locuise cu Jack şi cu mama lui când familia lui se destrămase. După moartea lui Jack Senior, Dee îi crescuse pe amândoi, dar şi pe Luke, ca şi cum ar fi fost fraţi.

Aşa se şi comportau, ca fraţii, ceea ce însemna că se tachinau mereu.

Ben ridică privirea, în timp ce Jack şi Kevin se apropiau de el. Observă mersul precaut al lui Jack, căci avea dureri chinuitoare la genunchi, dar nu spuse nimic.

Luke era mult mai direct.

– Arăţi ca dracu', zise el şi întinse mâna spre Kevin.

Kevin ridică laba şi o lovi de mâna lui Luke. Era singurul truc pe care-l ştia.

– Nu eu sunt cel care are gripă, spuse Jack. Sam nu joacă, aşa că ne lipseşte un aruncător.

– Şi..., spuse Luke.

– Şi ce?

– Şi tu trebuie să ne spui ceva, zise Luke.

Jack se uită la Ben, apoi la Luke.

– Ce ar trebui să vă spun?

– Nu știu, poate faptul că tu și Leah v-ați combinat.

Jack, care tocmai băuse o gură de apă, se înecă.

Ben îl bătu pe spate. De fapt, era mai mult ca o lovitură, care-l făcu pe Jack să se dea câțiva pași înapoi.

– Deci, când este ziua cea mare? întrebă Luke.

Jack înjură, apoi își șterse cu mâna apa de la gură.

– Ți-a spus Ali?

Luke zâmbi.

– Asta înseamnă că este adevărat?

– Nu, nu este adevărat. Dumnezeule!

– Este plin Pinterestul de poze cu voi doi, spuse Ben, așezându-se pe o bancă.

Kevin sări imediat în poala lui Ben. De patru ani, Ben nu mai avusese nici o relație, nu își mai dorise să se apropie de nimeni. Pe atunci, era plecat mai mereu și, când revenea, vorbea doar rar despre lucrurile pe care le văzuse și pe care le făcuse. Jack și Luke renunțaseră de mult să își mai exprime îngrijorarea față de Ben, căci știau că îl enerva asta.

Și nimeni nu-și dorea să-l enerveze pe Ben.

Cu toate astea, erau foarte îngrijorați.

Ben însă, care rar lăsa pe cineva să-l atingă, pur și simplu luă în brațe câinele și continuă să vorbească:

– Lucille lansează idei pentru nunta voastră și-i invită și pe alții să facă la fel.

Jack se holbă la el.

– Ce mama naibii e Pinterest? întrebă el.

– La dracu', am fost în celălalt colț al lumii, într-o țară fără apă curentă, și tot știu ce este Pinterest, spuse Ben. Ce naiba e între tine și Leah?

Jack inspiră adânc.

– Leah i-a spus mamei că avem o relație.

– Ah! Ben încuviinţă din cap, ca şi când totul ar fi avut sens. Ceea ce era bine. Pentru anumite persoane, chiar ar fi avut sens.

– Am pus-o, spuse Jack.

– Da, admise Ben. Asta dacă eşti foarte, foarte norocos.

Jack îl privi întrebător.

Ben ridică din umeri.

– Este deşteaptă, amuzantă şi poartă nişte încălţări foarte sexy care fac ca picioarele ei să pară kilometrice. Ar fi trebuit să o agăţi cu mult timp în urmă.

– Este Leah, spuse Jack. Ce dracu' aveţi toţi? Crescuse cu Ben. Ştia şi el prin ce trecuse Leah, auzise şi el ţipetele în fiecare noapte. Ştia că în timpul liceului Leah îşi găsise alinarea – una platonică – la Jack. Ştia că erau doar prieteni.

Desigur, ceea ce nu ştia, ceea ce *nu ar fi putut* şti era cum, în multe dintre acele nopţi în care Leah plângea în braţele lui Jack, el încercase să-i ofere ceea ce părinţii ei nu îi dăduseră.

– Te iubesc, Leah, îi şoptea el.

Ea se ghemuia şi mai mult în el.

– Pentru totdeauna?

– Pentru totdeauna, îi promitea el. Asta se întâmplase însă cu mult timp în urmă. Înainte ca ea să plece fără să privească înapoi. Nu este pe bune, spuse el acum.

– Doar pentru că eşti un idiot, îi zise Ben.

Luke izbucni în râs şi nu se mai putu opri, aşa că Jack îl dădu la o parte şi se aşeză pentru a-şi schimba încălţările. Cum Luke încă se hlizea, îşi trase şapca mai peste ochi şi se îndreptă spre teren. Juca la prima bază şi, cum nimeni altcineva nu putea fi deranjat, era şi căpitanul.

Şi cel mai bun jucător al echipei. De obicei.

Nu însă şi astăzi.

Cum avea să descopere, proasta sa dispoziţie îl făcuse să joace foarte prost. La început, rată să prindă o minge

foarte uşoară, apoi o linie. Apoi, spre umilirea lui definitivă, dădu mingea afară.

Orăşelul Lucky Harbor era înnebunit după baseball la fel de mult ca el, iar tribunele erau pline. O zări pe Danica pe rândul de sus. Stabiliseră să bea ceva acasă la ea săptămâna aceasta. Se întreba dacă întâlnirea lor mai era posibilă. Ea îl salută. Îi răspunse la salut, dar apoi o zări pe mama sa la două rânduri mai jos de Danica. Stătea cu...

Leah şi cu bunica ei.

Mama lui radia de fericire.

Jack nu-şi putu da seama cu exactitate din cauza distanţei, dar i se părea că Leah era agitată. Avea şi motive să fie agitată, având în vedere că el plănuia să o omoare mai târziu.

Pentru a fi sigur că ea ştia asta, făcu un semn în direcţia ei.

Leah se făcu mică pe scaun, prefăcându-se că nu îl observase.

De lângă bancă, Kevin scheuna. O iubea pe mama lui Jack şi o iubea şi pe Leah. În general, Kevin iubea doamnele. Nici o femeie însă nu se bucurase vreodată de modul special al lui Kevin de a saluta: băgându-şi nasul între picioarele oamenilor.

De aceea era legat acolo.

La începutul celei de-a treia reprize, Luke, prinzătorul, ceru pauză şi alergă spre Jack. Ben fugi dinspre zona aruncătorului.

– Ce e? întrebă Jack.

– Tu să ne spui, zise Ben.

– Sunt praf astăzi. Şi ce? Şi voi doi aţi jucat ca nişte domnişoare săptămâna trecută. Am şi eu dreptul.

– Tu nu joci ca o domnişoară de obicei, spuse Ben. De obicei îi semeni tatălui tău.

Solid. Tare ca piatra. Niciodată nu ezita, niciodată nu făcea un pas greşit.

Ei bine, cu excepţia singurei ocazii, care-l şi ucisese.

– Scuteşte-mă, spuse Jack.

– Impresionant, sublinie Luke.

– Ai nevoie de Midol[1], spuse Ben.

Jucară restul meciului fără să greşească prea mult, dar era prea târziu. Luară bătaie. După meci, merseră la Love Shack, barul local. Băuseră deja destul de multă bere când Lucille intră şi-i făcu o fotografie lui Jack.

– Hei, spuse el.

Lucille era băgăreaţă, dar îi ţinuse uneori companie mamei lui Jack atunci când aceasta se afla sub tratament, iar el era la muncă.

– Ce pui la cale?

– Cine, eu? Îi zâmbi şi lăsă să i se vadă proteza. Nimic. Voiam numai să am o poză cu tine pentru...

– Dacă spui Facebook..., o avertiză el.

Ea zâmbi şi mai larg.

– Ah, nu face pe masculul cu mine! Voiam numai să pun una lângă alta poza ta şi a lui Leah. Din păcate, Leah nu este la fel de uşor de fotografiat ca tine. Căută în albumul foto din telefon şi-i arătă o poză.

Leah, evitând să fie fotografiată.

Jack nu se putu abţine şi izbucni în râs. O jumătate de oră mai târziu, când merse la bar să mai ia bere, zâmbetul îl părăsi. Danica era acolo, şi el făcu semn să i se aducă şi ei o băutură, dar ea clătină din cap, scuturându-şi părul ei blond frumos.

– Nici să nu te gândeşti! Nu intenţionez să beau cu tine, sări ea surprinzător de furioasă.

Nu era nici pe departe la fel de prietenoasă cum păruse mai devreme, în tribune, în timpul meciului. Ceea ce însemna că...

– Ai auzit, spuse el fără ezitare.

Dacă privirile ar fi omorât...

– Că eşti aproape logodit? Da, am auzit, şi, apropo, eşti un nemernic că m-ai umilit astfel. Consideră a treia

[1] Analgezic folosit în principal pentru ameliorarea durerilor menstruale (n.red.)

noastră întâlnire anulată. Se ridică. Pierderea ta, pentru că la a treia întâlnire sunt de neuitat. Plecă, dar el o prinse, puțin surprins de mânia ei, având în vedere că între ei nu era nimic serios. Totuși, voia să-i explice, pentru a nu o răni.

– Nu este ceea ce crezi, Danica, începu el. Eu...

Ea îi aruncă băutura în față. Era un vin alb fructat.

Jack ura tipul ăsta de vin. Încă își mai ștergea ochii când Danica și luă geanta și ieși din bar, defilându-și trupul senzual.

Jack se întoarse la masă, de unde Luke și Ben îi priviseră amuzați. Ben ridică tăcut berea în cinstea lui. Luke se rezumă la un zâmbet.

– Omule, îi spuse el lui Jack, ți-a tras-o.

Auzindu-l, chiar și Ben râse, ceea ce nu se întâmpla des. Deși se bucura să-l audă râzând, Jack nu putu decât să clatine din cap.

În acea noapte, neputând să doarmă, Leah stătea în bucătăria bunicii lucrând la rețeta de ecleruri, hotărâtă să găsească o metodă de a le face mai repede. Întinse-se toate produsele în fața ei când bunica sa apăru în ușă arătând relaxată în halatul mare și pufos în care se înfășurase.

– Oh, spuse Elsie, părând surprinsă să o găsească pe Leah trează. Dumnezeule, draga mea! Tot nu ai renunțat la obsesia ta de a face eclerurile perfecte?

– Încă nu. Trebuie să găsesc o metodă de a face mai multă compoziție, dar să arate la fel de bine. Nu prea reușesc.

– Dar acum nu ești la TV. Nu contează ceea ce este la exterior, ci ceea ce se află în *interior*.

– Vorbim în continuare despre ecleruri?

Elsie zâmbi.

– Este o noapte frumoasă. De ce nu ai ieșit?

Leah râse.

– Suntem în Lucky Harbor. Unde să merg?

– Nu ştiu... pasajele, roata. Un foc de tabără pe plajă. Trăieşte şi tu puţin!

– Nu mai am şaisprezece ani, aşa că pasajele ies din discuţie, spuse Leah sec. Iar focurile de tabără sunt ilegale. Este perioada incendiilor.

– Este trist că o fată de vârsta ta nu se poate distra.

– Să faci prăjituri *este* distractiv!

– Hmm.

Din adâncul genţii lui Elsie se auzi telefonul sunând.

– Trebuie să răspund, spuse Elsie şi sări ca o femeie cu patruzeci de ani mai tânără, înşfăcând telefonul înainte ca Leah să vadă numele apelantului.

– *Hola,* cântă Elsie, apoi zâmbi larg. Ei bine, da, spuse ea, părând foarte veselă. Da, eu sunt. Îi aruncă o privire lui Leah şi vorbi mai încet: Mă poţi suna în cinci minute? Minunat! Închise cu un soi de zâmbet visător, apoi o privi iar pe Leah. Ar trebui să renunţi, draga mea, este târziu.

– Nu sunt obosită.

– Oh, bine. Ei bine, eu voi renunţa.

– Cine era? întrebă Leah.

– Hmm?

– La telefon. Cine era?

Elsie clătină din cap şi arătă spre aparatul său auditiv.

– Nenorocirea asta are nevoie de o verificare, nu mai funcţionează cum trebuie. Se întoarse. Noapte bună!

După ce bătrâna ieşi, Leah rămase privind în gol. Bunica ei avea secrete. La urma urmei, şi ea avea. Ea, mai mult decât ceilalţi, înţelegea nevoia de intimitate. Până să plece din Lucky Harbor, nu se bucurase niciodată de intimitate decât când se afla aici, la Elsie. Deşi îi era greu, Leah avea să îi ofere acelaşi lucru bunicii sale.

Era o noapte liniştită, iar ea se tot învârtea prin casă, strângând după cină, aranjând facturile bunicii ei,

făcând tot felul de socoteli şi combinaţii pentru a se descurca cu banii şi verificându-şi e-mailurile.

Primise unul de la Rafe, care-i oferea „jobul de vis pe care nu-l vei putea refuza când vei înceta să te joci de-a casnica în Mayberry". Continua prin a-i spune ce voiau de la ea – şi anume, să prezinte propria-i emisiune, urmărind un grup de patiseri fără experienţă în ultimul lor semestru la şcoală.

Leah simţi cum o cuprinde anxietatea. Oare nu era acesta lucrul pe care-l aştepta, un motiv pentru a părăsi oraşul mai repede, imediat după ce bunica sa avea să se simtă mai bine?

Apăsă pe butonul de răspuns şi îşi înşiră cerinţele. Voia să facă parte din echipa de producţie şi voia să plece din Lucky Harbor înainte de finala de la *Sweet Wars*. Stătu în faţa ecranului mult timp înainte să apese butonul de trimitere. Imediat ce trimise e-mailul, telefonul ei începu să sune, anunţând-o că primise un mesaj de la Aubrey.

La dracu', Batgirl. Incidentul din seara asta de la bar se răspândeşte mai repede decât poate Lucille să-şi folosească telefonul. Eşti conştientă de faptul că îi eşti datoare vândută lui Jack, nu? Vândută!!! Aştept detalii.

Leah citi de două ori mesajul, apoi îi răspunse: „Ce naiba s-a întâmplat cu Jack la bar?" Se holba la telefon, aşteptând cu nerăbdare un răspuns care nu mai venea. Nemaiputând aştepta, căută numărul lui Aubrey şi sună.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea când Aubrey răspunse.

Aubrey râse pe înfundate, şi, pe fundal, se auzi o voce gravă, masculină, bolborosind ceva ce ea nu putea înţelege.

– Cine este? întrebă Leah.

– Plec de la bar şi se pare că am nevoie de escortă, spuse ea ameţită de băutură. Chiar dacă suntem în Lucky Harbor.

Vocea gravă se auzi din nou, iar Aubrey râse – un râs cam rece.

– Sunt bine, spuse ea, probabil însoţitorului său. Uite, am un pistol încărcat şi ştiu cum să-l folosesc. Te-am avertizat, prietene.

– Aubrey, cu cine eşti? întrebă Leah. Nu conduci, nu-i aşa?

– Nu. Voi chema un taxi...

– Te conduc *eu*, spuse vocea misterioasă, vorbind încet, dar foarte clar, astfel încât Leah îl putu recunoaşte, şi se simţi deodată uşurată. Era Ben.

Se relaxă, ştiind că Ben urma să aibă grijă de Aubrey, cu sau fără voia ei.

– Ce s-a întâmplat?

– Am avut o zi de rahat, spuse Aubrey. N-ai habar prin câte trebuie să treci ca să pui pe picioare o afacere. Hârtii, aprobări, taxe... Aveam nevoie de un pahar. Bine, de două. Aveam nevoie de două pahare, dar cred că am uitat să iau cina, iar acum, Domnul Înalt, Întunecat şi Mercenar spune că, dacă nu-l las să mă conducă acasă, am s-o păţesc. Coborî vocea. Şi, trebuie să recunosc, chiar sunt curioasă să ştiu ce voi păţi...

– Mă referem la Jack, spuse Leah. Ce s-a întâmplat cu Jack?

– Oh, da. Corect. Bine... Hei! Ţine-ţi mâinile acasă, Domnule Mercenar!

– Aproape ţi-ai luxat glezna, îl auzi Leah pe Ben strigând. Încetează să mergi şi să vorbeşti în acelaşi timp.

– Bine, spuse Aubrey, apoi reveni la discuţia cu Leah. Danica i-a aruncat băutura în faţă lui Jack.

Leah rămase fără răsuflare.

– Ce? De ce?

– Aparent, ar fi trebuit să aibă cea de-a treia întâlnire în seara asta şi, după spusele Danicăi – care a strigat asta

în gura mare, apropo – toată lumea ştie ce se întâmplă la a treia întâlnire. A spus că nu iese la o a treia întâlnire cu un tip care e aproape logodit. Şi apoi i-a aruncat băutura în faţă.

– O, Dumnezeule! Nu!

– Oh, da, spuse Aubrey, părând foarte amuzată. Se auzi pe fundal şi râsul lui Ben, căruia i se părea la fel de amuzant.

Leah nu era de aceeaşi părere.

– Cine i-a spus Danicăi despre faptul că noi am fi... aproape logodiţi?

– Nu ştiu. Se auzea o conversaţie pe care nu o înţelegea, dar bănui că Aubrey discuta cu Ben. Apoi, Aubrey reveni. Domnul Mercenar zice că poate ar trebui să te uiţi în oglindă.

– Nu i-am spus eu! zise Leah. Nu am spus nimănui. Cu excepţia lui Dee, iar ea încă se simţea rău din cauza asta. Şi lui Ali. Şi bunicii ei... Oh, Dumnezeule! Bine, poate că eu am fost, dar nu am spus niciodată că suntem logodiţi. Am zis doar că suntem împreună.

– Da, dar suntem în Lucky Harbor, sublinie Aubrey. Este ca şi cum te-ai juca telefonul fără fir. La un moment dat, a umblat vorba că ies cu grefierul municipal, dar se pare că el nu era de aceeaşi părere.

– Nu a fost vina ta, spuse Leah.

– Dar aici s-ar putea să fie vina ta, zise Aubrey.

Mda.

– Este grav, este foarte grav.

– Cu asta, l-ai privat pe Jack de sex cu orice femeie la urechile căreia ajunge zvonul, spuse Aubrey.

Leah se dădu cu capul de perete.

– Leah? Vocea bunicii Elsie se auzi din dormitorul din capătul holului. Bate cineva la uşă, scumpo?

– Nu, eu sunt de vină. Iartă-mă că te-am deranjat! Inspiră adânc. Nu este adevărat, şopti ea. Era supărat?

– Cred că, mai degrabă, era şocat. Sunt sigură că nu i se întâmplă prea des să fie refuzat.

– Nu, aprobă Leah.

De obicei ,Jack era cel care refuza fetele.

– Acum, îi eşti datoare.

Leah se cutremură la acest gând, dar încercă să-l îndepărteze.

– Nu mă voi culca cu Jack. La naiba, încercam să-i fac o favoare.

– Oh, mă îndoiesc că se va ajunge la asta, spuse Aubrey. Danica a fost foarte clară. A spus că la a treia întâlnire este de neuitat. Presupun că face măcar un oral. Poate chiar o capră.

– Capră? Gata, este suficient. Dă-mi-l pe Ben la telefon!

Se făcu liniște o clipă, apoi Ben luă telefonul. Nu spuse nimic, dar ea putea simți că era amuzat.

– Ai face bine să ai grijă de ea, îl avertiză Leah.

– Nu crezi că ar trebui să-ți vezi de problemele tale?

– Nu glumesc. O duci acasă, da? Du-o până în casă, bine? Nu o lăsa să te tragă în dormitor. Şi-a interzis relațiile cu bărbații, dar au trecut deja câteva luni, şi este beată...

În ceea ce-l privea pe Ben, Leah nu avea idee cât de mult timp trecuse pentru el, mai ales că încă încerca să se adapteze la viața civilă. El şi Aubrey împreună ar fi putut provoca un dezastru de proporții.

– Ar putea să uite de embargo şi ar putea să încerce să te seducă, îi spuse Leah, iar dimineață te va urî.

– Deci te temi pentru virtutea ei sau pentru a mea? întrebă el.

– Nu mă iei în serios.

– Dimpotrivă, te iau foarte în serios. Dar sunt băiat mare, Leah.

Ea revăzu în minte ceea ce-i spusese şi îşi dădu seama că, în limbajul bărbaților, tocmai îi spusese să se culce cu Aubrey.

– Bine, ştii ceva? Uită tot ce am spus!

El râse discret.

– Eşti simpatică atunci când dai înapoi. Nu te-am mai văzut de mult făcând asta.

– La naiba! Vin acolo imediat. Aşteaptă-mă! O voi duce chiar eu acasă.

– Mă descurc, Leah.

– Ben...

– Tu fă-ţi griji pentru tine, spuse el şi închise.

Leah rămase o vreme pe gânduri, apoi decise că nu avea să se poată ierta dacă nu mergea să o vadă pe Aubrey, chiar dacă asta însemna să-l întâlnească pe Jack. Conduse până la bar, dar, deşi locul era încă aglomerat, Aubrey şi Ben nu erau de găsit. Maşina lui Aubrey se afla însă în parcare în continuare. Leah îşi scoase telefonul şi-i trimise un mesaj.

Ai face bine să sforăi şi nu să faci sex cu Ben, care, la rândul lui, ar face bine să nu facă sex de revedere cu tine.

Nu primi nici un răspuns. „Rahat!" Dar, cum nu putea face pe lupul moralist, îşi întoarse capul şi se holbă la lună. Era o noapte minunată. Caldă, liniştită. Nu voia să se întoarcă acasă. Nu ştia ce să-i spună lui Jack, deci nici nu se punea problema să meargă la el. Apoi, încă se gândea la ceea ce i se spusese.

„Îi eşti datoare..." Căutând în portbagaj, găsi un costum de baie. Apoi, pe sub prosop, se schimbă. Mereu reuşise să-şi limpezească mintea înotând sub lumina lunii. Spera că avea să funcţioneze şi în seara aceasta.

Traversă debarcaderul. Era interzis să sari de pe el. Nu o deranja să mai încalce regulile din când în când, dar apa se retrăsese. Era ea neliniştită, dar nu avea gânduri sinucigaşe.

Intră în apă, care era caldă. Lumina lunii dădea apei o strălucire albăstruie, liniştitoare, în timp ce ea încerca să scape de regrete. Îi spusese lui Dee că ea şi Jack erau

împreună, apoi toată lumea din oraş aflase, după care avusese loc incidentul cu Danica de la bar.

Leah ştiuse că Jack se întâlnea cu diverse femei, dar asta nu o împiedicase. De fapt, nici măcar nu se gândise la ele atunci când îi făcuse mărturisirea lui Dee. Ce spunea asta despre ea? Iar acum, mulţumită lui Aubrey, era îngrijorată şi pentru faptul că îi era lui datoare. Toate gândurile astea o făcură să simtă fiori. Dădu însă vina pe aerul rece şi continuă să înoate.

„Eşti o ratată, Leah. Nu te vei alege niciodată cu nimic."

Îi spuse vocii ei interioare să tacă, dar nu se putu abţine să se întrebe dacă, pentru prima dată, Jack avea să se dezică de ea. Avea să renunţe la prietenia lor, acuzând-o că nu putea duce nimic la bun sfârşit? Nu, asta nu era nimic nou. Poate lipsa ei de principii, având în vedere minciuna pe care i-o spusese mamei lui? Nu, şi Jack minţise. Toată cariera lui se bazase pe minciuna că îşi dorea să fie pompier, ca tatăl lui, când, de fapt, ştia foarte bine că o făcuse numai din obligaţie. Sigur, îi plăcuse să fie în centrul atenţiei, dar ea îi cunoştea neliniştea. Nu-şi iubea slujba.

La naiba! Amândoi o dăduseră în bară. Încetini şi aruncă o privire spre mal, observând o umbră mare, care îi modifică ritmul inimii chiar mai mult decât o făcuse înotatul. Inspiră adânc şi porni în viteză pentru a fi prea obosită pentru a putea vorbi sau gândi.

Poate că el avea să se plictisească să aştepte. Dar Jack avea o răbdare de nestrămutat, aşa că era mai probabil ca ea să se înece decât să renunţe el. Din nefericire, o salvă înainte ca asta să se întâmple. Se pricepea să o salveze. La naiba! Tremurând de oboseală, se întoarse, ştiind că nu avea să-l poată ignora. Niciodată nu putuse face asta.

capitolul 8

Odată ce-şi propuse, nu fu foarte greu pentru Jack să o găsească pe Leah. Încă de când era mică, atunci când era neliniştită, se îndrepta către două lucruri.

Către el.

Sau către ocean.

De data asta, nu venise la el. Asta era ceva neobişnuit. Cândva, ar fi venit la el indiferent de motivul care o neliniştea. Doar că, de data asta, *el* era sursa neliniştii ei, deşi şi-o făcuse cu mâna ei. Ultima oară când se întâmplase astfel, ea plecase din Lucky Harbor.

El ştia însă că, de data asta, ea nu avea să plece. Venise pentru bunica ei, şi, deşi Leah avea multe defecte, bunica ei era foarte importantă pentru ea. Spre deosebire de el... Încerca să nu fie supărat din cauza asta, dar nu putea - era supărat. Era enervat de faptul că ea nu avea habar cât de mult însemnase pentru el.

Sau cât însemna acum.

- Ham?

Întrebarea discretă veni din partea unui Kevin pe jumătate adormit, care stătea lângă el, gata de atac. Apropiindu-se, Jack mângâie blana lui Kevin liniştindu-l, iar, pentru eforturile lui, fu lins pe faţă. Kevin se îndepărtă puţin şi începu să adulmece. Recunoscând semnele, Jack luă o pungă din maşină şi aşteptă. Kevin continuă să adulmece fiecare piatră pe o rază de şase metri, apoi o luă de la capăt. De două ori. În cele din urmă, se aşeză şi căscă.

- Hai, fă-o, spuse Jack, arătând punga. Înainte ca domnişoara să iasă din apă.

Kevin îşi ridică privirea spre cer.

- Bine. Jack băgă punga în buzunar, privind trupul care înota în valuri. Fusese mereu o foarte bună

înotătoare. Putea zări pielea ei albă în timp ce se mişca repede şi sigură pe ea.

Cu siguranţă, încerca să scape de propriii demoni.

El simţi cum i se strânge inima şi cum în el încep să apară şi alte emoţii în afară de furie. Empatie. Poate chiar afecţiune, în ciuda voinţei sale. Ar fi putut să intre în apă cu ea, dar era trecut de miezul nopţii, şi, Dumnezeule, era atât de obosit.

„După miezul nopţii, nimic bun nu se poate întâmpla."

Mama lui obişnuia să spună mereu asta, şi, în această situaţie, era gata să parieze că era adevărat. Astfel, se aşează pe nisip, între maşina ei şi apă, pentru a-i bloca orice posibilitate de scăpare. Aştepta şi cugeta.

Când Leah se mutase pentru prima dată în Lucky Harbor, vizavi de casa în care stătuse el în copilărie, viaţa lui era un lung şir de zile însorite petrecute plimbându-se cu bicicleta sau făcând surfing şi de nopţi de vară şi mai lungi stând întins în pat şi ascultând prin geamurile deschise cum tatăl ei ţipa la ea.

„Nu vei termina niciodată nimic, Leah. Nici măcar un singur lucru. Niciodată nu vei... Nu te vei alege cu nimic."

Pe atunci, lui Jack îi era dor de tatăl lui şi simţea un gol în stomac auzind cu câtă cruzime şi duritate i se adresa tatăl ei.

„Ce dracu' se întâmplă cu tine?" striga tatăl ei. „Nu mă auzi? Eşti surdă? Eşti proastă? Cred că asta e, eşti proastă. Aşa este, Leah Marie? Eşti o proastă nenorocită?!"

Jack îşi amintea şi acum că, întins în pat, cu faţa la tavan, îşi strângea pumnii, gândindu-se că viaţa este nedreaptă şi că poate tatăl ei ar fi trebuit să fie cel care să moară. Fusese dorinţa unui copil suferind care nu putea ierta şi care nu uitase niciodată furia pe care i-o cauzase durerea pe care o îndurase Leah. Nu putea uita nici cât de rău îi păruse pentru ea de fiecare dată când sărea

geamul camerei sale şi se furişa în camera lui. Stătea acolo, scăldată de lumina argintie a lunii, cu ochii îndureraţi, iar el îşi dorea să o poată salva. Se dădea într-o parte şi-i făcea loc, apoi ea se ghemuia în patul lui, lăsându-l să o îmbrăţişeze în timp ce plângea. Mai târziu, uneori, în întunericul nopţii, după ce ea reuşea în sfârşit să adoarmă, plângea şi el.

Clătină din cap, încercând parcă să scape de aceste gânduri. Nu voia să se gândească la Leah ca la Cenuşăreasa care fusese cândva. Nu voia să se gândească la ea nici ca la aşa-zisa lui iubită. Nu voia să se gândească deloc la ea. Voia să fie în pat cu Danica, să se piardă în delicateţea trupului ei voluptos.

Dar era aici, fără Danica, şi, în ciuda duşului foarte lung pe care-l făcuse, încă mirosea a vin.

Începu să bată vântul, şi se răcori. „Nu va mai dura mult", se gândi el. Leah era foarte puternică, dar niciodată nu-i plăcuse să-i fie frig. Lângă el, Kevin se agita, adulmeca aerul şi privea nerăbdător spre Jack.

– Da, va veni curând, îl asigură Jack. Apoi, aveau să rezolve toată încurcătura asta în care-l băgase. Nu era sigur ce voia mai mult, să-şi înfăşoare degetele în jurul gâtului lui Leah sau... De fapt, acel „sau" îl neliniştea acum, deoarece avea foarte multe dorinţe ciudate şi neaşteptate legate de Leah şi nu ştia cum să reacţioneze. Cândva, ea fusese singura rază de soare a zilelor lui, singura care-l putea face să zâmbească. Rămăsese încă acea persoană, dar acum se instalase ceva nou între ei, şi nu era sigur dacă era un lucru bun. De fapt, era sigur că ar fi trebuit să o ia la sănătoasa.

În cele din urmă, ea veni spre mal şi se ridică, iar el aproape că amuţi. De mult timp nu o mai văzuse în costum de baie. Poate din liceu, când era cu un cap mai înaltă decât celelalte fete şi foarte slabă. Era în continuare înaltă, dar trupul ei era acum bine făcut. Purta nişte bikini negri minusculi şi două triunghiuri peste

sâni şi, când un val o dezechilibră uşor, trupul ei se mişcă aţâţător.

Brusc, el trecu de la fiori reci la valuri de căldură. Dumnezeule mare, era atât de... frumoasă. Asta ar fi trebuit să-i domolească temperamentul vulcanic, dar, în schimb, îl zgândări şi mai tare, făcându-l să se simtă al naibii de tensionat.

Leah, pe de altă parte, părea destul de relaxată în timp ce-şi ridică braţele pentru a-şi da părul pe spate.

Văzând-o, el se blocă.

Atunci îl văzu ea. Îşi dădu seama de asta deoarece ea îngheţă într-o fracţiune de secundă. Ar fi fost fascinant pentru oricine să privească, însă ea îngheţase din cauza *lui*. Niciodată nu mai reacţionase astfel. Lui nu-i plăcu asta. În plus, *el* era cel faţă de care se greşise. *El* ar fi trebuit să fie cel nervos.

– Eşti tot aici, spuse ea glacial.

Kevin, care nu pricepea ce se întâmpla între ei, sări pe ea, punându-şi labele pe umerii ei în timp ce-o saluta în stilul lui caracteristic – lingându-i faţa.

– Mocofanule, spuse ea şi-l îmbrăţişă, apoi îl îndepărtă.

Kevin se aşeză fericit la picioarele ei, gâfâind, privind-o admirativ.

– Drăguţ, spuse ea, dar nu am să-ţi dau nimic de mâncare.

Oftând, Kevin se aşeză resemnat. Leah întâlni privirea lui Jack.

– M-ai speriat.

– Trebuie să fii mai atentă la ce se întâmplă în jurul tău.

Apa i se scurgea de pe trup, şi-şi încrucişă braţele în jurul taliei.

– Suntem în Lucky Harbor.

El se ridică.

– Dar lucruri rele se pot întâmpla oriunde.

Leah îl mai privi o dată, apoi se uită în altă parte.

– Ce faci aici, Jack?

– M-am gândit că, având în vedere că suntem aproape logodiţi, ar trebui să văd ce faci.

Ea tresări, dar nu răspunse.

– Ce dracu' se întâmplă, Leah?

– Ştii şi tu, spuse ea, îmbrăţişându-se şi mai strâns.

De fiecare dată când o dădea în bară, intra în defensivă, şi, cum gafa adesea, se pricepea foarte bine la asta.

– Mama are destule pe cap, spuse el. Minciunile îi mai lipseau.

– Poate aşa este, dar, pentru a se vindeca, trebuie să fie fericită. Iar asta a făcut-o fericită. Toată săptămâna a radiat.

Ştia şi el că era adevărat, şi se simţi vinovat că nu o putuse face fericită fără asemenea ajutor.

Leah nu mai spuse altceva, dar nici nu era nevoie. Da, ea îi băgase în această încurcătură, dar el ştia că nu-i dorise decât binele. Jack ştia că ea considera că-i era datoare pentru ceea ce se întâmplase cu ani în urmă, când făcuse tot ce-i stătuse în puteri să o protejeze, purtându-se ca un cavaler, asemenea tatălui său.

Dar erau chit.

În întuneric, Leah tremura, iar cavalerismul îl făcea să ezite între a se bucura de privelişte oferită de ea tremurând de frig şi dorinţa de a o îmbrăţişa.

– Unde-ţi este prosopul?

– În maşină.

El îşi scoase tricoul şi i-l dădu.

– Îl voi uda, spuse ea.

– Se va usca.

– Sunt...

– Îmbracă nenorocitul ăsta de tricou, Leah!

Se lăsă o tăcere stânjenitoare în timp ce se priveau, în timp ce, în spatele ei, valurile loveau malul.

– Îmi dau seama că trebuie să-ţi fie foarte greu, spuse ea în cele din urmă, îmbrăcând tricoul. Toţi se gândesc că mă placi în *acel* mod. Va trebui să te prefaci.

El mijì ochii. Era, oare, sarcastică? Sau... rănită?

– Pe vremuri, nu ar fi trebuit să mă prefac, spuse el. Dar ai dispărut, îți amintești? Te-ai prefăcut, apoi ai plecat.

Zâmbi, înghiți în sec și privi în altă parte.

– Eram copii.

Asta fusese în mintea ei? Serios?

– Te face să te simți mai bine? întrebă el încet. Să subestimezi ceea ce însemnam unul pentru celălalt?

Ea închise ochii.

– Eram prieteni, Jack. Prieteni care luaseră o decizie proastă, pripită, de a se dezbrăca și de a se culca împreună.

– Da, dar apoi unul din prieteni nu a mai apărut, spuse el mult mai detașat decât se simțea.

– Era o idee proastă. Eu plecam.

– Ceea ce uitaseși să menționezi.

Ea își lăsă capul pe spate și privi spre cer.

– Nu puteam rămâne, Jack.

Îi privi expresia, încărcată cu amintiri, și încuviință din cap.

– Știu, dar ar fi trebuit să-mi spui că pleci.

– O săptămână mai târziu, aveai în patul tău o altă fată.

Oare? La naiba, probabil că da, dar aceasta nu ar fi însemnat nimic pentru el. Nu așa cum însemnase Leah. Simți o durere în piept amintindu-și golul pe care-l lăsase Leah în viața lui atunci când plecase. Nu voia să treacă din nou prin asta.

– Mi-a fost dor de tine.

Ea nu-i răspunse, iar el clătină din cap. La dracu'! Dădu să se îndepărteze, dar atunci ea începu să-i vorbească.

– Brandi Metcalf.

Se opri.

– Ce?

– Brandi Metcalf a fost cea pe care ai adus-o în patul tău în weekendul imediat următor. Își întoarse capul și-l privi. Brandi aceea drăguță, blondă, cu sâni perfecți. Sublinie asta cuprinzându-și propriii sâni. Așa că nici să nu îndrăznești să spui că ți-am lipsit.

El clătină din cap. Se părea că nu era singurul nervos în seara asta.

– Ce zici despre femeile cu care mă întâlnesc acum? întrebă el. Ce ar trebui să le spun?

Ridică din umeri, fiind evident că, pe lângă defensivă, devenise și nervoasă.

– Tu m-ai învățat în liceu cum să mă despart de cineva. Mi-ai spus – încercă să-i imite vocea gravă – „Privește-i în ochi, Leah, părând tristă și plină de regret. Apoi, spune-le: «Îmi pare rău, dar trebuie să mă ocup de mine acum»". Reveni la vocea ei și-și dădu ochii peste cap. Mi-ai spus că nimeni nu ar putea riposta la asta.

Spusese el asta? Dumnezeule!

– Am fost un nenorocit, Leah.

Ea îl privi de parcă ar fi vrut să-i spună că *încă* era. Apoi, îi dovedi că avea dreptate.

– Și cine zice că vreau să mă despart de cineva?

Rămase puțin pe gânduri și avu nevoie de un minut pentru a-și alege cuvintele.

– Cred că m-am gândit că, de dragul mamei tale, te vei satisface singur în baie, la fel ca noi ceilalți, privații de sex.

Apoi, dădu să plece, dar el o prinse de braț.

– OK, spuse el. Hai s-o facem!

– Ce să facem?

– Ei bine, eu știu de ce sunt nervos. Dar tu?

– Nici pentru mine nu va fi ca o plimbare în parc, spuse ea, lovindu-l în piept. Să pretind că te plac.

– Pe mine? întrebă el uluit. Și ce anume nu-ți place la mine?

Sunetul pe care-l scoase îl asigură că avea o mulțime de motive.

– Nu mă face să încep!

– Vreau să știu! spuse el.

– Bine! Te uiți la emisiunea aia despre pescuitul la copcă de parcă ar fi o religie, ești un șofer groaznic, bei lapte din cutie – și, apropo, asta face și Ben –, nu pui capacul pastei de dinți și nici nu lași capacul toaletei și îmi zici să tac atunci când te uiți la sport.

El o privea mirat.

– Ce mai listă de defecte, spuse el în cele din urmă. Asta este tot?

– Nu. Își dădu la o parte părul de pe față, deși reuși să-și păstreze poziția maiestoasă, cu nasul în vânt. M-am oprit pentru că nu am vrut să fiu extrem de nepoliticoasă.

El râse.

– Nu te abține, Leah. Spune tot!

– Bine, în mașina ta găsești mai multe articole sportive decât într-un magazin, nu-ți ceri niciodată scuze și iubitele tale arată ca niște fotomodele. Ce înseamnă asta? Nu e nimic greșit cu sânii adevărați, să știi!

El asimilă tot și nu putu spune că ea greșise în vreo privință.

– Și totuși, îmi spui Culegătorul.

Ea îl ignoră.

– Iar mama ta mi-a zis că ai nevoie de operație la genunchi. Ești prea încăpățânat și refuzi să o faci. Deci poți adăuga pe listă și puturoșenia.

Pufni.

– Nu se numește pescuit la copcă, zise el, ci pescuit de crabi. Și, uneori, pierd capacul pastei de dinți sau îl roade Kevin. În plus, nu am nevoie de operație la genunchi, mă simt bine.

Leah pufni și ea.

– Tu mereu te simți bine. Și dacă ți-ar cădea genunchiul, tu tot ai spune că te simți *bine*.

– Nu văd care este problema.

Pufni din nou, iar el începu să se simtă ofensat.

– Şi tu eşti o persoană dificilă, Leah!

– Da?

– Da. Eşti capricioasă, trăieşti pentru a-ţi face toate moftur ile şi neglijezi ceea ce simţi cu adevărat.

Ea se îmbrăţişă şi mai tare.

– Atunci, slavă Domnului că este numai o prefăcătorie, spuse ea încet.

– Mda.

Ea era aproape îngheţată. Era al naibii de frumoasă stând acolo udă şi sclipind în lumina lunii, ca o zeiţă. „E Leah", încerca el să-şi amintească. Leah care-l învinsese cândva la o competiţie de mâncat bezele, după care vomase pe el. Leah ai cărei ochi de un verde-închis spuneau lumii că se putea duce naibii. Leah care fugise de el şi-i frânsese inima. Păşi spre ea – nu ştia de ce –, iar ea îl împinse, lovindu-l cu degetul în piept.

– Dumnezeule! spuse ea. Eşti atât de...

Cuvintele o părăsiră, dar sunetul pe care-l scoase exprima exact cât de enervant i se părea.

– Idem, spuse el, apoi îi prinse degetul care i se înfipsese între pectorali şi o strânse atât de tare, încât îşi pierdu echilibrul şi căzu peste el. El o cuprinse de talie cu o mână, iar cu cealaltă îi prinse părul ud. Leah rămase împietrită şi-l privi în ochi. Apoi, îşi coborî privirea spre buzele lui. Da, făceau amândoi acelaşi lucru. Brusc, el nu mai putu respira. Ei i se opri răsuflarea în gât, iar el luă asta drept un semn bun. Poate nu avea să-i tragă una cu genunchiul în boaşe. Încercând marea cu degetul, îi zgârie linia obrazului cu dinţii.

Ea tremură.

Apoi, el îşi lăsă gura să alunece spre colţul gurii ei şi fu răsplătit de mâinile ei care-i strângeau cămaşa. Ţinând-o în braţe aşa, de parcă el ar fi fost singurul ei sprijin, îl făcu să simtă un fior de dorinţă.

– Leah, şopti el, auzindu-şi surpriza din voce şi simţind un val de căldură când – Dumnezeule, în sfârşit – îşi lipi gura de a ei.

Buzele ei se deschiseră cu nerăbdare, iar el gemu, atras de erotismul limbii ei fierbinți și a trupului rece și ud.

Era în belea. Era într-o mare belea.

Acum, îi simțise gustul și îl plăcuse, căci fusese mai delicios decât și-ar fi putut imagina, făcându-l să o dorească. Cu degetele încleștate încă în părul ei, o strânse și mai tare, înclinându-și gura spre a ei, pentru a o săruta mai profund. Ea îi răspunse, făcând sărutul și mai dulce.

Nu, dulce nu era cuvântul potrivit. Fierbinte. Era atât de fierbinte, încât îl dădea peste cap. Apoi, ea oftă ca și cum s-ar fi predat, iar sunetul îl termină. Încă îi strângea cu putere cămașa – și, în strânsoare, prinsese și câteva fire de păr. Lui nu-i păsa. Lăsându-i să-i alunece mâna pe sub tricou, îi cuprinse în palmă fundul, ridicând-o. Simțea și ea ce efect avea asupra lui. Având în vedere că respira de parcă rămânea fără aer și încă îl strângea atât de tare încât avea să-l învinețească, și ea ar fi trebuit să știe unde avea să se ajungă.

Kevin lătră încet, un lătrat prin care dădea de înțeles că se săturase să fie ignorat. Jack îi făcu semn cu mâna să tacă, apoi continuă să o sărute pe Leah, lăsându-se acaparat de gustul ei, de delicatețea ei, de mirosul ei, întrebându-se cum naiba putea să-l înnebunească și să-i provoace durere în același timp. Chestia asta îl dădea peste cap. Poate era numai sărutul de vină, căci săruta al naibii de bine. Avea încă mâna pe fundul el și-l strângea, dorindu-și mai mult. Se aflau însă afară și începuse să se răcorească zdravăn. Ea era udă, tremurând de frig, așa că nu puteau continua. Nu aici, nu acum. Nu avea de ce să o sărute de parcă jocul era pe punctul de a se încheia, și, știind asta, se trase înapoi, plin de regret.

Ea clipi, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis.

– Ce... Își drese vocea. Ce-a fost asta?

– Nebunie. Se ia.

Ea îşi dădu ochii peste cap şi încercă să-şi recapete echilibrul, făcându-l să zâmbească satisfăcut. Kevin lătră din nou, iar Jack îl privi furios. Kevin oftă şi se aşeză.

Leah îşi atinse buzele, ca şi cum ar fi vrut să păstreze gustul sărutului lui.

– Îmi pare rău, spuse ea în cele din urmă.

– Pentru?

– Pentru că te-am pus în situaţia în care trebuie să te prefaci că mă placi.

Ah, la dracu'! El inspiră adânc. Nu se pricepea prea bine la asta, şi ar fi trebuit să-i spună. Ar fi putut, de asemenea, să-i spună că o plăcea cu adevărat. Dar nu avea să o facă. Mai făcuse asta cândva şi nu voia să repete faza. De fapt, prefăcătoria era să facă să pară că *nu* o plăcea.

– Leah... Se opri când Kevin îl lovi în stomac şi chelălăi. Ce? îl întrebă Jack. Ce s-a întâmplat?

Kevin se smuci şi făcu un cârnat cât un munte.

– Oh, pentru... Înainte ca Jack să-şi poată termina fraza, Kevin se mută câţiva metri mai încolo şi-şi dădu iar drumul.

– La dracu'! Leah îşi acoperi nasul. Ce mama naibii îi dai de mâncare?

– De toate. Jack merse la maşină să ia o lopată. Aruncase deja punga într-unul dintre coşurile de gunoi, când Kevin începu iar.

– Glumeşti? întrebă Jack.

Kevin oftă fericit. Cu siguranţă, se simţea cu douăzeci de kilograme mai uşor, şi începu să scârme în pământ cu picioarele din spate, cu capul ridicat mândru, apoi se îndreptă spre maşină, de parcă era un rege.

Leah rămase pe loc, şocată.

– Ştiu, spuse Jack. E grav. Încearcă să respiri pe gură. Ajută.

Ea făcu asta, acoperindu-şi gura cu tricoul, aşa că el nu-i putea vedea decât ochii. Nu mai conta. Îi simţise

gustul, îi simţise trupul în palme. Voia să o tragă spre el şi să o posede. Proastă idee.

- Este târziu, spuse el.

- Asta i-ai fi spus tipei cu care trebuia să te întâlneşti dacă te-ar fi invitat la ea? Că este târziu?

Nu! Ar fi dezbrăcat-o înainte de miezul nopţii. Ar fi dezbrăcat-o şi ar fi făcut-o fericită. Dar aici era vorba despre Leah... şi depunea eforturi să nu se gândească la ea dezbrăcată. Dezbrăcată şi fericită...

Deşi, în ultima vreme, numai asta făcuse.

De când ea lansase ideea că erau împreună, Jack doar la asta se gândise, şi-l făcea să-şi piardă minţile.

Dar putea să treacă peste asta.

Sau cel puţin putea încerca.

Mai puţin acum, când era în faţa lui în acei bikini minusculi negri şi în tricoul lui care-i ajungea până la coapse, de parcă cea mai mare fantezie a lui se întâmpla - şi nu credea că ar putea să reziste.

- Leah...

- Nu, spuse ea, clătinând din cap şi păşind înapoi. Ştii ceva? Hai să nu vorbim despre asta ca două persoane raţionale. Este clar că nu vom putea.

În tricoul lui şi cu aerul că dreptatea era de partea ei, se îndreptă spre maşină.

capitolul 9

Leah deschise portiera maşinii, însă, înainte să poată urca, Jack o prinse din urmă, oprind-o cu o mână proptită pe capotă şi cealaltă pe uşă.

– Aşteaptă, spuse el.

Ea se întoarse spre el.

– Dă-te la o parte, Jack!

– Nu prea cred.

Vocea lui era calmă, ca de obicei, dar acum parcă vibra, puţin tensionată, ceea ce, venind din partea lui Jack, era un indiciu care-i trăda supărarea. Ei însă nu-i păsa. Tot ce ştia era că nu cu mult timp în urmă o sărutase, o sărutase cu adevărat. Fusese atât de încântată, că aproape îi căzuse la picioare. Jack o luase în braţele lui puternice, calde, şi în acel moment nimic nu mai păruse să conteze: nici temerile ei, nici eşecurile, nici nesiguranţa, nimic.

Cum făcuse asta? Cum de o făcuse să uite de ea?

Mult mai şocant era să-l vadă având grijă de mama lui, de Kevin, de toţi cei din jurul lui, inclusiv de ea. Gândul acesta aproape o făcuse să se topească şi să vibreze de fericire pentru că în sfârşit *simţise* ceva.

Însă Jack nu voia să simtă nimic pentru ea. Nici măcar nu voia să pretindă asta.

Leah simţi un gol în stomac, conştientizând că era vina ei. Voise ca de data asta lucrurile să meargă altfel. Oamenii din Lucky Harbor, spre deosebire de şcoală şi de emisiune, chiar contau. Bunica ei conta, prietenele ei contau. Şi *Jack*. Gândul că i-ar putea dezamăgi o făcu să simtă o durere în piept, lăsând-o fără aer şi creându-i o stare de anxietate.

– Leah! Stând încă în calea ei, Jack îi puse gluga hanoracului peste părul ud şi îi căută privirea. Nu te resping!

Ea îşi adună curajul de a-l privi în ochi, dar nu-i putu spune nimic. Cuvintele i se opriră în gât. Şi ea îi făcuse lui asta. Fusese cu mult timp în urmă, deşi uneori părea că fusese ieri.

Se întâmplase la petrecerea de absolvire a liceului, când consumaseră ceva alcool. Petrecerea o cam luase razna, la fel şi ea. Jack fusese cavalerul ei, căci o dusese acasă şi o băgase în pat înainte să o vadă tatăl ei.

În glumă, Leah îl trăsese pe Jack peste ea şi-i spusese că ar fi trebuit să-i dea ceea ce aştepta de mult timp. El o privise în ochi şi, mândru, la cei nouăsprezece ani ai lui, îi spusese că, dacă ar fi fost trează, i-ar fi făcut plăcere să-i arate exact după ce tânjea ea, iar asta ar fi făcut-o să nu-şi mai dorească vreodată alt bărbat.

Ca toate fetele de şaptesprezece ani ameţite de alcool şi acţionând prosteşte, ea îi spusese că a doua zi avea să fie trează şi că avea să-l aştepte să-şi ţină promisiunea.

Veni seara următoare, dar ea fu prea temătoare să meargă mai departe, întrebându-se dacă nu ar da-o în bară. Dacă era prea lipsită de experienţă pentru a-i trezi interesul? Dacă nu avea să-l excite?

Şi, mai presus de toate, el dăduse papucii fiecărei fete cu care fusese. Oare îşi dorea ea acelaşi lucru, să fie genul de fată care să-l piardă după o noapte?

Aşa că fusese copleşită de panică.

Şi fugise.

El nu-i arătase niciodată dacă fusese sau nu deranjat de gestul ei, aşa că ea se gândise că nu fusese mare scofală. Luase cea mai bună decizie, deoarece prietenia lor era lucrul cel mai de preţ din viaţa ei şi nu era dispusă să rişte să o piardă.

Deşi era tânără şi naivă, fusese conştientă de acest lucru. Preferase să rămână în viaţa lui în calitate de prietenă şi nu în trecutul lui în calitate de fostă.

Acum, risca din nou asta din cauza minciunii pe care i-o spusese lui Dee.

– Nu te resping, spuse el. Luăm o pauză. Va merge fiecare la el şi va cugeta. Se opri. Înţelegi?

– Da, înţeleg. Înţeleg că sunt aşa o idee proastă, încât ai nevoie de timp de gândire.

– Nu. *Noi* suntem o idee proastă.

În mintea ei nu exista nici o diferenţă, aşa că încercă iar să urce în maşină, dar el o opri din nou, o sprijini de uşă, îi cuprinse faţa în palme şi o apropie de a lui. La atingerea lui, trupul ei se înmuie. Începu să tânjească. Fu nevoită să închidă ochii la valul neaşteptat de emoţii.

– Leah, priveşte-mă, te rog!

Acel „te rog" blând, dar autoritar o convinse. Neputând să-i reziste, făcu ce-i ceruse şi-i întâlni privirea.

El îşi trecu mâna peste faţa ei şi-şi îndreptă umerii încercând să-şi înlăture grijile. Fusese o mişcare atât de sexy, deşi involuntară, încât îi fu greu să se mai gândească la adevărata problemă – şi anume, la faptul că era nebună şi poate rănită.

– Eşti una dintre cele mai importante persoane din viaţa mea, spuse el. Nu mă pot preface când vine vorba despre tine. Am mai încercat.

Iar ea îl rănise. Chiar nu se gândise că ar fi putut-o face şi nici acum nu era prea convinsă de asta. Jack Harper nu era genul care să se ataşeze nebuneşte de cineva.

– Îmi pare rău că te-am băgat în asta, spuse ea, regretând sincer. Foarte rău. Acum însă, cred că trebuie să ne descurcăm cumva. Nu ar fi putut spune adevăratul motiv pentru care avea nevoie de asta atât de mult. De dragul mamei tale, Jack.

El o privi, dar ea se pricepea de minune să ridice ziduri de protecţie în jurul ei. Se pricepea de minune să ţină oamenii departe. În trecut, nu putuse să facă asta în ceea ce-l privea şi nici nu-şi dorise, dar de atunci învăţase multe.

– Avem nevoie de reguli pentru asta, spuse el.

Ei îi luă ceva timp pentru a-i înțelege spusele, apoi, se simți așa ușurată, încât aproape că-i fu greu să rămână în picioare.

- Deci vom face asta?

- Cu reguli.

Nu fu surprinsă. Masculul alfa iubea să dețină controlul și iubea și regulile. La naiba, toată viața lui era condusă după reguli. Nu pentru el, desigur, ci pentru toți ceilalți.

- Lasă-mă să ghicesc, spuse ea ușor amuzată. Nu vrei să folosesc ojă verde pentru pedichiură.

El se înfioră.

- Nici vorbă! Dar avem multe lucruri de stabilit, Leah.

- Cum ar fi?

- Cum ar fi faptul că toată treaba asta este o șaradă.

Ea primi în plin lovitura neașteptată dată de cuvintele lui.

- Sigur că nu.

- Așa că nu vom suferi.

- Nu, spuse ea cu blândețe. Cum vrei să ne comportăm în public?

- Va fi numai în public, spuse el. Altfel, vom fi... noi.

- Bine, zise ea, mirându-se că se simțea amărâtă. Deci... în public. ESP. Vom stabili un anumit nivel? Minim? Moderat?

El o privi încruntat.

- ESP?

- Etalarea sentimentelor în public.

- De ce trebuie să hotărâm asta acum?

- Moderat, decise ea. Poate ne vom ține de mână, ne vom saluta cu un sărut, chestii de genul ăsta?

Oftă, ca și cum asta i s-ar fi părut chinuitor, iar ea se simți puțin ofensată.

– Ce zici de Picnicul Pompierilor? întrebă ea. Te voi însoți în calitate de iubită sau deja te-ai gândit la vreo pipiță blondă?

– Picnicul va avea loc abia peste o lună, spuse el cu groaza pe care o simt toți bărbații când trebuie să facă față consecințelor unei decizii abia luate. Cât vrei să o ținem așa?

– Este de dragul mamei tale, îi reaminti ea.

– Cât timp, Leah?

Îl privi în ochii lui de culoarea caramelului.

– Nu știu.

O propti de mașină, făcând-o să-și piardă șirul gândurilor.

– Chiar crezi că ne va ieși?

Ei nu trebuia să-i iasă nimic, dar nu ar fi recunoscut.

– Hei, cândva am luat lecții de actorie un semestru întreg. E floare la ureche. Și nu este ca și cum tu ai fi de lepădat. Nu va fi o povară să ies cu cel mai atrăgător pompier.

O privi lung, fără să-și trădeze însă gândurile.

– Crezi că sunt atrăgător.

– Te-ai uitat și tu în oglindă, nu? Se opri, oferindu-i ocazia să-i spună și el că nici ea nu era de lepădat, dar nu o făcu, iar ea decise să plece cât încă era stăpână pe ea. Strecurându-se din locul în care o înghesuise el, se așeză la volan. Trebui să-l împingă puțin pentru a putea închide ușa. Privind în oglinda retrovizoare, îl zări privind-o plecând, căzut pe gânduri. Era confuz.

Ea își atinse buzele încă umflate și îi ură bun venit în club.

Se afla la două străzi distanță când îi sună telefonul. Era Jack.

– Alo? răspunse ea pe nerăsuflate.

– Cred că nici tu nu ești de lepădat, spuse el. De fapt, cred că ești mortală, Leah.

Fu nevoită să tragă pe dreapta și să ia o gură de aer.

– Îmi pare rău, spuse ea. Poți repeta?

– Eşti al dracului de bună.

– Mulţumesc, îi şopti ea, dar el deja închisese.

Jack îşi bagă telefonul în buzunar şi-l privi pe Kevin.

– Bate palma! Oare sunt cel mai idiot sau cel mai deştept individ de pe planetă?

Kevin căscă.

– Da, ai dreptate. Idiot.

Singura lui scuză era că ea îl ameţise foarte tare. Îl urcă pe Kevin în maşină şi se sui la volan. Kevin se urcă pe bancheta din spate, dar, pe la jumătatea drumului, sări pe locul pasagerului din faţă, lingându-i bărbia lui Jack.

– De ce miroşi a pastramă de vită? Jack întoarse capul şi privi în spate. Da, Kevin ajunsese iar la cutia de prim ajutor. Cel puţin acum, Jack nu se mai gândea la sărutul cu Leah. Nu prea mult.

Intră în duplexul pe care el şi Ben îl cumpăraseră împreună cu cinci ani în urmă. Avea două etaje, o clădire în stil victorian şi proaspăt vopsită mulţumită eforturilor recente ale lui Ben. Partea care aparţinea lui Ben era întunecoasă, aşa că Jack intră cu Kevin, fără să se mai deranjeze să aprindă lumina având în vedere că plănuia să se culce imediat. Puse capul pe pernă, dar, în schimb, se pricopsi cu visuri erotice, fierbinţi, neliniştite care o includeau pe Leah, cu sau fără bikinii ei negri.

Leah intră în casa întunecoasă a bunicii ei şi se schimbă în pijamale.

– Oh, spuse Elsie, mirată. Încă eşti trează?

Leah aprinse lumina.

– Eşti bine? De ce nu dormi?

– Oh, ştii tu. Elsie zâmbi. Oasele mele bătrâne trosnesc şi mă trezesc. Elsie nu părea însă bătrână. Părea... vinovată. Bine, am fost afară. Am avut o... întâlnire.

– La miezul nopţii?

– Este atât de târziu? întrebă Elsie. Hmm.

– Cu cine te-ai întâlnit?

– Cu Max Fitzgerald.

Elsie făcea parte din comitetul director al Societății Istorice împreună cu Max. Se plânsese din cauza lui ani în șir, numindu-l moș încrezut și cu limba ascuțită, dușmanul renovărilor. Numele i se potrivea.

– De ce te-ai întâlnit atât de târziu cu el? Ai uitat să-ți plătești din datorii sau ce?

Elsie zâmbi și-și trase geaca pe ea mai strâns, însă lui Leah nu-i scăpă faptul că Elsie purta cea mai bună pereche a ei de pantofi. Leah, odată maestra evadărilor, păru surprinsă.

– Bunico, ce se întâmplă?

– Bine, dar amintește-ți, totul a pornit de la faptul că am vrut să te surprind, spuse Elsie.

– Pe mine?

– Da. Ai muncit atât de mult, fără să te vaiți măcar o dată.

– Bunico, spuse Leah, mișcată și enervată în același timp, îmi place să fiu aici, cu tine. Nu am de ce să mă plâng.

– Dar ai preluat frâiele atât de bine, deși locul este un dezastru. Știu că așa este, Leah, nici să nu încerci să negi. Am vrut numai să văd ce putem renova. Ieftin, desigur. Ceva care să te ajute.

– Sunt mulțumită de cum stau lucrurile, spuse Leah. Doar niște cuptoare noi mi se păreau necesare.

Era sinceră. Adevărul era că îi plăcea aerul vintage pe care-l avea brutăria. O făcea să muncească mai mult, o încuraja să gândească, să se concentreze. Îi plăcea să fie atât de ocupată încât să nu se mai poată gândi la nimic altceva. Cum ar fi ce naiba avea să facă peste două săptămâni când urma să se difuzeze finala de la *Sweet Wars* și totul avea să iasă la iveală. Sau de ce era mai fericită aici – în locul care cândva fusese blestemul vieții ei – mai mult decât fusese oriunde altundeva.

Deşi suspecta că asta se datora pompierului rău şi atrăgător care acum, datorită şiretlicului ei, era pseudo-iubitul ei. Şi un tip care săruta al naibii de bine.

– Ei bine, eşti o dulce că te ocupi de tot, spuse Elsie. În fine, am vrut să văd ce pot face şi m-am consultat cu Max.

– Oh, bunico, spuse Leah cu blândeţe. I-ai oferit prea mult credit.

– Mi-a spus că pot face orice renovări îmi doresc.

– Da, pentru că ai tot dreptul, sublinie Leah. Bunico...

– Şi astfel, am ieşit să bem un pahar pentru a-i mulţumi şi el... m-a invitat la balul pompierilor luna următoare, termină ea în grabă.

Leah vru să spună ceva, dar Elsie o întrerupse:

– Nu! Nu spune nimic din ce vrei să spui. M-am înşelat în privinţa lui. Bine, da, poate fi ursuz, dar este, de asemenea, foarte preocupat de istoria oraşului nostru şi-şi ia munca în serios. De fapt, este un bărbat drăguţ. Regret că din cauza mea ţi-ai făcut o părere greşită despre el, mai ales că ştiu că nu ai o părere foarte bună despre bărbaţi în general. Poate este vina mea, pentru că nu te-am ajutat să-ţi schimbi părerea că sunt toţi o pacoste cu temperament puternic. Nu toţi sunt ca tatăl tău, draga mea.

– Ştiu asta.

Elsie îi zâmbi puţin tristă.

– Oare? Pentru că judeci repede un bărbat, dar şi mai repede îl scoţi din viaţa ta.

Asta o tulbură puţin pe Leah.

– Sigur că ştiu, spuse ea. Îmi plac bărbaţii, bunico.

Fusese pe cont propriu prea mult timp. Doisprezece ani, mai precis, de la vârsta de optsprezece ani, când părăsise oraşul şi nu se mai întorsese. Avusese relaţii pasagere, nimic de durată, dar, aşa cum îi spusese lui Dee, nu întâlnise bărbatul potrivit... Dar oare chiar credea asta?

– Am avut iubiţi.

– Ai avut? La trecut? Ochii bunicii ei erau iscoditori. Nu ai un iubit în momentul de faţă?

Ei bine, o căutase cu lumânarea, nu?

– Te referi la Jack?

– Ai mai mulţi? întrebă Elsie râzând.

Jack se trezi înainte să sune alarma, simţindu-se de parcă ar fi fost strivit în timpul nopţii. Se ridică şi aprinse lumina. La un moment dat, pe timpul nopţii, Kevin se urcase în pat, lângă el. Câinele stătea pe spate, cu labele ridicate, de parcă ar fi fost călcat de maşină, sforăind suficient de tare încât să zguduie geamurile. Ocupase aproape tot patul.

– Hei, spuse Jack, împingându-l.

Kevin se opri din sforăit, dar nu se mişcă un centimetru.

– Ştiu că nu dormi.

Kevin deschise un ochi. Jack arătă spre podea. Oftând, Kevin se dădu jos din pat. Îi aruncă lui Jack o privire tristă şi ieşi din cameră. Două secunde mai târziu, Jack îl auzi pe Kevin sorbind apă din bol, împrăştiind-o, fără îndoială, peste tot.

Jack se dădu şi el jos din pat, făcu un duş şi se pregăti de plecare. Angajase o asistentă care să aibă grijă de mama lui pe timpul zilei, atât pentru a-i ţine companie, cât şi pentru a se asigura că primea tot ce avea nevoie, în special când Jack era de serviciu şi nu se putea ocupa personal de ea. Când se opri la casa unde îşi petrecuse copilăria, în drum spre staţia de pompieri, Dee era deja trează, îmbrăcată şi stătea la masa din bucătărie. Kevin dădu buzna în cameră şi vru să-i sară femeii în poală, dar Jack îl prinse de zgardă la timp.

– Gak, făcu Kevin, cu ochii ieşindu-i din orbite şi cu limba scoasă.

Ben era la aragaz, pregătind bacon, ouă şi pâine prăjită.

– Am crezut că eşti acasă, încă în pat, spuse Jack.

– Ai crezut greşit.

Kevin, disperat să ajungă la Dee, scâncea.

– Şezi, îi spuse Jack.

Kevin lătră atât de tare, încât le-ar fi putut sparge timpanul, iar toţi cei din încăpere tresăriră.

– Taci, spuse Jack. Şezi!

Kevin îi întinse o labă. Dumnezeule!

– Kevin! Şezi!

Kevin se învârti în cerc de trei ori şi căzu pe podea, zguduind podeaua cu cele şaptezeci de kilograme ale sale. Dee râse.

– Bun băiat!

Kevin îi zâmbi.

– Bun pe dracu'! bombăni Jack.

Ben începu să umple farfuria cu mâncare, apoi i-o duse lui Dee. Aceasta, care mereu doar ciugulea de fiecare dată când Jack încerca să o hrănească, îi zâmbi lui Ben.

– Mulţumesc, dragule!

Făcu semn spre Kevin, care se grăbi cu viteza luminii să ajungă la ea. Ca o pisică pe linoleum, labele lui se luptau să nu alunece, în timp ce se grăbi să ajungă lângă ea.

– Acum, trebuie să fii băiat bun, îi spuse Dee, mângâindu-l pe cap, care se afla la acelaşi nivel cu al ei. Fii băiat bun şi şezi. Crezi că poţi face asta pentru mine, Kevin? Crezi că poţi să şezi?

Kevin îi oferi un zâmbet fermecător şi se aşeză. Jack clătină din cap.

– Nenorocitule!

– Bun băiat, îl alintă Dee. Mult mai bun decât fiul meu cu gură spurcată.

– Nu e băiat bun, îi spuse Jack. Este un pericol social.

Kevin îl privi cu reproş pe Jack.

– Ce faci aici? îl întrebă Jack pe Ben.

– Era rândul tău să umpli frigiderul.

Ben se referea la frigiderul lui Jack, deoarece acesta nu-l folosea pe al lui.

– Mda? Şi?

– Şi ai cumpărat bere, biscuiţi, unt de arahide şi jeleu.

– Oh, Jack, îl mustră Dee.

– Hei, spuse el în apărarea lui, am luat strictul necesar.

Ben clătină din cap.

– Nu e de mirare că eşti singur, îi spuse el pe un ton care, ştiau amândoi, avea să o stârnească pe Dee şi să-l bage pe Jack în belele.

Asta era pasiunea lui Ben.

– Nu este singur, îl corectă Dee. O are pe Leah!

– Corect, spuse Ben sec. Era să uit.

Jack îi aruncă o privire cu subînţeles. Ben nu păru câtuşi de puţin deranjat de ea.

– Unde este Carrie?

– Nu am nevoie de asistentă săptămâna asta, spuse Dee. Nu am vrut să-ţi irosesc banii, aşa că a mers la un alt pacient.

– Mamă, uită de bani! Vreau să aibă cineva grijă de tine cât timp sunt la muncă.

Dee arătă spre Ben. Ben o salută cu spatula. Jack îl privi iar. Ştia că vărul lui simţea că îi datora viaţa lui Dee – de mai multe ori – pentru că-l luase în grija ei şi-l ajutase să nu o ia pe căi greşite. Nu reuşise întotdeauna asta, dar Ben ajunsese un om bun. Asta dacă eşti de părere că cei care sunt puţin duşi cu pluta sunt oameni buni...

– Sunt bine, spuse Dee iar. Sau cel puţin aş fi dacă nu ar trebui să-mi fac griji pentru tine.

– Pentru mine? întrebă Jack. Ce e cu mine? Şi eu sunt bine.

Ben, întorcând o felie de pâine prăjită, râse, făcându-l pe Jack să se simtă din nou ca la doisprezece ani şi să intre în defensivă.

- Ce?

- Nimic. Doar că, pentru o persoană care susţine că este bine, eşti al naibii de morocănos, spuse Ben detaşat.

- Nu sunt morocănos.

Ben ridică din umeri. Zâmbetul lui Dee începu să pălească.

- Eşti morocănos? îl întrebă ea pe Jack. De ce ai fi? M-am întâlnit cu Leah ieri după-amiază şi mi-a spus că lucrurile merg de minune. Nu ai dat-o în bară între timp, nu?

Sigur că o făcuse. Jack oftă şi-l privi pe Ben. Ben, nemernicul, nu făcu decât să ridice dintr-o sprânceană.

- Este şase dimineaţa, spuse Jack, cât de relaxat putu. Când aş fi avut timp s-o dau în bară?

Dee îl privi îngrijorată.

- Oh, Jack, bâigui ea. A fost telefonul tău?

- Ce?

- Ştii tu, spuse ea, gesticulând. Telefonul tău. Am citit în *Cosmo* că, dacă o femeie se uită în telefonul iubitului şi găseşte în agenda lui un număr înregistrat numai cu iniţială, ăsta este... Îşi coborî vocea, aproape şoptind: Pretext, motiv de despărţire. La fel este şi înregistrarea a opt numere de telefon diferite cu numele Brandy, pentru că asta înseamnă că pot fi dansatoare exotice întâlnite în timpul călătoriilor de afaceri.

Ben arătă cu spatula spre Jack, care era înmărmurit.

- Nu contează cât de mult insistă iubita ta asupra numerelor cu numele Brandy, tu să negi totul, până la moarte!

Dee gesticulă nervoasă spre Ben.

- Nu mă iei în serios.

- Mamă, nu am dat-o în bară.

- Atunci, unde este?

- Leah?

– Nu, Zâna Măseluţă, spuse Dee, făcându-l pe Ben să zâmbească din nou. Unde este Leah, Jack?

„Probabil, inventează noi metode de a-mi face viaţa un iad", se gândi el. Oh, stai, deja făcuse asta. De la sărutul de pe plajă – săruturile, la plural, nenumărate săruturi încântătoare –, nu făcuse altceva decât să se gândească la ea, lipită de el sau, chiar mai bine, sub el, catifelată şi umedă, şoptindu-i numele...

Şi totuşi, iat-o pe mama lui, privindu-l cu ochii ei de vultur care puteau mereu ghici când el o făcea lată, aşa că îşi înlătură cu cruzime fantezia din minte şi ridică din umeri.

– Este şase dimineaţa, mamă, repetă el.

– Deci este la patiserie?

Corect. Ar fi trebuit să fie acolo. Încuviinţă din cap. Dee se relaxă şi reîncepu să mănânce. Era roşie în obraji şi părea fericită. Lui Jack i-ar fi plăcut să poată spune că lui i se datora roşeaţa din obrajii ei, dar nu era cazul. Li se datora lui Ben şi mâncării lui.

Şi lui Leah, graţie minciunii ei.

Ben pregătea încă o farfurie, umplând-o de data asta pentru el, dar Jack i-o trase din faţă. Ben înjură printre dinţi, însă Dee fie nu auzi, fie decise să-i ignore.

– Vei rămâne prin preajmă azi? îl întrebă el pe Ben.

– Nu am nevoie de dădacă, Jack, zise Dee.

Jack continuă să îl privească pe Ben. Acesta încuviinţă din cap.

– Are o programare poimâine la zece, spuse Jack.

– Pot să merg şi singură, zise Dee.

Ben încuviinţă din nou binevoitor.

– Dar îmi vei permite să te însoţesc.

– Sunt bine...

– Sigur că eşti, zise Ben cu blândeţe, dar nu o fac pentru tine, ci pentru fraierul de fiu-tău. Nu vrem să se îngrijoreze ca o domnişoară cât timp este la muncă.

Dee se relaxă.

– Sigur că nu. Dar ai şi tu viaţa ta, Benjamin.

Ben ridică dintr-un umăr.

– Sunt... mereu în mişcare.

Ben nu vorbea prea mult despre serviciul lui. Părea inofensiv să fii inginer constructor, dar nu şi pentru Ben. Ultima lui misiune, atunci când mersese în Irak pentru a proiecta şi a construi sisteme de apă în oraşe afectate de război, îl afectase destul de mult. De obicei, când se întorcea în Lucky Harbor, revenea la tâmplărie – şi era un tâmplar foarte priceput, atunci când îşi dădea interesul. De când se întorsese însă, nu pusese deloc mâna pe unelte. Deci da, era în mişcare. Aşa trăia. Din fericire, nu-şi risipea veniturile, aşa că se putea bucura de flexibilitate. Alţii în Lucky Harbor nu erau atât de norocoşi. Criza economică afectase afacerile multora şi multe proprietăţi aflate în pericol erau acum disponibile pe piaţă.

Lucrurile începeau să se schimbe. Câteva noi afaceri fuseseră lansate şi câteva proprietăţi erau fie construite, fie reabilitate atunci când societatea istorică se mai îndulcise în ceea ce privea regulamentele şi aprobările.

Se făcuseră valuri în jurul celui mai mare dezvoltator, un anumit domn Rinaldi din L.A., care punea mâna pe toate proprietăţile disponibile. În prezent, avea vreo trei-patru în custodie, inclusiv brutăria lui Elsie. Le promisese locatarilor că nimic nu avea să se schimbe, dar se zvonea că plănuia să ia un şir de clădiri din zona comercială şi să conducă oraşul.

În această privinţă, existau păreri diferite. Orice tip de comerţ era bun deoarece aducea bani şi le oferea oamenilor un loc de muncă. Locuitorii oraşului Lucky Harbor erau obişnuiţi să trăiască într-o comunitate foarte unită, şi unii se temeau că asta avea să se schimbe.

Lui Jack nu-i păsa de asta, dar îi păsa de patiserie, aşa că spera ca domnul Rinaldi să fi vorbit serios.

– Ce ai spus, dragule? întrebă Dee.

– Nu am spus nimic, zise Jack.

– Ba da, ai spus, replică Ben. Ai bâiguit ceva despre patiserie.

Dee zâmbi.

– Se gândeşte numai la iubita lui.

Jack puse farfuria goală în chiuvetă, îşi sărută mama şi plecă, ignorând zâmbetul atotştiutor al lui Ben.

capitolul 10

Leah simţi cum rămâne fără suflu sub greutatea trupului lui Jack. Mâinile lui îi frământau sânii, trecând cu degetul mare peste sfârcuri. Gemând, se arcuia mai aproape de el, în timp ce el o săruta lung şi pasional, împingându-şi partea inferioară a trupului spre ea. Era tare, apetisant de tare, iar ea ardea de dorinţă. Cu degetele în părul lui, îl sărută cu pasiune, până când el îi rosti numele. Oh, cât îi plăcea cum suna numele ei rostit de buzele lui. Apoi, degetele lui iscusite îşi făcură drum în lenjeria ei intimă, după care gemu din nou înainte de a se desprinde din sărut pentru a-i şopti:

- Dumnezeule, Leah! Ia mâna!

Ce?

Deschise ochii şi îşi dădu seama că Jack stătea în faţa ei, căci adormise la masa din biroul bunicii ei. Era complet îmbrăcat şi respira cu greu, făcând-o să remarce că mâna ei dreaptă îi strângea umflătura din pantaloni. Şi-o trase repede de parcă ar fi ars-o, iar el se dădu un pas în spate, rezemându-se de dulap.

Îi trebui ceva timp pentru a-şi recăpăta suflul, dar, chiar şi atunci, putea simţi în continuare umflătura în palma ei. Umflătura lui mare...

- Ce faci? îl întrebă ea.

- Gemeai, erai roşie şi transpirată. M-am apropiat să văd dacă eşti în regulă, iar tu ai început să mă pipăi.

Râse jenată şi-şi ascunse faţa în mâini în timp ce el râdea uşor. În ciuda tensiunii pe care o simţea în tot trupul, îi zâmbi.

- Eşti ocupată, nu?

În fiecare dimineaţă, în jurul orei zece, la patiserie era un moment de respiro. Cum Leah se trezea în fiecare dimineaţă la patru şi pe la şase servea deja clienţii,

în timpul pauzei simţea deja nevoia să tragă un pui de somn. De obicei, combătea senzaţia cu multă cafeină şi cu câteva dintre produsele ei care conţineau zahăr, însă astăzi rămăsese închisă în birou cu facturile bunicii ei. Extenuată, îşi pusese capul pe masă şi adormise.

– Da, spuse ea. Sunt foarte obosită. Îşi muşcă buza. Îmi pare rău pentru... Arătă spre zona lui intimă. Deşi este vina ta, pentru că nu ai bătut la uşă. De ce ai venit?

– Pentru gogoşi.

– Pentru gogoşi. Se ridică, îşi făcu loc pe lângă el şi se îndreptă spre partea din faţă. Mi-ai întrerupt cea mai bună partidă de sex pe care am avut-o tot anul pentru nişte gogoşi.

– Ce trist!

– De aceea aveam nevoie ca visul să se termine!

În timp ce el râdea discret, ea îi pregăti o cutie cu gogoşi şi-l împinse spre uşă.

De la patiserie, Jack se îndreptă spre serviciu. Amuzamentul lui se transformase într-o nevoie ce i se acumulase în vintre, zonă ce nu înţelesese că nu urma să aibă parte de acţiune, în ciuda modului în care Leah îl cuprinsese. Gândindu-se la cum arăta în extazul visului ei erotic, se excită din nou. Îi spusese că gemea, era roşie şi transpirată. Ceea ce nu-i spusese era că şoptise şi un nume.

Al lui.

Respiră şi încercă să îşi scoată din minte asta – precum şi imaginea unei partide de sex cu ea pe masă, cu picioarele ei lungi, sexy, petrecute în jurul său – pentru a nu ajunge la serviciu încă excitat.

Staţia de pompieri se afla la capătul zonei comerciale, între centru şi debarcader. Cândva, clădirea de două etaje găzduise salonul de bal şi teatrul oraşului, dar, în urmă cu mult timp, fusese transformată în staţie de pompieri.

Erau trei uşi mari de garaj în faţă, care lăsau să se vadă o maşină de pompieri, o autoscară, o ambulanţă şi maşina CBRN pentru intervenţiile cu materiale chimice, biologice, radiologice sau nucleare. Lângă garaj se aflau o bucătărioară şi o sală mare. Sus se afla dormitorul, care arăta ca o combinaţie între cămin studenţesc şi o secvenţă din *Cei trei ursuleţi*, cu excepţia faptului că ei erau şase ursuleţi cu rânduri de paturi duble.

De-a lungul anilor, aduseseră şi o masă de biliard, un X-Box, un televizor cu ecran plat şi nişte canapele uriaşe foarte confortabile. Se simţeau ca acasă, deşi erau departe de ea, căci aici petreceau împreună mai mult timp decât petreceau acasă cu persoanele iubite.

Jumătate dintre angajaţi erau bucătari excepţionali, iar restul erau la fel de pricepuţi să dea comandă de mâncare. Eat Me, cafeneaua locală, livra la staţie, la fel cum o făcea şi Love Shack, restaurantul din josul străzii. Staţia era în permanenţă plină de pompieri, care lucrau în schimburi. Împărţeau locaţia cu Detaşamentul statului Washington – unde Jack avusese primul loc de muncă în calitate de pompier rural şi unde devenise celebru.

Ca şef de tură, de obicei, Jack ajungea înaintea tuturor, dar astăzi Tim se afla deja acolo, cu capul îndesat în laptop.

– Hei, spuse bobocul, abia ridicându-şi privirea. Tura B a avut parte de un incendiu la magazinul auto. Ai naibii norocoşi!

Jack aflase deja de la Ronald, deoarece nu se ştia cu exactitate ce anume provocase incendiul, dar privi peste umărul lui Tim la pozele de la faţa locului care se derulau pe ecran.

– A ars tot, spuse Tim. Tot. Ghinion pentru Lenny Shapiro.

Shapiro era patronul magazinului auto.

– Poate că nu e vorba despre ghinion.

– Crezi că a fost provocat? întrebă Tim surprins. Nu, omule, cârpele alea în găleată.... Ce prostie! Mare prostie. Lenny ar fi trebuit să ştie. Îşi închise laptopul. Vezi tu, pe tura noastră, primim numai apeluri pentru acordarea primului ajutor. Sau alarme false. Niciodată nu avem parte de acţiune.

Jack merse în biroul lui şi analiză la calculator pozele de la incendiu. Aşa cum observase şi Tim, rămăseseră nişte cârpe uleioase într-o găleată aproape de un maldăr de cutii, iar acestea luaseră foc. Era însă al doilea foc în decurs de două săptămâni, şi de fiecare dată fuseseră descoperite cârpe îmbibate în ulei într-o găleată.

Jack reluă tot ce ştia despre incendiu şi apoi trecu la hârţoagele de care trebuia să se ocupe în calitate de comandant, în timp ce oamenii îşi vedeau de treabă, cărând echipamentul pe o alee pentru a fi spălat, stocat şi inventariat.

Jack pusese bine ce câştigaseră în urma Micului Dejun al Pompierilor, care avusese loc cu o săptămână în urmă, dar trebuia să anunţe public rezultatul. Micul dejun fusese posibil graţie donaţiilor generoase ale afacerilor locale precum B&B, cafeneaua, galeria de artă şi multe altele, şi fiecare avea să primească un bilet de mulţumire. Departamentul de Pompieri stabilise un nou record anul acesta în ceea ce privea numărul de porţii servite, iar profitul avea să le asigure bătrânilor de la azil trei mese complete pe zi până la sfârşitul anului, fără să se taie din bugetul local.

Era pe cale să termine, când primiră primul apel de la bibliotecă. Aşa cum se văitase Tim, era o solicitare medicală – dar, oricum, 50% dintre apeluri erau de genul acestuia. Un adolescent – de faţă cu toţi colegii de clasă – găsise scara de serviciu irezistibilă. Se cocoţase vreo trei metri, până când cureaua i se agăţase de un raft, lăsându-l atârnând cu capul în jos, spre deliciul colegilor săi. Jack era sigur că băiatul nu avea să scape de ruşinea asta nici măcar la facultate.

După asta, fuseseră chemaţi imediat la un accident rutier, apoi în port, unde cineva aproape că se înecase. Mai târziu, luară maşina de pompieri şi autoscara şi merseră la şcoala primară pentru evenimentul Pompierii la Ziua Şcolii, care se organiza în fiecare an. La sfârşitul vizitei, fiecare copil cu vârsta între cinci şi zece ani îşi dorea să devină pompier când avea să fie mare.

Cândva, şi Jack fusese ca ei. Încă îşi amintea ziua în care tatăl lui adusese maşina de pompieri la şcoală. Jack cunoştea deja fiecare detaliu al maşinii şi al echipamentului - la naiba, se jucase cu ele de când se ştia -, dar era la fel de entuziasmat precum colegii lui. Rămăsese fascinat de ele până în ziua în care tatăl lui îşi pierduse viaţa în timpul serviciului. Pe atunci, soarta lui Jack era deja pecetluită. Cum ar fi putut fiul unei legende să facă altceva decât să păşească pe urmele tatălui său?

După ce copiii se întoarseră la clase, Jack începu să reîncarce echipamentul. Auzi zgomotul tocurilor, iar pulsul îi crescu căci crezu că era Leah, dar se înşelase. Era una dintre profesoare, care venea pe după maşină, căutându-l.

Rachel Moore era o brunetă frumoasă pe care o întâlnise la sală. De câteva săptămâni, tot flirtau, iar ultima oară când se întâlniseră, în timpul unui antrenament, ea îi sugerase să iasă într-o seară să bea ceva împreună.

- Am auzit despre ce s-a întâmplat la Love Shack, spuse ea, voit detaşată.

Cum afirmaţia putea face referire la mai multe aspecte, el nu-şi putu da seama dacă încerca să-l descoasă sau dacă pur şi simplu făcea conversaţie, aşa că scoase un sunet care nu trăda nimic.

- Oamenii spun că eşti... logodit.

Da. Încerca să-l descoasă.

- Este adevărat? întrebă ea.

Jack o privi pe Rachel în ochii ei verzi frumoşi şi-şi reţinu un oftat. Înţelegerea trebuia respectată, şi, deşi

Rachel nu era – aşa cum Leah îi spusese cu delicateţe – o pipiţă blondă, Jack fu nevoit să admită această nebunie. Oarecum.

– Nu sunt logodit, spuse el. Dar...

– Nu, opreşte-te! Înţeleg. Ea zâmbi forţat. Ar fi trebuit să-mi spui, Jack. Când mergeam la sală, flirtam. Sau aşa mi s-a părut mie. Clătină din cap. Nu mi-am dat seama că era doar un flirt nevinovat. Greşeala mea.

Cu asta, încheie şi se întoarse înapoi în şcoală.

Jack răsuflă zgomotos şi se îndreptă spre botul maşinii, unde Tim îl aştepta cu un zâmbet larg.

– Hei, măcar nu ţi-a aruncat băutura în faţă.

Jack îl privi mirat, iar Tim oftă.

– Lasă-mă să ghicesc: iar mă trimiţi la azil, aşa-i?

Înapoi la staţie, tocmai urcau şi coborau furtunuri în cele cinci etaje ale turnului de antrenament din curte, când se dădu alarma. Fură trimişi la azilul de bătrâni, de unde fusese raportat fum ieşind din bucătărie. Cunoscându-i pe bătrânii din Lucky Harbor, asta putea însemna orice. Anul trecut, doamna Burland îşi făcea supă când suferise un atac de cord. Nimeni nu ştiuse că era jos până când supa se evaporase şi oala luase foc. Doamna Burland supravieţuise. Bucătăria, nu prea.

Tim se afla la locul lui, aplecat în faţă, entuziasmat de parcă ar fi câştigat la loterie.

– Te rog, Doamne, să fie incendiu, spuse el. Te rog, te rog să fie incendiu!

Ian îi aruncă o privire mânioasă.

– Aminteşte-ţi, bobocule, că trebuie să stai la coadă!

– Lasă-mă să preiau iniţiativa de data asta, spuse Tim. Te rog!

– Nici o iniţiativă, replică Ian. Iniţiativa aparţine locotenentului.

De data asta, când ajunseră acolo, singura persoană din bucătărie era Lucille, care purta un trening verde fosforescent şi pantofi de sport de un alb imaculat.

– Dumnezeule, bombăni Tim, ducându-şi mâna la ochi. Străluceşte mai tare decât soarele!

Lucille îi oferi un zâmbet de Vanna White.

– Bună! spuse şi îi făcu o poză.

– A fost raportat un incendiu, spuse Jack. Ce arde?

Concentrându-şi atenţia asupra telefonului, umblând la setările camerei, Lucille era distrasă.

– Îmi imaginez că vi se va părea deplasat, dar... Îi privi. Credeţi că vă puteţi da tricourile jos?

Ian râse, însă lui Jack nu i se păru amuzant.

– Lasă telefonul, Lucille.

– Vai! Te rog! Numai o poză fără tricou! Nici nu-ţi poţi imagina câte vizualizări va face o poză cu voi fără tricouri.

– Incendiul, Lucille, spuse Jack. Unde este incendiul?

– Oh! Oftă. Este numai vina doamnei Burland, veşnic nemulţumită.

– Are iar nevoie de îngrijiri medicale?

– Se pune faptul că îţi dă dureri de cap?

Jack se abţinu să-i spună că ea era cea care le dădea dureri de cap.

– Este sau nu vreun incendiu?

– Dumnezeule, eşti în mare grabă astăzi. Îţi spun, darul de a povesti este o artă irosită în zilele noastre. Un mare păcat, deoarece...

– Lucille!

– Bine! Tresări nervoasă. Am vrut să le prepar tuturor reţeta mea specială de pâine prăjită cu brânză. O bucăţică de pâine a rămas însă în toaster, şi a apărut o flacără micuţă, iar doamna B. v-a sunat.

Jack se întoarse spre toaster. Nu erau nici flăcări, nici fum.

– Am încercat să-i spun că exagerează, zise Lucille. I-am spus că ar fi trebuit măcar să leşine sau aşa ceva pentru a merita tot efortul.

– Vrei să spui efortul *nostru?* întrebă Tim.

– Nu. Îi zâmbi. Dacă ar fi leşinat, ar fi trebuit ca unul dintre voi, bunăciunilor, să-i faceţi respiraţie gură la gură.

Pentru prima dată, Tim păru uşurat că nu se afla la comandă.

capitolul 11

La sfârşitul săptămânii, Leah se opri la secţie cu o cutie plină cu produse de patiserie proaspete. Uşile cele mari erau larg deschise pentru a lăsa lumina soarelui să pătrundă, iar maşinile erau scoase în stradă pentru a fi spălate.

Cindy şi Hunter se aflau sus pe ambulanţă. Ian şi Sam erau cu capetele băgate în compartimentul deschis. Tim încerca să descurce furtunurile, iar Jack era urcat pe maşina de pompieri, purtând uniforma bleumarin şi ochelari de soare.

Fără tricou.

Leah se împiedică de propriile picioare, dar reuşi să-şi păstreze echilibrul.

– Oh, spuse Tim, care ajunse primul la ea, deschizând repede cutia cu bunătăţi. Eşti cea mai bună iubită.

Jack se îndreptase de spate pe maşina de pompieri şi se holba la ea. Ea putea paria că asta se întâmpla, deoarece sfârcurile i se întăriră deodată.

Tim se aplecă spre ea.

– Hei, când te plictiseşti de boşorogul ăsta, dă-mi de ştire.

– De ce?

Tim zâmbi.

– Ca să-ţi arăt ce poate face un tip tânăr.

Leah râse şi-l salută pe Jack.

El nici nu-i zâmbi, nici nu-i răspunse la salut, dar coborî de pe maşină cu agilitate. Până să ajungă la ea, lumea deja se strânsese. Apropiindu-se, privi în cutia acum goală.

– Există două tipuri de oameni aici, domnule locotenent, spuse Tim cu falsă compasiune. Cei rapizi – zâmbi – şi cei flămânzi.

Jack îi aruncă lui Tim o privire care ar fi trebuit să-l pună la locul lui. Convinsă că astfel îi salva viaţa lui Tim, Leah scoase din geantă o pungă albă şi i-o înmână lui Jack.

– Ce este asta? întrebă el, ca şi cum i-ar fi dat o cobră.

– Uită-te singur!

Deschise punga şi privi, dar expresia lui nu se schimbă.

– Ce este? vru Tim să ştie. Îţi laşi chiloţii la ea?

Jack îşi întoarse capul spre Tim. Leah nu putu vedea expresia lui Jack, dar Tim oftă şi se întoarse la furtunuri.

– Ei bine, spuse ea când rămaseră singuri. Bună!

– Ce faci aici? întrebă el încet.

– Mă prefac că sunt iubita ta, spuse ea, privindu-l aruncând din nou un ochi în pungă la cele două cornuri cu cremă de brânză pe care i le împachetase. Cum mă descurc până acum?

– Iubitele mele mă tratează cu sex, spuse el.

Ea râse, el strânse din dinţi, iar ea înţelese că îl avea. Uşurarea pe care o simţi aproape că-i înmuie genunchii. Poate era totuşi numai Jack cu pielea lui bronzată, trupul viguros, muşchii braţelor puternice şi pieptul care se continua cu un set de pătrăţele la care o făcea să saliveze.

– Nu face asta, spuse el, iar zâmbetul ei păli. Nu te da în stambă.

– Asta crezi că fac?

– De fapt, nu prea ştiu ce faci, şi asta e ideea.

Şi cât detesta să nu ştie fiecare amănunt!

– Poate chiar am vrut să-ţi aduc ceva dulce, spuse ea. Vrei să-mi spui că nu mi-am amintit care e preferata ta?

– Îţi spun că nu mă mai cunoşti. Iar mama nici măcar nu e aici, aşa că nu văd rostul.

– Bine. Se întinse şi luă înapoi punga şi îi ură să-l ia naiba, dar el era mai iute decât ea, aşa că o trase repede.

Ea nu era minionă, niciodată nu fusese. Deja din clasa a cincea, era mai înaltă decât cei mai mulţi dintre băieţii din viaţa ei, dar nu mai înaltă decât Jack. Jack o făcea să se simtă mică.

Feminină.

Sexy.

Să-l ia naiba oricum.

El îşi băgă mâna în pungă, scoase cornul şi muşcă. Apoi, închise ochii şi gemu.

– Bun?

– Şşştt! Am nevoie de o clipă!

Ea se trezi fascinată de cum i se mişca lui mărul lui Adam în timp ce înghiţea.

– Oh, da, spuse el cu voce răguşită. Hipnotic. Asta e ce-mi place! Păstrează-mi-le pe toate pe care le ai la patiserie. Le vreau pe toate.

– Lasă-mă să văd dacă am înţeles bine, spuse ea. Ne jucăm de-a iubiţii doar în prezenţa mamei tale... Se întrerupse când el linse zahărul de pe degete, căci sunetul pe care-l scoase o făcu să tremure. Dar, spuse ea sperând să pară complet dezinteresată, vrei să-ţi păstrez restul cornurilor cu cremă de brânză.

El îşi plecă uşor capul încât să o poată privi pe sub ochelarii fumurii.

– Ai vreo problemă?

Îi aruncă un zâmbet care numai dulce nu era.

– Absolut deloc!

Când se difuză următorul episod din *Sweet Wars*, Jack şi restul pompierilor de serviciu îl urmăriră împreună în sala cea mare. Ben adusese popcorn şi o jucărie pentru Kevin.

– Dee se simte bine, îi spuse lui Jack înainte ca acesta să poată întreba. I-am pregătit cina – supă şi pâine prăjită, pe care le-a mâncat. Lucille este cu ea. Au împrumutat un DVD cu *Magic Mike*, ca să-l vadă după *Sweet Wars*. Ben se înfioră. Am dat bir cu fugiţii.

Proba din seara asta era baclava, iar Jack se relaxă imediat. Desigur, baclavaua era un desert foarte greu de făcut, din cauza numeroaselor straturi de aluat, iar el știa asta deoarece Leah îi povestea de fiecare dată când o pregătea. Vestea bună era că o pregătise de multe ori și la patiserie, și, după umila lui părere, era cea mai bună de pe planetă.

– E floare la ureche pentru ea, spuse Ben, aruncându-i lui Kevin o floricică, pe care o prinse din aer cu fălcile lui uriașe. Ți-a spus cum a făcut-o?

Jack dădu volumul mai tare.

– Șșștt!

– Nu-i place să vorbească despre ea, îi spuse Tim lui Ben. Este tare țâfnos.

Jack dădu și mai tare volumul. Camera o iubea. Leah arăta incredibil, făcând proba să pară deosebit de ușoară, chiar și atunci când Rafe veni lângă ea și începu să-i pună întrebări despre ceea ce făcea.

– Incredibil, spuse Ben. Este incredibilă! Îl înghionti pe Jack. Este mult prea bună pentru tine.

– Asta zic și eu, spuse Tim, ridicând mâinile și privind în jur pentru o confirmare. Așa-i că am o șansă la ea?

Jack, care nu-și lua ochii de la Leah, se întinse după popcorn.

– Numai încearcă, și va fi ultimul lucru pe care-l vei face!

Ian și Emily râseră pe înfundate. Tim se încruntă.

– Sunt foarte sigur că nu mă poți amenința, spuse el. Este cam ilegal. Spune-i, Ben!

Ben îi aruncă o privire și mai amenințătoare decât vorbele lui Jack. Tim își trase înapoi mâna din bolul cu popcorn și se afundă în canapea.

– Mă rog, sunt convins că aș avea șanse dacă mi-aș propune.

Jack era foarte sigur că nu era adevărat. De fapt, dacă s-ar fi luat după comportamentul lui Leah, nici un tip din Lucky Harbor nu ar fi avut vreo șansă.

Cu excepţia lui, poate.

Cel puţin, înainte să o dea în bară. Nu că ar fi regretat. Pentru că nu-şi dorea ca relaţia lor să fie reală.

Dacă avea să continue să-şi tot repete asta, poate că avea să ajungă să şi creadă, în cele din urmă.

În acea noapte, Jack avea un somn chinuit, întrebându-se cum naiba reuşea Leah să-i domine visele şi să-l enerveze, când începu furtuna. Apăru mai întâi fulgerul, luminând dormitorul staţiei de pompieri de parcă ar fi fost zi.

Kevin sări în pat cu Jack, aşezându-se pe abdomenul acestuia, respirând din greu, cu capul ascuns în scobitura umărului lui Jack, tremurând ca un copil.

În cealaltă parte a camerei, Sam sări din pat înjurând chiar când tună iar, zguduind ferestrele şi clădirea.

- La dracu'! spuse Tim din pat. Crezi că ne vor da alarma din cauza asta?

Abia apucă să-şi termine întrebarea, când fulgeră iar, după care se auzi un tunet care aproape le sparse timpanele.

- Da, spuse Tim entuziasmat. Vom primi ceva bun.

Kevin scânci iar şi se băgă şi mai tare în sufletul lui Jack. Jack îl îmbrăţişă pe mocofan şi se ridică. Tim avea dreptate. Dacă furtuna nu aducea ceva ploaie cu ea, acele trăsnete erau foarte periculoase, iar ei urmau să aibă parte de acţiune.

La următorul fulger, Kevin scheună şi încercă să se caţăre pe Jack ca într-un copac. Jack îl strânse în braţe şi se gândi la Leah. Urâse dintotdeauna tunetele şi fulgerele. În timpul furtunilor, se gândea mereu la ea. Oare încă se speria? Ridicându-se, Jack îl luă pe Kevin şi îl mută în patul lui Tim.

- Dumnezeule, se plânse Tim, dar lăsă câinele să se bage sub pătură. Ai labele reci.

Jack merse la fereastră şi o deschise. Temperatura nu scăzuse mult, dar vântul se înteţise. Cerul era plin

de nori negri care semănau cu niște pături cenușii de lână, dar nici o picătură de apă nu căzu.

– Plouă? întrebă Sam.

– Nu!

– La naiba, bombăni Ian.

– Mda. Jack își luă telefonul și se holbă la el indecis, deși simțea nevoia să știe dacă ea era bine. „La dracu'", se gândi el și se pregăti să-i scrie un mesaj.

Ești bine?

Chiar când apăsă butonul pentru a trimite mesajul, bubui un alt tunet, care zgudui ferestrele, și apoi, deloc surprinzător, se auzi alarma de incendiu. O alarmă la care aveau să răspundă două unități. Nu era bine.

– De ce au loc incendiile numai la trei dimineața? întrebă Ian.

– Karma. Jack își trase hainele pe el, apoi se încălță. Pentru fiecare dată când ne-ai trezit în miezul nopții din cauza mesajelor stupide de dragoste pe care le primeai.

– Ești gelos acum că ți-ai pus pirostriile, spuse Ian. Și, apropo, cum ți se pare? Căci ești cam morocănos, deci presupun că nu ai parte de prea multe. Am crezut că asta era și ideea atunci când ești aproape logodit.

– Dacă te-ai plictisit de Leah, te scap eu de ea, se oferi Tim.

Jack îl ignoră și ieși primul din dormitor. Tim, știind că ultimul care iese avea să se ocupe de hârțogărie, înjură, îl dădu la o parte pe Kevin și alergă după Jack. Se echipară, se urcară în mașini și, în timp ce se îndreptau spre locul incidentului, își puseră tuburile cu oxigen.

Fiecărui pompier i se atribuia o anumită sarcină, dar aceasta se schimba la fiecare tură. Astfel, uneori Jack se ocupa de scară, alteori de alimentare. Uneori conducea, alteori rămânea în urmă. Fiecare avea sarcina lui preferată. Ian prefera să conducă. Lui Emily îi plăcea scara mobilă. Unii oameni erau făcuți pentru anumite

lucruri. Jack se pricepea să ofere asistenţă medicală tinerilor şi bătrânilor, astfel că primea de multe ori această sarcină în locul, de exemplu, al lui Tim, care nu avea experienţa necesară şi uneori se comporta ca un prostănac impulsiv.

Pe drum, dădură toţi iama în punga cu bomboane pe care Ian o scoase din buzunar, râzând de Tim când Kevin i-o înfulecă înainte ca acesta să-l poată opri.

- Bomboanele îi fac rău, spuse Jack. Nu-l lăsa să mai mănânce.

Tim se întoarse spre Kevin.

- Ai auzit? Nu-ţi fac bine bomboanele. Dă-mi-le înapoi!

Kevin se linse pe bot şi scutură din coadă, vrând mai multe. Distracţia se încheie brusc când ajunseră la locul incendiului.

În afara oraşului, se afla un cartier mărginaş. Aici locuiau familii din clasa de mijloc, muncitori, într-un lanţ de blocuri apropiate unele de altele, care aveau nevoie de reparaţii. În special în acest complex, existau ansambluri de trei etaje, cel mai probabil locuite de familii care în clipa de faţă dormeau.

Iar flăcările acaparaseră acoperişul.

Cealaltă staţie răspunsese şi ajunsese în acelaşi timp. La fel şi Ronald. În calitate de comandant şi de ofiţer cu cel mai mare în grad aflat la faţa locului, devenea automat comandantul intervenţiei, dar îi delegă atribuţiile de comandă lui Jack, care cercetă repede perimetrul în timp ce autoscara era poziţionată pentru a putea începe decopertarea, astfel încât gazele fierbinţi care se acumulaseră la etajul superior al clădirii să poată fi evacuate. Până nu avea să facă asta, pericolul se putea extinde.

Jack îi anunţă prin staţia radio că focul cuprinsese două geamuri la primul etaj, în partea de sud a clădirii, şi se extindea spre etajul al doilea şi spre mansardă. O a treia unitate fu alarmată, şi astfel începu acţiunea comună.

– La dracu', spuse Tim impresionat, stând lângă Jack şi privind flăcările. La dracu'! Să mergem! Vom intra în...

Jack îl opri. Din prima zi, pompierii erau învăţaţi să nu intre niciodată singuri în foc, însă era şi primul lucru pe care un novice exaltat îl uita.

– Ştii că trebuie să stai afară, cu Emily. Regula era clară: doi afară, doi înăuntru. De fiecare dată când cineva intra într-un mediu periculos, afară se afla un număr egal de persoane gata să-i salveze la nevoie pe cei care intraseră.

Emily şi un Tim foarte nervos îşi ocupară poziţiile afară. Sam se alătură echipei de pe autoscară şi se îndreptă spre acoperiş. Jack şi Ian aveau să intre şi să se asigure că nu era nimeni prins înăuntru.

Forţând uşa de la intrare, alergară pe scări până la primul etaj, unde verificară perimetrul, doborâră uşile şi scoaseră oamenii afară. Panica şi frica îi face pe oameni stângaci şi greu de manevrat. Jack şi Ian se mişcară repede şi eficient împreună, verificând fiecare apartament, lucrând în tandem cu celălalt echipaj prin staţia radio.

Când terminară de eliberat etajul, fumul devenise atât de gros, încât înaintau orbeşte, deşi aveau aparatul care îi ajuta să respire.

După ce terminară, reluară căutarea, deşi toţi de pe listă fuseseră confirmaţi, însă uneori oamenii uitau că X avea un prieten care dormea la el peste noapte sau că unchiul Y nu mersese la muncă în noaptea asta.

Se aflau pe scări spre cel de-al doilea etaj, când auziră zgomotul făcut de echipa care se afla pe acoperiş. Folosiseră o cange pentru a doborî tavanul, astfel încât fumul şi gazele să se poată degaja. Era mereu un risc să lucrezi pe un acoperiş despre care nu se ştia cu siguranţă că putea susţine greutatea pompierilor şi a echipamentului, iar în seara aceasta nici vremea nu era de ajutor.

Ca din senin, căldura se degajă şi tot fumul se ridică, iar toţi cei din interior respirară uşuraţi. Continuară

să elibereze clădirea, în vreme ce oamenii le mulţumeau pentru ajutor. Desigur, Jack şi Ian dădură peste singurul cârcotaş care nu o făcea: un bătrânel. La fel era şi căţelul lui. Bărbatul ridicase o bâtă de baseball şi îşi striga dreptul constituţional de a rămâne pe loc.

– Aveţi, de asemenea, dreptul constituţional de a muri aici, spuse Jack. Chiar vreţi asta?

Bărbatul lăsă jos bâta.

– Am un picior beteag, recunoscu el. Eu şi Killer aici de faţă ne păzim lucrurile de valoare.

– Ce poate fi atât de important încât să valoreze mai mult decât dumneata şi Killer?

Bătrânul se scărpină în cap.

– Ei bine, dacă pui problema aşa...

În cele din urmă, Jack îi scoase, însă micul câine lătră şi îi chelălăi în ureche tot timpul, ceea ce-l făcu pe Jack să conchidă că un Mare Danez de şaptezeci de kilograme cu probleme de nutriţie nu era chiar o idee atât de rea.

Atunci, prin staţia radio auziră cuvintele de care se temeau cel mai mult.

– Acoperişul din partea de nord-est s-a prăbuşit. Pompier căzut.

Ian se întoarse cu faţa spre Jack, privindu-l cu ochii larg deschişi.

– Rahat!

Jack le ordonă lui Tim şi lui Emily să intre pentru a termina evacuarea, iar el şi Ian se luptară cu flăcările până la etajul al treilea, în timp ce fumul dens şi neiertător îi acapara.

Sus, îl întâlni pe Tim care se îndrepta spre scări, cărându-l pe Sam.

– Am ajuns la el, spuse el.

– Ţi s-a odonat să faci evacuarea, spuse Jack.

– Un pompier era în pericol, zise Tim simplu.

Jack îşi păstră calmul, pentru că nu erau nici locul, nici momentul potrivite, însă nerespectarea ordinului ducea adesea la rănirea cuiva sau chiar mai rău.

Iar Tim ştia asta.

Sam căzuse prin acoperiş, aterizând periculos de aproape de o gură de aerisire. Dacă Tim nu ar fi ajuns la el, ar fi putut cădea încă vreo şase metri, ceea ce i-ar fi fost fatal. Era vânăt şi sângera din cauza câtorva tăieturi destul de profunde, dar, din fericire, nu părea să-şi fi rupt ceva.

O jumătate de oră mai târziu, focul era stins, iar locatarii în siguranţă. Avuseseră noroc. Totul durase trei ore, şi, în afară de Sam, nimeni nu avusese de suferit. Clădirea însă nu avusese prea mult noroc. Pompierii se străduiseră să nu distrugă mai mult decât era necesar, dar fuseseră necesare măsuri pentru a permite ventilaţia, aşa că spărseseră ferestre şi pereţi de rigips. Căutarea focarelor presupunea mereu dezordine, dar era prea periculos să nu facă asta. Dacă ar fi lăsat tăciuni arzând mocnit, focul ar fi putut izbucni iar câteva ore mai târziu.

După ce terminară, acoperişul nu mai exista, clădirea pierduse trei apartamente de la etajul superior şi încă erau prea mult fum şi multă apă. Înapoi la maşina de pompieri, tensiunea erau la cote maxime printre membrii echipajului. Nimănui nu-i plăcuse ceea ce făcuse Tim, dar nici nu se puteau plânge de rezultat.

Ian îl împinse pe Tim din drumul lui.

– Mişcă-te!

– Dumnezeule, spuse Tim clătinându-se. Ia un Midol!

– Taci!

– Care e problema ta, omule?

– Tu. Tu eşti problema mea, spuse Ian.

Tim păru confuz.

– Nu ai respectat procedura şi ai ignorat un ordin, explică Jack.

Tim nu părea îngrijorat.

– Am salvat viaţa unui om. Viaţa unuia dintre ai noştri. Sunteţi nervoşi toţi pentru că am ajuns primul acolo. Ce îmi veţi face, îmi veţi da cele mai de rahat

sarcini? Să spăl vasele? Mă veţi trimite la azil? Râse şi clătină din cap. A, stai! Deja fac toate astea. Sunteţi geloşi pentru că azi eu am fost eroul.

- Un erou nu s-ar numi astfel singur, replică Ian.

- Sunteţi toţi nişte idioţi! Nişte idioţi geloşi! Se urcă în maşină. Unde sunt bomboanele mele?

Kevin îşi mişcă trupul greoi din culcuşul pe care şi-l făcuse pe scaunul şoferului şi clipi.

- Ham!

Tim căută de zor şi înjură.

- Al dracului câine! Mi-ai mâncat bomboanele?

Kevin se apropie şi lătră la picioarele lui Tim, lăsând o mizerie lipicioasă, singurul lucru care mai rămăsese din bomboanele lui Tim.

capitolul 12

Se făcuse deja seară când Jack își încheie tura, după ce se întorseseră la stație, redactară raportul, curățară ce era de curățat și puseră buteliile la încărcat. După o noapte ca asta, părea imposibil să doarmă, oricât de obosit ar fi fost. Adrenalina era încă la cote maxime, și avea nevoie de...

De ceva. Să alerge, să meargă cu bicicleta.

De o partidă de sex.

Din păcate, avea o pseudoiubită care-i tăiase toate șansele. El și Kevin ieșiră din stație și se îndreptară spre mașină, oprindu-se amândoi la vederea femeii care stătea lângă ea. Cizmele de piele și blugii cu talia joasă lăsau să se vadă niște picioare lungi, iar maioul strâmt peste care își trăsese un pulover descheiat îi scotea în evidență curbele. Purta o șapcă, dar șuvițele părului ei șaten îi cădeau pe umeri, părând mai aurii din cauza soarelui care răsărea.

Leah. Când devenise atât de frumoasă? Și ea îl privi cu atenție, ceea ce făcu să-i sară inima din piept. Da, se gândi el, încă era tulburat.

Kevin își reveni primul, lătrând fericit și alergând spre ea. Leah îl îmbrățișă călduros, ceea ce-l făcu pe Jack să aibă mustrări de conștiință. Era gelos pe un amărât de câine...

Leah îl iubea pe Kevin și îi mângâia blana.

– Găgăuță, ce m-ai speriat! Când am auzit că un pompier a fost rănit, m-am... Tăcu și strânse și mai tare la piept câinele, iar Jack rămase pe loc.

– Ai stație? întrebă el.

Ea își ridică privirea, și, pentru prima dată, el reuși să o vadă mai bine. Ochii-i erau întunecați, fața – îngrijorată.

– Bunica are, spuse ea.

– Nu sunt victime.

– Informaţia asta nu a fost transmisă, îi zise ea.

Oare câte nopţi arătase şi mama lui astfel, aşteptându-l pe tatăl lui să vină acasă? Prea multe. În cele din urmă, venise şi ziua în care tatăl lui nu se mai întorsese.

– Termină cu staţia aia, spuse el morocănos şi-şi aruncă geanta pe bancheta din spate. Nu voia să-o vadă vreodată aşteptându-l îngrijorată. Opreşte nenorocirea aia!

– Corect! Îi dădu drumul lui Kevin, cu ochii strălucind. O să opresc nenorocirea aia. La fel voi face şi cu mintea şi cu inima mea. Ce zici de asta, Jack? Asta faci tu?

La dracu', era prea obosit pentru asta.

– Leah...

– Las-o baltă, am priceput.

– Oare?

– Mda. Nu vrei o relaţie, adevărată sau prefăcută. Nu vei avea niciodată.

Nu avea să se obosească să-i spună că îi zisese asta, de mai multe ori chiar.

– Se pare că viaţa nu mă duce spre una, zise el.

– Mă gândesc, Jack, că ţi-ai spus asta de atât de multe ori, încât ai început să crezi. Clătină din cap. Colegii tăi, cei de pe restul turelor... mai mult de jumătate dintre ei sunt căsătoriţi, ba chiar au copii.

Nu avea să poarte discuţia asta aici şi acum. Mai bine zis, niciodată.

– Jack, îi zise ea, încă furioasă. Ai putea avea şi tu lucrurile astea. Nu trebuie să îţi refuzi asta.

Credea ea, oare, că el nu îşi dădea seama că alţii se puteau descurca foarte bine şi cu serviciul, şi cu familia? Sigur că ştia. La fel de bine ştia, după ce-şi văzuse mama chinuindu-se în toţi anii ăştia, că, personal, el nu era capabil de aşa ceva.

– Nu vreau să îi pese cuiva de mine în felul ăla. Nu vreau să distrug viaţa altora, aşa cum...

– Așa cum tatăl tău a distrus-o pe a mamei tale? întrebă Leah după un moment de tăcere dureroasă. O, Jack! Își șterse fruntea și-și îmblânzi vocea. Nu ești responsabil pentru ce li s-a întâmplat. Iar în ceea ce privește controlarea sentimentelor altora, asta mi se pare cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată. Nu poți face asta. Nu-mi poți controla sentimentele, cum nu-mi poți controla respirația. Îl analiză o clipă, apoi clătină din cap, părând la fel de frustrată ca el. Să discut cu tine este ca și cum aș vorbi cu pereții, spuse ea, ridicându-și geanta pe care o așezase jos, la picioarele ei. Din ea scoase o pungă mai mică, albă, care mirosea dumnezeiește. Micul dejun, îi spuse ea. Nu mă întreba de ce, pentru că, sincer, nu știu.

– Leah, spuse el când ea se dădu să plece. Dumnezeule! Leah, așteaptă!

Ea se opri, dar rămase cu spatele la el.

– Mulțumesc! spuse el către spatele ei rigid. Pentru mâncare. Se opri. Și pentru... grijă!

– Și eu îți mulțumesc, spuse ea pe un ton ce părea cam ranchiunos.

– Pentru? întrebă el confuz.

– Pentru că ești prea încăpățânat pentru a fi rănit.

Asta îl făcu să zâmbească, iar ea se întoarse spre el, încă nervoasă, judecând după sclipirea din ochii ei.

– Genunchiul tău e mai bine?

Nu, de fapt, nu era. Durea ca dracu', dar supraviețuia.

– Sunt bine, spuse el.

Își dădu ochii peste cap și se îndoi de semnificația pe care el o dădea cuvântului „bine".

– Ești un idiot!

– Din mai multe puncte de vedere, recunoscu el.

– Mda? Părea destul de interesată să afle mai mult despre prostiile lui. Ce este mai prostesc decât să refuzi sex fără obligații?

Rămase înmărmurit.

– Nu ai pomenit niciodată despre sex fără obligații.

– Ar trebui să înveţi să citeşti printre rânduri, Jack, îl dojeni ea. Şi te mai lauzi că te pricepi la femei!

El râse.

– O, crede-mă! Sunt conştient de cât de puţine ştiu despre femei.

Recunoştea că avusese foarte multe relaţii fără importanţă. Însă i se părea că ea nu înţelegea că, pentru el, ea nu era lipsită de importanţă.

– Deci ce vrei să faci? întrebă ea.

– În legătură cu ce?

– Ştiu că nu vei merge să dormi. Vei căuta să faci ceva care să te ajute să scapi de adrenalină. Ce vei face?

Lista posibilităţilor se derulă în mintea lui, fiecare dintre ele prezentând versiuni diferite ale unui singur lucru – şi anume, ea dezbrăcată, cu excepţia acelor cizme, sub el.

Sau peste el.

Sau oricum ar fi putut-o avea.

De fapt, se excitase doar stând în faţa ei şi gândindu-se la toate astea.

Era vorba însă despre Leah, îşi reaminti el parcă pentru a mia oară. Leah care fusese mereu capricioasă când venea vorba despre inima ei şi dorinţele sale. Dacă avea să-şi permită să se îndrăgostească iar de ea, de data asta, ar fi murit dacă ar fi pierdut-o. Asta însemna că avea să aleagă cea de-a doua variantă – motocicleta lui şi drumurile înguste şi izolate din afara oraşului. Avea să funcţioneze. Trebuia.

– Jack?

– Voi da o tură cu motocicleta, răspunse el.

Ea încuviinţă din cap şi urcă în maşină.

Jack se gândi că asta fusese tot, aşa că, împreună cu Kevin, se îndreptă spre maşină. Când ieşi din parcare, constată că Leah îi urma.

Aparent, venea cu ei.

Şi el nu putea sub nici o formă să-şi dea seama dacă era uşurat sau îngrozit.

*

Leah trase în spatele lui Jack, când ajunseră acasă la el, fără să ştie ce făcea. Anunţul „pompier rănit" o răscolise mai mult decât crezuse - atât de mult, încât simţise nevoia să-l vadă. Avusese nevoie să-l vadă la fel de mult cât avea el nevoie să scape de adrenalina în exces.

Oftă şi decise să nu se mai gândească la altceva în afara faptului că el era bine şi fu recunoscătoare că, preţ de câteva dimineţi, Riley deschisese patiseria pentru ea.

Coborî din maşină. Avea să fie o zi minunată; era deja plăcut şi cald afară. Frunzele îşi schimbau culoarea, căpătând nuanţe aurii, maronii sau roşietice sub soare, şi începuseră să cadă.

Cineva vopsise duplexul lui Jack şi al lui Ben. Probabil că Ben, căci se îndoia că Jack avusese timp în ultima perioadă, împărţindu-se între serviciu şi Dee. Leah era încă destul de furioasă pe el, deşi nu ştia prea bine de ce. El rămăsese pe aleea din faţa casei, privind-o. Fără să spună un cuvânt, îl lăsă pe Kevin să intre în casă.

Jack purta nişte blugi care se cam tociseră pe alocuri, iar unele zone ale trupului lui chiar erau de excepţie. Avea însemnul pompierilor pe tricou, în zona pectoralilor, şi materialul era întins ademenitor între umerii largi. Braţele îi atârnau pe lângă corp, în timp ce chipul lui nu trăda nimic, dar totul la el transmitea avertismentul: „mascul prost dispus".

Lui Leah nu-i păsa.

Dar nici măcar ea nu ştia ce făcea. Bine, asta era o minciună. Ştia ce făcea. Îl privi venind spre ea, şchiopătând evident, ceea ce o făcu să ofteze.

- Trebuie să ai grijă de piciorul ăla, spuse ea. Ce ai făcut, ai sărit pe fereastră? Ai cărat pe cineva? Ai alergat pe scări?

- Toate astea.

Ştia că asta avea să îi ajungă la inimă, şi aşa se întâmplă. De aceea, se enervă şi mai tare. Acum,

că se apropiase suficient de mult de ea, îl înghionti cu degetul în piept.

– Ţi-ai plătit datoriile, Jack. Cu mult timp în urmă.

– Despre ce vorbeşti? Îi apucă degetul şi i-l dădu la o parte. Au!

– Crezi că singura modalitate de a ajunge la nivelul tatălui tău este să mori ca el? Eliberându-şi în sfârşit temerile, cele care îi puneau un nod în gât încă de când auzise acele cuvinte îngrozitoare – „pompier rănit" –, îi mărturisi: Ai un complex al martirului destul de prostesc. Nu vei fi fericit până nu vei muri ca tatăl tău, aşa e? Nu eşti Superman, să ştii!

– Dumnezeule, ştiu asta.

– Oare? Chiar ştii? Ştim amândoi că uniforma implică şi anumite aşteptări. Mai ales când eşti fiul unui erou.

El ridică din umeri de parcă ar fi vrut să spună „Şi ce ar trebui să fac eu?", iar ea oftă.

– Nu trebuie neapărat să-i calci pe urme pentru a-i onora amintirea. Ştii asta.

– Ştiu că nu ai habar despre ce vorbeşti, zise el.

– Oare? Tu îţi faci mereu datoria, faci ceea ce se aşteaptă din partea ta. De fapt, nu ai făcut nimic imprevizibil în viaţa ta....

Îi dovedi că se înşela când îi pecetlui buzele cu un sărut pasional.

În plus, învăţă ceva nou – aparent creierul nu putea menţine furia atunci când era lovit de dorinţă, căci ea gemu de dorinţă şi-şi trecu braţele pe după gâtul lui. Scoţând un sunet grav, masculin de satisfacţie, el o sărută şi mai pasional, mai dur, ademenindu-i limba. Leah îl primi cu o înflăcărare care o şocă şi pentru care avea să se urască mai târziu, deoarece acum nu avea loc în mintea ei decât pentru senzaţia erotică, senzuală pe care i-o dădea atingerea trupurilor lor. De fapt, fierbinţeala trupului lui trecea dincolo de bariera hainelor. Ea nu ştia cine se mişca – poate amândoi –, dar se trezi împingându-se spre el, apoi el vârî o coapsă musculoasă între

ale ei, iar ea se sprijini de coapsa lui cu încântare. În acel moment, se simţea de parcă s-ar fi putut pierde în el, dar uşa din spatele lor se deschise.

Leah se retrase şi încercă să-şi reia ritmul în timp ce se învârtea prin duplex.

Ben stătea în uşă având numai boxerii bleumarin pe el – mare, rău, ciufulit.

– Ce dracu'?

– Du-te înapoi, îi spuse Jack.

– Şi să pierd spectacolul?

– Noi doar... încercam să rezolvăm ceva.

Fără să se grăbească, Ben se sprijini de tocul uşii.

– Modul ăsta de a vă rezolva problemele v-ar putea aduce un mandat de arestare pentru indecenţă.

Jack îi aruncă o privire care pe Leah ar fi speriat-o, cu siguranţă, dar nu şi pe Ben.

– Bine, spuse Ben. Dar ai un dormitor. Poate n-ar fi rău să-l foloseşti înainte să apară pe Facebook poze cu voi doi sărind unul pe altul.

Uşa se închise în urma lui, iar Leah răsuflă zgomotos. Simţea că prin venele ei curgea o combinaţie de chestii. Pe de o parte, era teama ce se instalase încă de când auzise prin staţie că unul dintre pompieri fusese rănit. Pe de altă parte, era un regret usturător pentru că iscase această nebunie. Şi o furie persistentă, despre care bănuia că era, de fapt, o îngrijorare fără sens.

Şi ceva mai mult.

Nevoie.

Nevoia de el.

Orice ar fi vrut Jack să creadă, ea îl cunoştea. Poate că, în ciuda anilor în care fuseseră departe, ea îl cunoştea mai bine decât oricine.

Era nefericit. Dar încăpăţânatul acela nu ar fi recunoscut niciodată. Ba, mai mult, avea să nege, iar asta avea să o enerveze din nou, pentru că avea să stea acolo resemnat şi ţâfnos, cu adrenalina încă la cote maxime.

Asta o făcea să-şi dorească să-l îmbrăţişeze, ceea ce ar fi reprezentat o mişcare la fel de inteligentă ca îmbrăţişarea unui leopard ţinut în cuşcă. Aşa era Leah. Atrasă de lucrurile care nu erau bune pentru ea. Iar Jack nu era bun pentru ea, niciodată nu fusese. Nu era vorba că nu era bun pentru nevoile ei fizice, desigur. Nu era atât de simplu.

Nu, era letal pentru altceva – pentru inima ei.

Clătinând din cap şi bombănind ceva cum că îşi dorea să fie lăsat singur, Jack se îndreptă spre garaj, unde se afla motocicleta lui nou reparată, model indian. Punându-şi casca, porni bestia.

Inima lui Leah se strânse. După moartea tatălui său, o bună perioadă, Jack se comportase necugetat. Nebuneşte. Ea ştiuse mereu când el ieşea să facă vreun lucru prostesc, pentru că avea o anumită energie – la fel ca acum. Cât de mult o atrăgea acea parte brutală a lui! Pe atunci, mereu se ruga de el să o facă părtaşă la belelele în care intra. Niciodată nu îi permisese însă, nici măcar o dată. Privind înapoi, înţelegea de ce. O proteja, aşa cum se pricepea el. Şi acum o făcea. Despre asta fusese vorba seara trecută – regulile lui de a nu răni sentimentele altora.

Gândindu-se însă din această perspectivă, nu reuşea să explice sărutul pe care i-l dăduse. Asta poate din cauza faptului că încă nu putea gândi limpede. Dumnezeu ştia că trupul ei tremura încă de o anticipare plină de speranţă.

Ideea era că acum nu mai avea nevoie de protecţie. Putea avea grijă de ea. Şi putea avea grijă şi de el. Îşi dorea asta, mai ales pentru că zărise acea privire pe care o avea când era foarte obosit şi supărat. Îl făcea să pară foarte dur şi prudent, ca şi cum ar fi ştiut că nu se putea baza pe simţurile lui în mod normal ascuţite. Ea nu-i spusese niciodată asta, dar îl plăcea mai mult aşa, căci asta însemna că nu era un supererou, ci doar un om.

Fie fusese foarte afectat de incendiu, fie era foarte îngrijorat din cauza mamei lui. Poate ambele. La naiba, poate era şi ea de vină. Era evident că-şi dorea să iasă, să facă vreo nebunie, să se relaxeze. De data asta, nu avea să-i permită să o trimită acasă. Apropiindu-se, puse mâna pe braţul lui.

- Ia-mă cu tine!

- Nici vorbă!

Refuzând să fie lăsată în urmă, pur şi simplu păşi spre el şi se urcă pe motocicletă. Îl simţi cum inspiră adânc, dar, înainte de a o putea convinge să coboare, îl cuprinse de talie şi-şi sprijini capul pe spatele lui. Asta îi alungă de tot furia, deoarece, deşi făcuse duş, încă mirosea vag a fum, şi, amintindu-şi ce făcea el în fiecare zi, simţi că îl dorea şi mai mult.

- Leah! Ţâfnos. Enervat. Muşchii lui se încordară sub obrazul ei, dar ea rămase fermă pe poziţii, cu palmele sprijinite pe abdomen. Un răspuns bombănit, fără cuvinte, se auzi din pieptul lui - mai degrabă ca un jurământ -, apoi Jack se întinse să-şi ia casca, pe care i-o dădu ei.

- Nu, spuse ea. Nu-ţi voi lua casca.

- Poart-o sau dă-te jos!

Ea ştia cum să-şi aleagă bătăliile, aşa că-şi dădu jos şapca, luă casca şi şi-o trase pe cap.

- Ţine-te bine, spuse el.

Apoi, motocicleta prinse viaţă sub comanda lui. Aşa că ea se conformă ordinelor lui.

Se prinse de el...

capitolul 13

În cinci minute, Leah şi Jack se aflau pe autostradă, mergând atât de repede, încât inima îi bătea tare, de parcă s-ar fi aflat la curse. Ar fi putut fi însă faptul că era lipită de el, cu picioarele atingându-i coapsele, fiecare părticică a ei aflându-se în contact cu trupul lui.

Iar trupul lui, Dumnezeule! Cum de nu se lăsase până acum afectată de cât de bine făcut era? Combinat cu zgomotul motorului puternic al motocicletei, corpul lui o atrase într-o stare ce se accentua pe măsură ce urcau.

În dreapta lor, în depărtare, se afla o stâncă, de care Oceanul Pacific se lovea ritmic, iar ceaţa se întindea precum nişte degete argintii peste apa înspumată. În stânga lor se aflau Munţii Olympic, înalţi, maiestuoşi, ascuţiţi, în culori tomnatice minunate.

În faţa lor, drumul îngust urca, iar Jack conducea pe serpentine. Un semn îi avertiza să aibă grijă la apariţia neaşteptată a animalelor. Asta însemna cerbi, urşi, aproape orice. Nimic însă nu le tăie calea, iar Leah simţi cum, uşor, tensiunea îl părăsea pe Jack.

O jumătate de oră mai târziu, soarele era sus pe cer, iar ei se aflau lângă Beaut Point. Era un loc foarte potrivit, iar Jack fusese prima persoană care o adusese aici.

Era în clasa a opta şi avusese o zi proastă. În vestiarul fetelor, după ora de educaţie fizică, observase că cineva îi ascunsese hainele. Îmbrăcată numai în lenjerie intimă, fusese deodată înconjurată de cele cinci fete răutăcioase care obişnuiau să-i facă viaţa un calvar. Chiar şi pe atunci, era înaltă şi începuseră să-i crească sânii de timpuriu, ceea ce ura, căci astfel se adăuga încă un lucru care să o facă diferită de celelalte. Încă simţea ruşinea şi jena pe care le simţise atunci, stând aproape dezbrăcată, când una dintre fete o împinsese. Leah căzuse în fund.

Înainte să se poată ridica, se auzise uşa, iar fetele dispăruseră. Apoi, din neant, cineva îi aruncase un tricou. Când îşi ridicase privirea, îl văzuse pe Jack stând acolo, fără tricou, dojenind-o.

– Ţi-am spus eu, îi zisese el. Trebuia să o loveşti pe una, pe oricare, cu putere. Este de ajuns o singură lovitură.

Următoarea dată când fetele o încolţiseră iar în vestiar, ea îi urmase sfatul şi se alesese cu suspendare de o săptămână.

Pedeapsa pe care o primise de la tatăl său fusese mai dură. Ţipase la ea până când începuseră să îi ţiuie urechile. Când îndrăznise să-l întrerupă, spunându-i că nu fusese vina ei, se trezise cu o palmă peste faţă. În noaptea următoare, când sărise geamul pentru a intra în camera lui Jack, acesta o aştepta. Se furişaseră în garaj şi furaseră maşina mamei lui. Veniseră aici, urcaseră până la intrarea în peşteră şi priviseră stelele.

Leah încă o considera cea mai frumoasă noapte din anii adolescenţei.

Acum, Jack opri motocicleta pentru a admira oceanul în depărtare. Opri motorul şi rămaseră un moment nemişcaţi, fără să vorbească. La dracu', Leah abia putea respira. Încă lipită de Jack, nu vru să rupă vraja. În acest moment, nu mai era îngrijorată din cauza bunicii ei, din cauza banilor sau a patiseriei, din cauza viitorului ei şi din cauza următoarei sale gafe. De fapt, nu era îngrijorată de nimic. Se simţea... în siguranţă. Şi poate mulţumită.

Deşi „mulţumită" nu era chiar cuvântul potrivit, căci corpul îi vibra de anticipare şi se încinsese de ceva ce părea opusul mulţumirii.

Era excitată.

Neştiind care erau sentimentele lui Jack, coborî de pe motocicletă, însă el îşi desprinse o mână de pe ghidon şi-i strânse degetele care se odihneau încă pe abdomenul ei.

– Avem o regulă, spuse el.

Corect. Nimeni nu avea să fie rănit, pentru că nu era ceva real.

– Atunci, de ce m-ai sărutat aşa? Ca şi cum m-ai fi dorit atât de mult încât nu te-ai putut abţine?

Pentru o clipă lungă, nu-i răspunse.

– Nu vreau să stric prietenia noastră, spuse el.

– Până acum, am reuşit să nu stricăm nimic. Îşi scoase casca şi o puse deoparte. Şi am făcut câteva prostii.

– Nu, nu încă.

Îşi trecu iar mâinile în jurul taliei lui, cu degetele mângâindu-i abdomenul, care se încordă. Îl mângâia încet în sus şi în jos.

– Te cunosc, Jack, şopti ea. Ştiu de ce ai nevoie acum.

El inspiră adânc, iar mâinile ei îi atinseră pectoralii, apoi coborâră până la talia blugilor.

– Nu eşti deloc curios? întrebă ea. Să vezi cum ar fi lucrurile între noi?

Scoase un sunet masculin, unul care-i dădea de înţeles că se gândise mult la asta.

– Va face ca minciuna noastră să fie pe jumătate adevărată, spuse ea.

– Minciuna *noastră?*

– Ştii ce vreau să spun.

Îi prinse degetele iscoditoare în mâna lui şi i le sărută.

– Mai am o regulă.

Îşi lăsă capul pe spate şi râse.

– Domnul Control. Bine. Care este această nouă regulă?

– Fără promisiuni.

Inima ei se strânse. Cândva, demult, îi făcuse această promisiune, dar nu şi-o respectase. Nu îşi permisese niciodată să creadă că fusese cu adevărat importantă pentru el, dar putea recunoaşte că şi el avea motive să se îndoiască de ea.

– Sunt bună la faza fără promisiuni.

– Da, spuse el, așa e.

Au!

– Și eu am o regulă, zise ea, trăgându-și mâna și coborând de pe motocicletă.

El își întoarse capul, așteptând.

– Dacă nu există promisiuni, măcar ține-ți... opțiunile departe de mama ta.

– Opțiunile?

– Mda. Nu voi intra în beleaua asta ca apoi una dintre pipițele tale blonde să apară și să strice tot.

Se așteptase ca el să zâmbească, însă nu o făcu.

– Cine? întrebă el în schimb. Cine ar fi opțiunile tale?

Simți un fior auzind tonul lui autoritar. Sexy, dar cumva primitiv.

– Poate am mai multe.

O privi cu ochii larg deschiși, așteptându-i răspunsul.

– Bine, spuse ea. Nu am nici una. Ești fericit?

– Sunt oricum numai fericit nu.

O analiză încă un moment, iar ea făcu la fel. Oboseala îi întuneca ochii. El avea o barbă de două zile și multă tensiune în umerii lui lați.

Atrasă de el ca molia de lumină, Leah îi întinse mâna. Fără ezitare, el i-o oferi și-i permise să-l ajute să coboare de pe motocicletă.

Coborâră spre peșteră și se așezară acolo, singuri, privind soarele dimineții strălucind în apă care, la aproape o sută de metri mai jos, se lovea de stânci.

– Da, spuse el în cele din urmă, privind-o.

– Da ce?

Întorcându-și privirea de la apă spre ea, ochii lui erau plini de atâta căldură, că o făceau să se topească.

– Oh, respiră ea, iar sfârcurile i se întăriră. Vrei să spui... Deodată, își simți gura uscată și nu putu decât să înghită în sec. Aici?

– Deja te-ai răzgândit? După toate disputele convingătoare?

Nu. În nici un caz nu-şi schimbase părerea. La urma urmei, fusese ideea ei. Cu excepţia faptului că... La naiba! Panica pe care o simţise de mult, în acea noapte, revenise, pentru că el nu era un tip oarecare. Era Jack, iar aşteptările erau uriaşe – cel puţin, ale ei. Dacă nu se potriveau? Dacă ea nu era ceea ce el îşi dorea? Dacă avea să strice totul?

– Dacă nu va funcţiona? şopti ea.

– Ce să nu funcţioneze?

Nevrând să-i permită să-i observe fricile, intră în ofensivă.

– Hmm... dacă nu ne vom excita?

Clipi, iar ea îşi dădu seama că era complet consternat de întrebarea ei. Niciodată nu i se întâmplase asta. Dacă nu ar fi fost o situaţie foarte serioasă, ar fi izbucni în râs, pentru că el era un tip pe cinste.

– Dezbracă-te tu primul, decise ea.

– De ce?

Inima îi bătea cu putere, palmele i se umeziseră, dar îi zâmbi relaxată.

– Ei bine, fără haine eşti urât? N-aş avea altceva de făcut decât să-mi reconsider opţiunile.

O privi cu ochii mijiţi.

– O regulă nouă.

– O, Dumnezeule! Acum? Vrei să vorbim despre reguli noi acum? Nu vreau să discut despre celelalte femei ale tale în momentul ăsta, dacă nu ţi-e cu supărare.

– Nu există altele, spuse el. Nici pentru mine, nici pentru tine. Fără alte opţiuni, punct.

Simţi că-i sare inima din piept.

– Deci... o pseudorelaţie exclusivă?

– Corect, spuse el, foarte serios. Batem palma, Leah?

Nu îi era deloc greu, dar nu avea să recunoască.

– Bine!

Se opri.

– A părut cam prea uşor!

Ea îi zâmbi, încercând să facă pe nevinovata., căci el schimba subiectul. În plus, amândoi ştiau că, pe sub haine, el nu era deloc urât. Era perfect. Fără să vrea să piardă controlul asupra situaţiei, se ridică şi-şi desfăcu bluza. El o privi nemişcat.

– Ei bine? întrebă ea.

– Ei bine ce?

– Te-ai excitat?

– Leah, m-am excitat de acum o săptămână când te-am sărutat pe plajă, dar...

– Nu! Fără alt „dar", spuse ea iute şi-şi dădu jos cizmele pe care şi le cumpărase din Amsterdam, încercând să pară sexy în timp ce o făcea.

Problema era că el încă nu părea impresionat. Îşi dădu jos maioul, apoi ezită. Îşi dădu seama că nu era îmbrăcată potrivit pentru a seduce pe cineva... purta un sutien din bumbac negru, simplu, care acoperea mai mult decât o făcuse costumul ei de baie. Mai grav, Jack nu părea copleşit de dorinţă.

– Acum, tu, spuse ea disperată. Trebuie să-ţi dai şi tu ceva jos.

– Dar tu nu ai terminat.

Se sprijini pe coate. Leopardul din cuşcă se odihnea.

Bunule Dumnezeu!

– Bine! Îşi dădu jos blugii. La dracu'! Pentru a se potrivi cu sutienul, chiloţii ei erau absolut normali, de un galben şters, şi, mai rău, pe spate scria „joi". Iar azi era duminică.

Jack zâmbi.

– Asta nu ar trebui să fie amuzant.

Furioasă, îşi ridică maioul, hotărâtă să se îmbrace şi cumva, să-şi recapete demnitatea. Cumva.

Jack, mişcându-se silenţios şi rapid ca o pisică sălbatică, apăru în spatele ei.

– Las-o baltă, Jack...

– Şşştt!

Îmbrăţişând-o prin spate, mâinile lui îi atinseră şolduri-le, ţinând-o pe loc. Ea îngheţă, gândindu-se că poate el văzuse sau auzise pe cineva venind, dar nu se mişcă.

– Ce faci? şopti ea.

– Îmi place poziţia asta.

Revenindu-şi, ea încercă să se desprindă, dar el o ţi-nea strâns, mâinile lui explorându-i trupul de la şolduri la sâni, iar degetele lui abile îi mângâiau sfârcurile.

– Şi asta, spuse el grav. Îmi place mult poziţia asta.

Era excitat – simţea cum o presă –, iar asta îi alină egoul rănit. Întorcându-se în braţele lui, sânii ei se apă-sau acum pe pectoralii lui.

– Şi asta, şopti el, în timp ce mâinile lui alunecau spre fesele ei.

Restul jenei şi al furiei dispărură, şi simţi cum un zâmbet nehotărât îi apăru pe chip.

– Mi se pare că-ţi plac toate poziţiile.

– Fără excepţie, o asigură el.

capitolul 14

Ziua își urma cursul. Insectele zumzăiau. Soarele încălzea. Vântul mișca numai vârful pinilor înalți care îi înconjurau. Sunetele îi erau foarte familiare lui Leah și o linișteau. La fel o făcuse mereu și bărbatul care se afla în fața ei. În acel moment însă, îi oferea altfel de senzații. Privind-o, Jack îi îndepărtă o șuviță de păr de pe frunte.

– Mai ești aici?

– Da, spuse ea, mult mai încrezătoare decât se simțea.

Citind-o mult prea bine, îi zâmbi.

– Vom reuși, Leah, spuse el calm. Ne vom descurca.

O, Dumnezeule! Da. Asta își dorea și ea cu disperare. Dar... oare îl obligase să facă asta? Oare îl obligase să o dorească? Sigur că o făcuse. Măcar de n-ar fi stat acolo în lenjeria ei intimă de bumbac, măcar de s-ar fi pregătit și ar fi purtat ceva mătăsos, ațâțător. Nu, stai, armură. Armura ar fi fost perfectă. Ceva care să-i protejeze inima...

– Te vreau, Leah!

Îndoielile i se citeau probabil pe față, căci el îi înălță capul pentru a o privi în ochi.

– Te doresc, repetă el cu blândețe, mângâindu-i părul.

Cuvintele și vocea lui o topiră. Era atât de simplu pentru el, constată ea, în timp ce o așeza jos, lăsând-o să vadă pofta din ochii lui. De mult timp nu o mai privise astfel. I-ar fi plăcut să se bucure mai mult de acea privire, dar nu putea rezista promisiunii pe care fiecare linie a corpului lui i-o făcea.

– Și tu mă vrei, spuse el. Foarte mult.

Păstră contactul vizual, încercând să-i supravieţuiască, dar pierdea lupta, iar el ştia asta. Îl trăda zâmbetul lui discret.

Da, îl dorea.

Foarte mult.

O privea cu încrederea care părea să nu-l părăsească niciodată. Ar fi putut să se înfurie, însă tot ce putea simţi era nevoie. O nevoie disperată. Dar...

- Aici? Privi în jur. Acum? Peştera era izolată, iar zona, de asemenea. Singura lor companie era soarele care pătrundea printre copaci. Mai existau câteva albine şi alte câteva feluri de insecte, şi spera că nu şi urşi, dar...

- Aici, spuse Jack. Acum. O împinse şi o sprijini de o stâncă, ţinând-o prizonieră. A fost ideea ta, îi reaminti el. Şi, după cum se pare, una bună. Fără reţineri şi, cu siguranţă, fără milă, se lipi de ea, mângâindu-i trupul cu mâinile lui mari, sigure. Eşti udă, îi şopti el când mâna lui alunecă între coapsele ei.

- M-am udat când mă gândeam la opţiunile mele, spuse ea.

O privi insinuant în timp ce unul dintre degete alunecă uşor, dar intenţionat.

- Serios?

- A-absolut!

- Adică, vrei să spui că nu este din cauza mea?

Unul dintre degetele lui lungi, aspre se jucau cu marginea lenjeriei sale, iar ea abia mai putea respira de dorinţă.

- N-nu, îngăimă ea.

- Mincinoaso!

Apoi, râse cu blândeţe, cu aroganţă. Nemernicul. Mâna lui îşi continua tortura încântătoare, iar ea se apropie, cerând mai mult.

Niciodată nu o mai atinsese astfel, şi tot trupul ei reacţiona de parcă era atins de un iubit de mult pierdut. Şi, deşi nu cu mult timp în urmă nu păruse

posibil, acum se zvârcolea lipită de el, răsuflând greu şi cu disperare.

– Cum? reuşi ea să spună, incapabilă să-şi continue fraza.

Cum de ştia cum să o înnebunească?

El îi mângâie, cu buzele, linia maxilarului, până la ureche.

– Te pricepi să te ascunzi, îi şopti el, cu voce gravă şi serioasă, fără urmă de tachinare, în timp ce îşi introducea cu uşurinţă degetul pe sub lenjeria ei intimă, foarte aproape de locul unde-l dorea. Şi totuşi, până acum... Dar ochii tăi, continuă el, nu-mi ascund nimic. Şi nici trupul tău.

Oare o mai cunoscuse cineva atât de bine? Se simţea în acelaşi timp îngrozită şi uşurată. Putea uita totul, numai asta nu. Îl trase de păr şi-l aduse aproape de gura ei, până când respiraţiile li se contopiră.

– Acum, spuse ea, auzindu-şi disperarea din voce. Ai zis acum. Îi ridică tricoul, descoperind un piept încântător, simţind dorinţa arzătoare de a-l linge de la stern până la talia blugilor.

El preluă controlul înaintea ei, dându-şi tricoul jos, printr-o mişcare ce părea atât de firească, iar ei i se tăie răsuflarea. Era musculos şi bine proporţionat.

Aruncă tricoul şi se apropie de ea. Leah îl trase spre ea, cam neîndemânatică şi mult prea nerăbdătoare, sărutându-l cu toată frustrarea pe care i-o dădeau nesiguranţa şi anxietatea de a se fi întors în Lucky Harbor. Se deschise pentru el, lipindu-se şi mai mult de el, cu şi mai multă putere, sărutându-l cu nesaţ.

Îi permise pentru o clipă să fie ea agresorul, mângâindu-i spatele, coapsele, excitându-l prin mişcări delicate de sus în jos, până la abdomen, vârful aspru al degetelor făcându-l să se înfioare. Încercă să-şi dea singură sutienul jos, dar el preluă controlul, înlăturându-i mâinile pentru a-i permite să facă el asta. Îi privi ochii în timp ce arunca sutienul, aşa cum îşi aruncase şi tricoul. Îl privea cum

îi strângea sânii goi cu o mână, cu cealaltă explorând pe sub lenjerie. Gemu când îl simţi, ceea ce-l făcu şi pe el să scoată un sunet masculin de plăcere. Se lăsă apoi în genunchi în faţa ei şi-i îndepărtă lenjeria, lăsând-o complet expusă privirii lui.

– Jack, bâigui ea.

Îşi trecu buzele peste oasele bazinului ei, apoi coborî.

– Prea târziu să fugi, spuse el, şi-o mângâie până începu să tremure. Apoi, se apropie şi-o sărută. Degetele ei se încleştau în părul lui mătăsos în timp ce o făcea a lui, nu cu aceeaşi ferocitate de nestăvilit cu care-l sărutase, dar cu o precizie răbdătoare care-i spunea cât de mult însemna pentru el s-o ştie satisfăcută. Îi descoperi ritmul cu o uşurinţă uimitoare şi continuă, şi, deodată, jocul nu mai era joc, ci devenise ceva mult mai personal şi mai satisfăcător. Când ajunse la orgasm şi picioarele ei se înmuiară, el o prinse.

– Acum, e rândul tău, îi spuse ea. Dă-ţi jos pantalonii. Fără să aştepte, încercă să-l dezbrace ea.

– Uşor, şopti el, îndepărtând-o pentru a-i înlătura singur.

Ea rămase iar fără răsuflare. Nu se putea abţine, căci el era perfect, încântător.

– Nu am prezervativ, spuse ea, dureros de dezamăgită.

El scoase unul din portofel, iar ea aproape scânci de uşurare. Întinzându-şi tricoul pe jos, o aşeză pe el, înfierbântând-o cu săruturi pe tot corpul, iar ea mai avea puţin şi exploda.

– Jack!

Pătrunseră în ea mai mult de douăzeci de centimetri de perfecţiune, iar atunci chiar explodă, strigând, legănându-se în timp ce atingea din nou orgasmul.

– O, Dumnezeule, spuse ea. Ai simţit asta?

– Leah, doar pe tine te simt!

Slăbită, dar dorindu-şi să-l înnebunească, aşa cum făcuse şi el, îşi ridică şoldurile pentru ca el să se poată afunda şi mai adânc.

El gemu.

– Mai fă asta o dată!

Când o făcu, îşi lăsă capul pe spate, gâtul şi umerii se încordară, plăcerea citindu-se pe fiecare centimetru al feţei lui.

– Oh, da!

Cu o gentileţe surprinzătoare, îi strânse părul în mână şi-o trase pentru ca ea să privească în ochii lui întunecaţi de pasiune. Trupul ei tremura şi, incredibil, inima ei începuse să bată din nou.

– Jack!

Îi răspunse împingându-se în ea cu şi mai multă putere, sărutând-o.

– Aici!

Unghiile ei îi străpungeau pielea în timp ce se mişca, dar nu se putea abţine. Privindu-l în ochi, îl lăsă să o ducă pe culmile plăcerii. Din nou. De data asta, nu era singură, căci ajunseră la orgasm în acelaşi timp, într-un impact cutremurător. Fusese singurul moment intim, erotic, pe care-l împărtăşiseră.

Îşi reveni încet, dându-şi seama că era lipită de el. Soarele strălucea, iar Jack o strânse în braţe şi mai tare, sprijinindu-şi capul de tâmpla ei, aparent mulţumit să stea acolo întins, alături de ea, în soarele dimineţii.

Nu se mişcă, nici nu vorbi. După un timp, ea se temu să nu pară prea lipicioasă, aşa că încercă să se desprindă, dar el o strânse şi mai tare.

– Nu încă, şopti el.

Leah îşi lăsă capul pe umărul lui şi încercă să nu se gândească la faptul că sexul cu Jack fusese cea mai bună experienţă de acest gen pe care o avusese în toată viaţa ei.

Mai bună decât toate celelalte la un loc.

Jack îşi petrecu restul zilei cu Ronald, recitind rapoarturile despre incendiu. De fapt, nu era chiar adevărat.

Îşi petrecu ziua pierdut în fanteziile care o implicau pe Leah şi un vârf de munte...

Printre picături, reuşise să şi muncească puţin. Spre după-amiază, la secţie se primise un apel de la o femeie care spunea că avea un şarpe în casă şi care îi ruga să vină să îl scoată. Jack îi spuse dispecerului s-o anunţe că, dacă nu cumva reprezenta o urgenţă, nu era de datoria lor să scoată şerpi din casele oamenilor şi să-i transmită cărei autorităţi se putea adresa. Închise şi întâlni zâmbetul larg al lui Ronald.

- Ce?

- Ai refuzat o domnişoară aflată în primejdie.

- Serviciul de Control al Animalelor se ocupă de şerpi.

Ronald continuă să zâmbească.

- Este treaba lor.

- Aha, spuse Ronald, părând foarte amuzant. Stai... tu urăşti şerpii.

Jack mişcă din umeri de parcă putea jura că simţea şarpele încolăcindu-se pe el chiar atunci. Trecuseră mai bine de douăzeci de ani de când se întâmplase, dar încă îi dădea fiori.

- Faptul că urăsc şerpii nu are nimic de-a face.

- Îmi amintesc că tatăl tău mi-a povestit cândva despre un şarpe de grădină care ţi-a intrat în dormitor. S-a târât până la fereastra camerei şi ţi-a intrat în pat. Te-ai trezit cu el peste tine. După asta, timp de o lună, ai dormit în camera părinţilor tăi.

- Aveam şapte ani.

Ronald chicoti.

Două minute mai târziu, primiră un alt apel, de data asta direct pe linia lui Ronald, la care răspunse pe difuzor. Era maiorul.

- Ascultă, am nevoie să-mi faci o favoare. Vecina m-a sunat la birou. Mi-a spus că i-a intrat un şarpe în casă, iar eu nu pot merge să o ajut.

Ronald încă zâmbea larg, privindu-l pe Jack, când replică:

– Te-a sunat în legătură cu şarpele?

Maiorul oftă.

– Ascultă. E nouă, e bună rău şi mi-ar plăcea să ies cu ea. Nu pot pleca acum de la birou, iar cei de la Serviciul de Control al Animalelor i-au spus să aştepte. Poţi merge să scoţi nenorocitul ăla de şarpe sau nu?

– Voi trimite pe cineva să-ţi salveze viitoarea viaţă sexuală, spuse Ronald, apoi închise.

Îi aruncă cheile lui Jack.

– Pe el, prietene!

Jack îl luă pe Ian, singurul tip despre care ştia că avea şi el fobie la şerpi. Când eşti nefericit, e bine să nu fii singur... Îşi luară echipamentul, în vreme ce Ian înjura de mama focului, spunându-i lui Jack că avea să-i rămână veşnic îndatorat.

Femeia păru şocată să-i vadă complet echipaţi, dar îi conduse pe holul care dădea spre dormitor.

Jack stătea în prag, transpirând abundent. Ian îl împinse în cameră, şi începură să caute. Ian merse la dulap. Jack înghiţi în sec şi se lăsă în genunchi pentru a căuta pe sub pat. La dracu', era chiar acolo. Un şarpe de şaizeci de centimetri, total inofensiv, care-l sperie pe Jack de moarte numai uitându-se la el. Jack se dădu în spate şi căzu în fund.

Ian se uita la pat de parcă era o bombă.

– E sub pat?

Jack nu putu decât să încuviinţeze din cap. De pe hol, se auzi vocea femeii.

– L-aţi găsit?

– Da, doamnă, spuse Ian, vocea lui semănând cu a lui Mickey Mouse.

Zâmbi şi îşi drese glasul. Jack îşi reveni şi merse la maşină, de unde luă o cange. I-o întinse lui Ian, care clătină ferm din cap.

– Tu eşti şeful de tură, spuse el.

Jack vru să rupă cangea pe Ian, dar apoi ar fi avut prea multe hârţoage de făcut, aşa că se abţinu. Ţinându-şi răsuflarea, se aşeză din nou în genunchi şi începu să caute pe sub pat.

Şarpele îl privea cu ochii lui de obsidian. Încet, Jack băgă băţul şi-l trase afară pe nemernic. Tremurând ca o frunză, ieşi. Dădu drumul şarpelui în tufişuri, iar acesta dispăru.

Jack vru să-şi liniştească tremurul şi să ia o gură de aer. Dumnezeule, avea nevoie de un nou loc de muncă.

Ian ieşi din casă, şi se părea că-şi recăpătase simţul umorului când îl bătu uşor pe umăr pe Jack.

- Ne-am descurcat bine, spuse el.

Jack îl privi înfuriat.

- Noi?

- Hei, omule, eu îţi asiguram spatele. Dacă l-ai fi scăpat, aş fi intervenit.

- Dacă l-aş fi scăpat, ai fi făcut pe tine de frică.

Ian zâmbi.

- Ei bine, acum nu vom şti niciodată.

Întorşi la staţie, Jack reveni la rapoarte. Avea unul lângă altul rapoartele de la incendiul de la magazinul de cartier şi de la magazinul auto. Ronald nu era convins că era vorba despre incendii provocate, dar Jack nu putea trece cu vederea că ambele focuri se declanşaseră de la nişte găleţi cu cârpe care luaseră foc în mod accidental. Părea totul prea bine pus la punct, iar Jack nu credea în coincidenţe. Nu credea nici teoria cerşetorului despre Moş Crăciun drogat, deşi părea mai plauzibilă decât varianta în care cerşetorul ar fi dat foc, având în vedere că în noaptea incendiului de la magazinul auto acesta se afla la adăpostul pentru oamenii străzii.

Brusc, Jack descoperi ceva ce nu le sărise în ochi: şi magazinul de piese auto era dat în grija aceluiaşi domn Rinaldi care deţinea şi celălalt magazin. Jack îl cercetă. Tipul avea un cazier curat ca lacrima şi un istoric bine

documentat despre cum curăţa şi transforma zonele defavorizate. Nu avea nici un sens. Nimic nu avea sens.

În acea seară, Leah pregăti cina pentru bunica ei, şi era atât de distrasă, încât arse puiul şi lăsă orezul aproape nefiert.

Elsie, mereu drăguţă, mâncă totul cu apetitul ei obişnuit.

– Îmi pare rău, spuse Leah. Nu-mi vine să cred că am stricat în halul ăsta cina.

– Mie da, zise Elsie zâmbind. Ţi-e mintea în altă parte.

Era adevărat, dar nu voia să vorbească despre asta.

– Trebuie să merg la Seattle săptămâna asta. Vreau să merg la depozitul acela nou-deschis de aprovizionare a restaurantelor. Va trebui să împrumut o camionetă.

– Roagă-l pe Jack, spuse Elsie şireată. Sunt convinsă că te-ar duce oriunde i-ai cere.

În acea dimineaţă, o dusese chiar în rai, dar sigur că nu avea să recunoască asta. Nu făcea bine egoului său.

– Deci, ce ai făcut astăzi? întrebă Elsie. Este ciudat că ţi-ai luat o zi liberă. Ai plecat foarte de dimineaţă şi te-ai întors abia la amiază.

Jack. Fusese cu Jack. Cu greu, Leah îndepărtă amintirea trupului lui cald acoperindu-l pe al ei.

– Nu prea multe.

– Serios? Nu te-ai întâlnit cu nimeni interesant?

– În Lucky Harbor? Se strădui să zâmbească. Cu cine?

– Cu Jack.

Leah simţi cum îi creşte pulsul.

– De ce ai crede că am fost cu Jack?

– În afara faptului că sunteţi împreună? întrebă Elsie amuzată. Fiindcă v-a văzut cineva împreună.

Leah aruncă furculiţa, iar orezul se împrăştie peste tot, căci inima ei începu să bată cu putere.

– Ne-a văzut? Unde?

– Pe autostradă, pe motocicleta lui.

– Oh!

Se simţi prost, dar se relaxă. Pe autostradă, pe motocicletă. Dumnezeule! Bine. Asta era chiar bine. Nimeni nu îi surprinsese la grote.

– Acel Jack, spuse Elsie. A devenit un bărbat frumos, nu-i aşa?

Leah îşi aminti atingerea trupului său, modul în care umerii lui laţi blocau soarele, felul în care-i şoptise la ureche, privirea lui feroce în timp ce prelua controlul, sigur pe el, dar cu gentileţe, conducând-o pe culmile plăcerii...

– Da, spuse ea fără vlagă. S-a maturizat frumos.

– Şi este atât de responsabil. El conduce toată staţia şi se foloseşte de poziţia sa pentru a ajuta comunitatea. Luna trecută, a venit şi i-a învăţat pe bătrânii de la azil să acorde primul ajutor. A fost imediat după ce Edward crezuse că avea un atac de cord, dar s-a dovedit a fi numai o problemă cu gazele. Jack s-a asigurat însă ca toţi să ştim să acordăm primul ajutor la nevoie. Atât de drăguţ!

– Drăguţ, aprobă Leah. Are momentele lui...

– Oraşul vuieşte despre voi doi. Toată lumea este dezamăgită că unul dintre cei mai râvniţi burlaci nu mai este disponibil.

Leah înghiţi în sec, dar se înecă. Elsie îi aduse un pahar cu apă şi zâmbi.

– Şi aţi făcut-o pe Dee atât de fericită.

Leah îşi recăpătă suflul şi-şi reveni imediat, împunsă de vină.

– Da!

Privirea lui Elsie era înţelegătoare, şi-i strânse mâna lui Leah.

– Şi tu eşti drăguţă, îi spuse ea cu blândeţe.

Leah vru să spună ceva, dar se abţinu, fără să ştie de ce. Oare pentru că minţise că avea o relaţie cu Jack? Sau că nu regreta prea mult minciuna...? Nu voia, oricum, să discute despre asta.

Elsie turnă un al doilea pahar de vin şi-l ridică spre Leah.

– În cinstea a orice a făcut Jack de te-a făcut să fii atât de distrasă.

– *Bunico!*

– Ce? Sunt bătrână, nu moartă. Și nu te-am mai văzut visând cu ochii deschiși de... Ei bine, niciodată.

– Nu visez cu ochii deschiși.

Și totuși, mersese la magazin să cumpere prezervative...

– Draga mea, spuse Elsie discret. În legătură cu patiseria...

– Ce este cu ea?

– Nu știu cât o voi mai ține după ce vei pleca.

Leah puse furculița pe masă, pentru a nu o scăpa iar. Patiseria fusese prima iubire a bunicii ei de... de când o știa ea. Nu era numai un magazin, ci identitatea bunicii ei. Plăcintă caldă cu mere, pâine proaspătă de casă și biscuiți cu ciocolată. Speranțe și visuri. Confort. Leah nu și-o putea aminti pe bunica ei nemirosind a vanilie și scorțișoară. O, Doamne! Simți un gol în stomac. Dacă bunica ei era bolnavă?

– Ce vrei să spui? Ești bine?

Elsie zâmbi.

– Nu mă privi astfel! Sunt bine, chiar foarte bine. De fapt... mă bucur de timpul rămas. Sunt bătrână, draga mea.

– Nu...

– Ba da, sunt, și sunt obosită. Mă oboselște și mai tare să văd cât de mult muncești pentru a ține afacerea pe picioare. Înțelegi, nu e așa?

– Desigur, spuse ea. Poate aș putea rămâne să te ajut...

– Nu! În nici un caz! Bunica ei clătină din cap, hotărâtă. Tu ești făcută pentru lucruri măreție, Leah! Mult mai mari! *Sweet Wars* se va încheia în curând.

În timp ce o duse pe bunica ei în pat, Leah nu-și putu lua gândul de la asta. Cum de se încheiase sezonul de la *Sweet Wars* atât de repede? Plănuise să plece înainte ca finala să fie transmisă la televizor, și totuși se afla încă

aici. Mai supărător era că nu putea pleca. Dacă avea să plece, oare cum avea să fie Lucky Harbor fără patiseria bunicii Elsie?

Nu-şi putea imagina.

Se uită, tolănită pe canapea, la nişte filme vechi. Probabil aţipise, căci un zgomot o făcu să tresară speriată.

Elsie stătea în faţa uşii, în pantofi sport albi, în rochia ei preferată şi cu poşeta pe umăr.

- O, spuse ea surprinsă atunci când Leah se ridică. O, scumpa mea, m-ai speriat.

- Bunico? Unde mergi?

Elsie zâmbi.

- Ei bine, m-am gândit să merg să cumpăr ziare.

Leah se uită la ceas.

- Este miezul nopţii.

- Cafea. Avem nevoie de cafea pentru dimineaţă.

Leah se frecă la ochi şi se ridică.

- Merg eu!

- O, nu, merg eu. Nu vreau să te mai îmbraci sau...

- Sau să ştiu că te furişai? întrebă Leah.

Elsie zâmbi.

- Ce m-a dat de gol?

- Ei bine, nu se poate spună că eşti foarte discretă.

În adolescenţă, Leah avusese şi ea anii ei de rebeliune, când se furişa afară din casă. Tatăl ei o ţinuse mereu din scurt, atât de din scurt, încât se simţea în permanenţă sufocată. Fusese dureros, foarte dureros. Trebuia să-şi facă mereu temele imediat după şcoală, apoi să i le arate. Dacă greşea ceva, îi rupea foaia şi trebuia să o ia de la capăt. „Nu eşti în stare să faci nimic bine!" ţipa el. „Fă-o din nou! Fă-o perfect sau las-o baltă!" După teme, trebuia să lucreze cu el cel puţin trei ore la cabinetul medical, să ajute la curăţenie sau la orice era nevoie. Asta fusese cea mai rea parte. Să petreacă timp cu el. Nu fusese niciodată capabilă să facă un lucru bine, iar stima de sine avusese de suferit. Acest lucru fusese accentuat şi de faptul că nu reuşise să se adapteze cu adevărat

la nici o şcoală. Nu fusese niciodată în centrul atenţiei, nici sportivă, nici foarte sociabilă, şi trebuia să meargă mereu la somn la ora nouă, fără excepţie. Aşa că fusese nevoită să se furişeze destul de des.

Se furişase pentru a merge singură la plajă sau la Jack. Dacă apa era învolburată, iar Jack era altundeva cu Ben, căutând belele, mergea la bunica ei.

Elsie părea mereu a o aştepta. O întâmpina pe Leah cu o îmbrăţişare caldă, apoi mergeau în bucătărie şi pregăteau ceva. Elsie îi permisese mereu lui Leah să preia conducerea, lăsând-o să inventeze orice, indiferent de cât de nebunesc ar fi părut.

Îi pansa sufletul lui Leah şi îi hrănea creativitatea. Acolo, nimeni nu-i reproşa nimic, nu o judeca, nu ţipa la ea. Elsie nu o întrebase niciodată despre nevoia ei de a fugi, deşi era îngrijorată ştiind că Leah parcursese trei kilometri pe întuneric pentru a ajunge la ea.

Acum, era rândul lui Leah să se abţină de la a-i pune întrebări, de la a-şi exprima îngrijorarea, deşi îi era greu. Ce dracu' plănuia bunica ei să facă afară în miezul nopţii?

– Dacă te lasă genunchiul? o întrebă Leah. Dacă oboseşti?

– Dumnezeule, scumpa mea, nu sunt atât de bătrână!

– Sigur că nu, spuse Leah. Dar nu e prudent.

– Am telefonul şi bateria de rezervă, precum şi tableta şi spray-ul paralizant. Dacă cineva se apropie de mine, tot ce trebuie să fac este să-i dau cu geanta-n cap, şi-l las lat. Făcu o demonstraţie legănându-şi geanta, care lovi lampa, făcând-o să cadă de pe masă. Vezi? întrebă ea.

Leah ridică lampa şi o puse la loc. Elsie era cea mai calmă, raţională şi logică persoană din viaţa ei. De fapt, Leah contase pe logica aceea calmă şi raţională de mai multe ori decât îşi putea aminti.

Dar acum, situaţia nu părea nici calmă, nici raţională. Poate era începutul demenţei? Alzheimer? Oare de asta

spusese Elsie că voia să renunţe la patiserie? Leah simţi un nod în gât la gândul că ar fi putut pierde cea mai importantă persoană din lume.

– Unde vrei să mergi cu adevărat? Te duc eu.

Elsie oftă.

– Vreau cu adevărat să mergi să dormi.

Ăsta nu era un răspuns care să îndepărteze fricile lui Leah câtuşi de puţin.

– Bine, ce se întâmplă?

– Nu am vrut să îţi spun, dar am... o întâlnire.

Leah se holbă la ea. Cu mulţi ani în urmă, bunica ei fusese măritată o scurtă perioadă, înainte ca soţul ei să moară din cauza cancerului pulmonar, lăsând-o pe Elsie însărcinată şi singură. Niciodată nu se recăsătorise, nici – din câte ştia Leah şi în ciuda afirmaţiilor lui Elsie că avusese o „viaţă tumultoasă" – nu mersese vreodată la întâlniri.

– O întâlnire, repetă ea.

Elsie zâmbi.

– Ştiu, este greu de crezut, nu?

– Nu, zise Leah, clătinând din cap. Eşti amuzantă, blândă, deşteaptă şi frumoasă.

Elsie râse de data asta, un râs clar şi muzical. Era încântată.

– Şi tu la fel. Leah... Zâmbetul ei era blând, grijuliu şi fără nici o urmă de reproş. Sunt bine, viaţa mea este exact aşa cum mi-o doresc. Îţi vine să crezi?

– Sigur...

– Poţi spune acelaşi lucru despre viaţa *ta*?

Leah vru să spună ceva, dar se abţinu. Elsie o bătu uşor peste obraz.

– Nu aştepta *niciodată* de la viaţă! Mergi şi ia singură ce ţi se cuvine. Deoarece, crede-mă, nimeni nu îţi va da nimic. Ar fi trebuit să ştii asta până acum. Se îndreptă spre uşă. Nu mă aştepta trează, scumpa mea.

Apoi, plecă.

Leah privi pe fereastră cum Elsie se urcă în maşină şi porni.

– Ce dracu' a fost asta? se întrebă ea în linişte, în sufragerie. Dar ştia deja. Bunica ei îi dovedise că viaţa ei socială era mai bună decât a ei.

capitolul 15

– Este ziua ta liberă, spuse Ronald când îl văzu pe Jack a doua zi la birou. Ce dracu' faci aici?

– Ai primit ceva de la criminalişti referitor la incendiile de la cele două magazine?

Ronald îl privi lung pe Jack.

– Nu încă. De ce?

– M-am tot gândit.

– Aha. Cu cel de-al doilea cap, după cum am auzit. Ţi-ai găsit o fată.

Jack nu se obosi să-i răspundă.

– Orice ai auzit, sigur este exagerat.

– Ei bine, atunci, ar fi păcat, spuse Ronald. Speram să fie adevărat. Se opri. Tatălui tău nu i-ar fi plăcut să fii una cu serviciul, Jack. Dar eşti. Lucrezi non-stop şi iei şi din sarcinile alea nasoale.

– Referitor la criminalişti...

– Am fost la meciul tău de baseball, să ştii. Ronald se lăsă pe spate, cu mâinile la ceafă, oftând satisfăcut în timp ce-şi punea picioarele pe masă. Ai fost praf.

– Nu am avut o săptămână bună. Ascultă, în legătură cu...

– Nu puteai lovi mai prost. Şi ai ratat mingea. Nu te-am văzut niciodată greşind astfel.

Jack se aplecă şi-şi sprijini fruntea de biroul lui Ronald. Ronald râse.

– Fiule, mergi acasă! Scoate-ţi în oraş iubita! Distrează-te!

Distracţie. Dacă distracţie însemna să o aibă sub el pe Leah, şoptindu-i numele pe nerăsuflate, făcându-l să simtă că avea puteri surpaomeneşti, atunci da, ar fi avut nevoie de o astfel de distracţie. Îşi înălţă capul.

– În raportul referitor la magazinul de cartier, am înregistrat acea urmă de pantof în noroi de-a lungul peretelui vestic. Măsura patruzeci şi şase, tenişi.

– Da, urma despre care cerşetorul a spus că era a lui.

Jack dădu să spună ceva, dar Ronald îl întrerupse:

– Ştiu, era desculţ atunci când l-am găsit, dar recunoscuse că mai devreme purtase tenişi, îţi aminteşti? Se încălzise şi şi-i dăduse jos.

– Nu am găsit niciodată încălţările, spuse Jack, ştiind că, dacă acestea i se potriveau cerşetorului, acesta avea să înfunde închisoarea. Dar nu era direcţia corectă, Jack simţea asta. Voiai să afli care era firma. Ai reuşit?

Ronald se încruntă.

– Nu încă. Am cerut analize. Ar putea dura câteva săptămâni. Nu este o urgenţă, având în vedere că nu suntem siguri că a fost un incendiu premeditat.

– Măsura patruzeci şi şase nu este chiar standard, spuse Jack.

– Nu.

– Cerşetorul poartă patruzeci şi trei.

Ronald clătina deja din cap.

– Ştii foarte bine că el nu are încălţări. Poartă ce găseşte în gunoi sau ce i se oferă. Spune că nu-şi aminteşte unde a lăsat tenişii.

– L-ai întrebat dacă îi erau mari?

Ronald se simţi din ce în ce mai nervos.

– Înainte sau după ce ne-a zis că l-a văzut pe Moş Crăciun pe acoperiş fumând iarbă, Jack? Ştim amândoi că acei tenişi nu erau ai lui. Întrebarea este dacă avem de-a face cu un incendiator şi dacă acea urmă îi aparţine.

– Urma arăta semne de uzură, mai ales în exteriorul încălţămintei, spuse Jack.

– Da? Deci tipului nostru îi place să alerge. Şi ce-i cu asta?

– Deci asta înseamnă că merge mai ciudat. Este vorba despre un tip care calcă într-o parte. Să mergi sau să alergi astfel pune multă presiune pe picioare, ceea

ce ar putea cauza sindrom de stres tibial sau fracturi de stres.

– Deci căutăm un alergător care poartă o măsură mare la picior şi care are tibiile fisurate sau fracturi de stres. Perfect. Ne-am restrâns mult căutările.

– Este un început. Jack se îndreptă spre uşă, apoi privi înapoi. Nu am găsit urme la incendiul de la magazinul auto.

– Nu măsura patruzeci şi şase şi nimic care să ne ducă la infractor. Doar găleata cu cârpe.

Jack se opri.

– Mă duc la magazinul incendiat. Voi merge să analizez mai minuţios locul.

– Eşti în afara serviciului.

– Am timp.

Ronald îşi dădu jos ochelarii şi îi şterse cu mâneca tricoului.

– Cum se simte mama ta?

– Bine, mult mai bine, spuse Jack.

– Am invitat-o în oraş. Ţi-a spus asta?

Jack se aşeză.

– Nu.

– Mi-a spus că nu este pregătită, zise Ronald.

– Au trecut douăzeci de ani.

– Poate poţi să-mi pui o vorbă bună, continuă Ronald. Spune-i că acum am mult mai mult timp liber deoarece îmi suflă în ceafă un pompier arătos care încercă să-mi fure locul.

Jack îşi dădu ochii peste cap şi ieşi.

Câteva seri mai târziu, Jack urmări următorul episod din *Sweet Wars*. Provocarea era să gătească o tartă. Jack fu absorbit de imaginea lui Leah care pregătea o tartă cu mousse de rom, lucrând calm şi eficient în timp ce toţi ceilalţi alergau derutaţi.

– Cum se descurcă? întrebă Ben aşezându-se pe canapea lângă Kevin, care îi sări imediat în braţe.

– Vezi şi tu, spuse Jack.

– Mă refer aici. În Lucky Harbor. Ben adusese încă o pungă cu popcorn, şi mirosea ca la cinematograf. Cu iubitul ei.

– Ştii că nu este pe bune. Dacă plănuieşti să-i dai rahatul ăsta lui Kevin, tu-l plimbi. Ultima dată când i-ai dat floricele, am avut nevoie de trei pungi pentru a-i aduna rahatul.

Ben îi aruncă lui Kevin câteva floricele, doar pentru a-l enerva.

– Nu este ceva real, zici? De aceea ai cumpărat prezervative.

Jack îl privi încruntat.

– Ai lăsat bonul aici, omule. Ben împinse bucata de hârtie care se afla pe măsuţa de cafea. Cu douăsprezece bucăţi, ceea ce înseamnă fie că te aşteaptă o noapte de neuitat, fie că este ceva pe termen lung. Îşi înclină capul şi se întinse să citească. Da, douăsprezece prezervative mari *For Her Pleasure*. A, ce drăguţ din partea ta.

Jack îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse să urmărească emisiunea.

– Deci, care e? întrebă Ben. O noapte de neuitat sau o relaţie pe termen lung?

– Tacă-ţi gura!

– Pe termen lung, decise Ben. Ăsta da, angajament, douăsprezece bucăţi...

Jack luă floricele şi continuă să o privească pe Leah. Ce variantă prefera? La dracu', tot ce ştia era că o dorea. Era frumoasă, şi era uşor să comunici cu ea. Era inteligentă, amuzantă şi amabilă – şi nu se plictisea niciodată în prezenţa ei.

Gândul acesta îl descumpăni puţin, deoarece nu se mai gândise niciodată astfel la o femeie. Dar era adevărat. Când era cu Leah, tot ce-şi dorea era să fie din nou cu ea. Iar atunci când ceva îl deranja sau îl îngrijora, tot ce îşi dorea era să îi spună ei. Ca acum. Pe ecran, vorbea, zâmbea şi făcea impresie bună. Nimeni altcineva

nu se apropia de talentul ei înnăscut. Iar el dorea să-i spună asta.

– Vezi asta? întrebă Ben arătând spre ecran. Gazda, tipul ăla care a fost cu bunăciunea aia de la *Big Brother* anul trecut, o place mult pe Leah. Ai observat?

Jack privi cum Rafe Vogel tot căuta scuze să vină la masa lui Leah, de două ori lovindu-se de ea.

Pe Leah nu părea să o deranjeze prea tare, zâmbindu-i, râzând către cameră în timp ce toţi ceilalţi din jurul ei lucrau şi ţipau unii la alţii, presaţi de trecerea timpului.

– Crezi că Leah îşi înşală pseudoiubitul? întrebă Ben, în treacăt.

Jack îl privi iar urât.

– De ce ai venit?

Ben zâmbi şi-şi luă popcornul înapoi.

– Tu ai televizorul mai mare.

În dimineaţa următoare, Jack se trezi în zori şi-l înghionti pe Kevin.

– Să mergem!

Kevin făcu pe mortul.

– Alergăm până la staţie, amice. Trebuie să scăpăm de prostiile pe care le-am mâncat aseară.

Kevin îşi închise strâns ochii, iar Jack clătină din cap.

– Dacă rămâi aici, le voi lăsa pe fetiţele de peste drum să te îmbrace, şi iar o să arăţi ca un ponei.

Kevin deschise un ochi şi evaluă gradul de seriozitate al lui Jack. Oftând zgomotos, ieşi pe uşă cu Jack.

Kevin nu era un partener de alergat prea bun. De fapt, era un partener îngrozitor, mergând mult prea încet, oprindu-se să miroasă fiecare floare, fiecare piatră, precum şi duşmanul imaginar dintre casă şi locul de muncă. Pe la jumătatea drumului, Kevin fu aproape emasculat de o mâţă ce ieşi din tufişuri şi mieună spre el. Kevin, mereu iubitor, deloc violent, încercă să lingă faţa pisicii, ceea ce-i aduse o zgârietură. Derutat şi rănit,

veni în spatele lui Jack şi rămase acolo până ajunseră la staţie.

Acolo, Jack făcu un duş fierbinte. Primul care făcea duş era cel mai norocos, deoarece instalaţia de apă a clădirii era veche. Dacă nu făceai primul duş, nu aveai garanţia că vei mai prinde apă caldă. La staţie erau ca într-o familie şi se comportau asemenea, călcându-se reciproc pe nervi. Normal, era acceptabil ca primul care se trezea să folosească apă caldă mai multă decât îi era necesară - fiindcă putea. Dar astăzi Jack era grăbit. Se îmbrăcă şi ieşi, dând nas în nas cu Tim, care era clar că se întorcea tot de la alergat. În pantaloni scurţi şi tricou, se întinse şi el după chei.

- Hei, îl salută el pe Jack. Merg după gogoşi.

De obicei, mergeau la patiserie pe rând în fiecare dimineaţă, luând o cutie plină cu orice avea Leah mai proaspăt. Acum, venise rândul lui Tim.

Jack însă nu voia ca Tim să se ducă la patiserie. Voia să meargă el însuşi. Îi spusese lui Leah că nimic nu avea să se schimbe între ei, dar asta fusese înainte să aibă cea mai bună partidă de sex din viaţa lui pe vârful unui munte.

Acum, nu mai era aşa sigur că nu se schimbase nimic. Acum, ştia cum săruta, ce gust avea... ştia sunetele sexy pe care le scotea atunci când ajungea la orgasm.

- Merg eu să cumpăr gogoşi, spuse el.
- Este rândul meu, zise Tim.
- Nu, nu este.
- Ba da, nu-ţi aminteşti? Sam a mers ultima oară şi...
- Mă ocup eu, zise Jack.

Tim se holbă la el, apoi zâmbi discret.

- Corect. Pentru că tu şi Leah aveţi o relaţie. Ai văzut episodul de aseară? Ea şi tipul ăla, Rafe? Era o chimie interesantă între ei.
- Emisiunea s-a filmat în urmă cu şase luni.
- Deci nu sunt împreună?

Jack se îndreptă spre uşă.

– Las-o baltă!

– Nu ştiu, omule. Poate că ţi s-au dat papucii şi tu nici măcar nu ai aflat.

– Tim?

– Lasă-mă să ghicesc. Azilul de bătrâni?

Dar Tim deja făcea paşi, în vreme ce Jack lovi uşa şi se îndreptă spre maşină. Era un idiot. Un mare idiot.

Şi nu se referea la Tim.

capitolul 16

Jack îl legă pe Kevin de banca din faţa patiseriei.

– Şezi!

Kevin sări imediat pe bancă, de parcă ar fi fost a lui.

– Jos! spuse Jack.

Kevin îl ascultă. Se întinse jos, pe toată banca.

Cum nu mai era nimeni în jur, Jack clătină din cap şi intră în patiserie. Clopoţelul de deasupra uşii sună, iar mirosul delicios obişnuit îi asaltă nasul. Vanilie, zahăr, scorţişoară şi alte arome care făceau să-i lase gura apă, iar gândul îi fugi direct la Leah.

La fel şi celelalte părţi ale corpului.

„Precum câinele lui Pavlov", se gândi el, scuturând apoi din cap.

Erau câţiva oameni aşezaţi la mese şi alţi câţiva la tejghea, printre care se aflau şi Lucille şi domnişoara Burland. Domnişoara Burland fusese profesoara lui Jack în clasa a doua, şi el încă tremura de fiecare dată când îl privea cu ochii ei de şoim care vedeau orice.

Leah apăru cu o tavă uriaşă. Purta două maiouri unul pe deasupra celuilalt, o fustă scurtă din denim şi ghete până la gleznă cu toc înalt, cu găuri, care erau atât de sexy, încât lui Jack îi fu greu să-şi adune gândurile. Mâinile ei erau bronzate şi puternice, cărând tăvile cu uşurinţă în timp ce se apleca şi începea să umple raftu-rile din vitrină.

Servi câţiva clienţi până când îl observă. Lucille şi domnişoara Burland se aflau la celălalt capăt al tejghe-lei, iar Jack căuta ceva deştept de spus, dar tot ce-i venea în minte era departe de a fi un lucru deştept. Voia să întrebe despre pantofii ei aţâţători. În loc de asta, îşi ţinu gura. Sau cel puţin încercă. Dădu vina pe creierul lui care nu primise cafeină încă.

– Frumoase ghete.

O auzi pe Lucille chicotind, dar, când își întoarse privirea spre ea, aceasta părea ocupată alegând gogoși.

– Care-i treaba cu interesul tău față de încălțările mele? întrebă Leah.

– Nu știu! Dar voia să o vadă numai în cizmele alea – și nimic altceva. Se aplecă pe tejghea și simți parfumul șamponului ei. Ceva care conținea nucă de cocos, ceea ce-l făcu să se simtă înfometat – dar nu după mâncare tânjea. Și miroși bine.

– Ești într-o patiserie, spuse ea glacial. Totul miroase bine.

Păru puțin surprins de tonul ei, dar, înainte să o poată întreba ceva, cineva îl bătu pe umăr. Întorcându-se, o văzu pe domnișoara Burland.

– Hei, vagabondule!

Cândva, vocea ei îl înspăimânta. Se gândea că, dacă încă îl judeca după cum fusese pe când avea opt ani, când îi mânjise scaunul de la catedră cu superglue și lăsase hamsterii liberi în sistemul de ventilație, atunci putea înțelege de ce-l numea vagabond.

– Nu este un vagabond, spuse Lucille.

– Serios? întrebă domnișoara Burland. Înțeleg că ție nu ți-a aranjat ornamentele de Crăciun în formă de cerbi ca să... se împerecheze.

Lucille se chinui să-și rețină un zâmbet, dar nu putu.

– Nu, nu a făcut-o.

Jack oftă, îi făcu semn domnișoarei Burland să înainteze și aștepta să-și primească pachetul de la Leah.

– Ai grijă să pui cannoli cu vanilie, îi spuse domnișoara Burland. Nu-ți ies cannoli cu ciocolată.

– Ba îi ies, îi spuse Jack.

Domnișoara Burland îl privi cu ochi de șoim.

– Este deja a ta, Harper. Nimănui nu-i place un lingău.

– Nu sunt a lui, zise Leah. Îmi aparţin. Întinse o pungă cu baclava către domnişoara Burland. Este făcută cu aluat mai puţin gras decât cannoli.

– Vreau cannoli. Eu te plătesc pentru cannoli. Domnişoara Burland îi flutură câteva bancnote.

Leah se împinse.

– Iar doctorul Scott mă plăteşte să-ţi dau ceva cu mai puţine grăsimi.

Domnişoara Burland înşfăcă baclavaua şi ieşi.

Leah se întoarse spre Lucille, care zâmbea.

– Jack primul, spuse ea.

Leah îi aruncă lui Lucille o privire cu subînţeles.

– Ca să poţi trage cu urechea?

Lucille zâmbi.

– Desigur, dar şi pentru că bărbaţii buni nu sunt obişnuiţi să aştepte. Tu încă nu ştii asta, că eşti tinerică.

– Nu îţi faci griji pentru asta, spuse Leah. Tu îţi doreşti doza zilnică de bârfă.

Lucille se arătă vinovată.

– Oamenilor le place să ştie ce se întâmplă, asta-i tot.

– Ceea ce se întâmplă, zise Leah, este că voi doi mă ţineţi din treabă.

Atât Lucille, cât şi Jack aruncară o privire în spatele lor. Nu mai era nimeni la rând. Lucille îl privi pe Jack.

– Pe bune, zise ea, ia tu primul.

– Pe bune, zise el, nu, mulţumesc!

– Pentru că tu şi Leah aveţi de discutat? întrebă Leah plină de speranţă.

– Dacă zic da, dispari naibii odată?

– Jack! exclamă Leah dojenitor.

Lucille nu păru câtuşi de puţin deranjată. Arătă spre un ecler cu cafea.

– Ţi-a spus cineva vreodată că arată ca jucăriile pe care le poţi cumpăra din magazinele erotice? Cum se numesc, dildo?

Jack râse, dar Leah se arătă îngrozită.

– Lucille!

– Draga mea, trăim timpuri moderne, zise Lucille. Femeile nu trebuie să ascundă faptul că își cumpără astfel de obiecte pentru propria plăcere. La urma urmei, pentru asta este făcută noptiera, nu?

Jack nu își dori să știe ce ținea Lucille în noptieră, dar gândul de a trage cu ochiul în cea a lui Leah îi trezi o mulțime de fantezii. Leah împachetă eclerul și i-l dădu.

Lucille zâmbi.

– Ești preferatul meu, îi spuse ea lui Jack.

– Preferat?

– Mda, ai ceva competitori, să știi. Râse când văzu reacția lui Jack. Deci nu știi...

Jack se uită la Leah.

– Prezentatorul ăla?

Leah păru surprinsă.

– Cine?

– Și eu am observat, zise Lucille. Tot orașul a observat. Ce? spuse ea văzând privirea lungă a lui Jack. Ne adunăm și urmărim la bar. Mă rog, nu despre asta vorbeam.

– Lucille, zise Leah, cred că-ți sună telefonul.

– O, nu am telefonul cu mine. Îl privi pe Jack. Și tu nu ai pe cine învinovăți, în afară de propria-ți persoană. Încă nu ai cerut-o, așa că are niște alternative destul de bune.

– Lucille, spuse ea din nou, de data asta mai dur. Cât de mult îți plac produsele mele?

– Mai mult decât fundul sexy al lui George Clooney.

– Atunci, te vei opri din vorbit chiar acum, zise Leah.

– Scumpa mea, un bărbat trebuie să știe la ce să se aștepte.

După asta, îl bătu pe umăr pe Jack. Jack o privi pe Leah.

– Îmi pare rău, zise ea.

– Nu-ți face griji. Oricum, nu pot trece dincolo de gândul la ceea ce ții în noptiera ta.

– Eşti răutăcios.

– Atât de răutăcios, încât ezit între a te ruga să mă laşi să te privesc folosindu-l şi a-mi oferi serviciile pentru a-l înlocui.

Se înroşi când o văzu pe Lucille băgându-şi iar capul în patiserie.

– A, nu uita de sondajul de pe Facebook, Jack. N-ar fi rău să atragi ceva voturi. Tim este înaintea ta, urmat de Ben.

Jack o privi pe Leah, dar deodată era prea ocupată să cureţe rafurile de jos.

– Un sondaj, spuse el.

– Serios acum, nu intri niciodată pe internet? Lucille clătină din cap. Tinerii din ziua de astăzi.

Dispăru iar.

Fără un cuvânt, Leah începu să umple o cutie pentru staţia de pompieri. Închise cutia şi i-o înmână.

– Am pus şi câteva gogoşi glazurate pentru Tim. Data trecută, nu mai aveam, iar el m-a ajutat să schimb nişte siguranţe, aşa că i-am rămas datoare.

– Tim se află pe lista ta de opţiuni?

– Nu este vorba despre lista *mea*, zise Leah. E cea de pe Facebook.

– Şi Ben este acolo.

– Aşa se pare...

– Iar eu sunt pe locul trei...

– De fapt, cred că eşti pe locul cinci, spuse ea. Cineva l-a pus şi pe Rafe acolo.

– Rafe.

Leah ridică din umeri. Jack nu era cu adevărat îngrijorat că între cei doi ar putea exista o relaţie. Şase luni era o perioadă destul de lungă, iar relaţiile la distanţă nu i se potriveau lui Leah. În plus, una dintre calităţile ei cele mai importante era loialitatea. Dacă ar fi avut vreo relaţie cu altcineva, nu s-ar fi culcat cu el. Logic, Jack ştia asta. În acel moment însă, nu era prea logic.

– Tu unde m-ai pune pe listă? întrebă el discret.

– Mai contează? Îi întâlni privirea. Fără promisiuni, îţi aminteşti? Şi totul este doar o farsă.

Ei bine, la dracu'! Dăduse de asta. Aplecându-se peste tejghea, o prinse de încheietură. Mai iute decât el, ea îşi trase mâna. Apoi, dispăru în bucătărie. El privi în jur, dar nimeni nu le acorda atenţie. Afară pe bancă, îl zări pe Kevin în braţele domnului Lyons. Cum domnul Lyons ţinea câinele în braţe, presupuse că se simţeau amândoi confortabil, aşa că sări peste tejghea şi o urmă pe Leah în spate.

Căra un sac de cincizeci de kilograme de făină către masă, chinuindu-se. El se oferi să o ajute, dar în privirea ei citi un „Nici măcar să nu îndrăzneşti!" Ignorând-o, luă sacul şi-l cără, aşezându-l la locul indicat de ea.

– Leah, spuse el în spatele ei, în timp ce ea se străduia să-l deschidă. Trebuie să vorbim.

– Atunci, vorbeşte! Se chinuia şi, la dracu', se apropie să o ajute să deschidă sacul, dar făina se risipi într-un nor alb uriaş.

– Uite ce ai făcut!

– Eu? Încercam să te ajut.

– Atunci, de ce nu eşti tu alb?

Amândoi se uitară la uniforma lui de pompier. Geacă bleumarin, tricou bleumarin cu sigla pompierilor în partea stângă. Avea staţia prinsă la brâu. Nu avea nici un pic de făină pe el. Rezolvă asta trăgând-o aproape de el şi îmbrăţişând-o. Simţi răceala ei o clipă, dar apoi braţele ei, însoţite de un oftat discret, îl îmbrăţişară, făcându-l să se întărească. Lăsându-şi capul în jos, o sărută pe gât, absorbind tremurul în timp ce se sprijinea de el.

– Bun de mâncat, şopti el.

Râse, iar râsul ei era muzică pentru urechile lui, deşi Leah îl îndepărtă.

– Uită-te la tine, zise ea.

Avea pe tot corpul urme de făină, inclusiv două cercuri pe piept, amprentele sânilor ei, precum şi o urmă

de făină în zona intimă, unde se lipise de ea. Zâmbi - primul lui zâmbet din acea dimineaţă.

- Eşti un prostănac, zise ea clătinând din cap şi zâmbind. Toţi vor crede că am făcut ceva aici.

- Şi?

Zâmbetul îi dispăru.

- Deja am făcut asta.

Şi zâmbetul lui dispăru, lăsând-o să vadă cât de serios era.

- Ai spus că asta nu va schimba nimic, Leah.

- Nu a schimbat.

O prinse în timp ce voia să plece şi o trase iar spre el.

- Atunci, de ce te schimbi chiar sub ochii mei?

Privirea ei alunecă peste chipul lui, oprindu-se la buze, unde poposi puţin.

- Leah, vorbeşte cu mine!

În ochii ei se zări o flacără, apoi ea îşi odihni capul pe pieptul lui..

- Este trupul meu. Nu ascultă nicicum glasul raţiunii.

Ştia ce spunea trupul ei, deoarece era lipit de al lui, catifelat, cald şi maleabil.

- Iar glasul raţiunii spune...?

- Că *nu* o vom mai face. A fost greşit şi groaznic şi... greşit.

Era ceva nou pentru el.

- Groaznic, spuse el cu grijă, încercând să asocieze cuvântul cu femeia care avusese cel puţin trei orgasme la grota din vârful muntelui. De fapt, de atunci mersese la somn amintindu-şi exact ce simţise când îi auzise geamătul şoptit: „Oh, te rog, Jack, o, da, Jack, o, Dumnezeule, da!" Inspiră adânc. Groaznic, repetă el prosteşte.

Leah îşi dezlipi capul de pe pieptul lui şi-i zări expresia. Ce văzu în acea clipă îi întunecă privirea şi-i muşcă buza.

- Crezi că poţi să-mi dovedeşti că mă înşel?

- O, da!

Ea se opri, privind în jur pentru a se asigura că nu-i asculta nimeni.

– Cât timp mai ai până când îţi vor simţi lipsa la staţie? întrebă ea.

Nu multe îl şocau, dar asta o făcuse.

– Avem o baie aici, spuse ea. Este mică, dar...

– Nu o vom face într-o baie.

– Ai dreptate, spuse ea, încuviinţând, apoi se întoarse. Debaraua. Sunt şi nişte stâlpi acolo... .

Jack o trase spre el, îi prinse părul cu o mână, ridicându-i capul pentru a-l privi direct în ochi, toate posibilităţile contrazicând orice urmă de raţiune.

– Oricât mi-aş dori, nu va fi nici în debara. Cel puţin, nu până când nu lămurim anumite lucruri.

– Alte reguli?

– Da!

Ea oftă.

– Minunat! Nu mă pricep aşa bine la reguli.

„Pe bune?!"

– Te vei pricepe la a mea.

– Ce vrei să spui? întrebă ea, mirată. O, Dumnezeule! Nu eşti genul ăla de bărbat, nu? Dominator?

Se holbă la ea.

– Ce?

– Cineva care-şi leagă partenerii şi îi domină.

– Ştiu ce este un dominator, spuse el calm. Vreau să zic, ce dracu'-i asta?

– Este foarte la modă acum, spuse ea. Şi, bine, poate am avut mereu o mică, mititică fantezie să fiu legată. Doar să văd cum e. Poate şi o palmă uşoară ar fi în regulă, dar, dacă tu crezi că-ţi voi spune „domnule" şi voi îngenunchea în faţa ta, nu prea cred.

La brâu, staţia transmitea, dar el continuă s-o privească pe Leah. Îşi pierduse orice gând coerent.

– Jack? spuse ea. Pământul către Jack.

El clipi.

– Cred că te cheamă. Părea mai degrabă uşurată, în timp ce arăta spre staţie. Corect? Nu pe tine te cheamă? Cred că trebuie să pleci.

Avea dreptate, staţia lui transmitea, iar el se gândea în acel moment să renunţe pe loc la serviciu, pentru a nu fi nevoit să plece. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, ea clătină din cap şi râse discret.

– Du-te!

Telefonul de la patiserie sună, iar ea se îndreptă să răspundă, însă el o prinse de mână şi o trase spre el.

– Vorbesc serios, Leah. Vom termina ce am început.

Îşi muşcă şi mai tare buza inferioară.

– Eu...

– *Nu* uita ce suntem.

– Hmm...

– Las-o baltă, spuse el. Îmi amintesc eu pentru amândoi.

capitolul 17

Leah se pregătea să închidă patiseria când Ali apăru în spatele ei.

- Am nevoie de fursecuri, spuse ea.

Leah era obișnuită ca oamenii să vină la patiserie stresați, în căutarea a ceva dulce. Fără să se întoarcă, deschise o pungă și începu să îndese în ea câțiva biscuiți. Aproape terminase, când ușa din spate se deschise iar, și Aubrey intră. Aceasta arătă spre punga albă.

- Orice cumpără pune de două ori mai mult.

Leah puse apoi semnul „ÎNCHIS", stinse luminile din încăperea din față și trase vreo două scaune. Turnă trei căni cu lapte și puse tot ce-i rămăsese pe tavă.

În final, se așeză pentru prima dată de la cinci dimineața. Îndesă o tartă cu afine în gură, bău jumătate de cană cu lapte și se lăsă pe spate, oftând.

- Bine, cine începe?

- Sunt bine, spuse Ali, îmbuibându-se cu fursecuri. Purta blugi și un tricou. Avea lipici uscat pe blugi, câteva petale de flori prin păr și ceva care semăna a vopsea pe piept. Părul îi era strâns în creștetul capului, cu multe șuvițe rebele, dar arăta destul de bine și de fericită. Mi-era foame, spuse ea cu gura plină.

- Și eu sunt bine, zise Aubrey. Dacă prin bine înțelegi să cotrobăi prin librăria prăfuită, unde cea mai nouă carte pe care o am în inventar a fost printată în 1959 și reprezintă o listă cu reguli legate de locul femeii în societate - care include magazinul și spălătoria. Rafturile sunt învechite și totul îți dă senzația de claustrofobie. Este un dezastru.

Atât Leah, cât și Ali o priviră pe Aubrey. Purta blugi albi și tricou roșu, dar nu avea un fir de praf pe ea.

- Probabil a fost groaznic, zise Leah sec.

– A fost. Arunc tot!

– Deci ai acceptat proiectul? întrebă Leah.

Aubrey ridică din umeri.

– Magazinul are nevoie de mine. De asemenea, are nevoie de rafturi noi, de mobilă nouă, precum şi de canapele mari, moi, confortabile, unde oamenii să poată sta şi să discute despre cărţi, să tricoteze şi să bea ceai.

– Ceai? întrebă Leah.

– Ceai, zise Aubrey. Oamenilor care citesc le place ceaiul. Voi vinde şi cafea, una al naibii de bună. Se opri. Nu că aş vrea să te scot din afaceri din cauza ideii mele strălucite, îi spuse ea lui Leah.

– Nu sunt îngrijorată, zise Leah.

Aubrey încuviinţă din cap.

– Voi vinde şi cărţi online, dar asta va însemna să refacem sistemul electric al clădirii, precum şi un acces la internet mai acătării.

Atât Ali, cât şi Leah râseră.

– Ce? spuse Aubrey încruntată.

– În clădirea asta, nu poţi folosi prăjitorul de pâine şi să aprinzi lumina la baie în acelaşi timp fără ca siguranţele să sară, zise Leah. Ai vorbit cu unchiul tău?

– Nu are de gând să investească nici un bănuţ în clădire, căci este în grija altuia, spuse Aubrey. Noul proprietar a promis însă ceva îmbunătăţiri. Aşa că, Doamne ajută! Să se întâmple lucruri bune pentru noi toate.

– Ei bine, cu excepţia lui Leah, zise Ali. Ea va pleca în curând.

Leah îşi îndreptă privirea spre ea.

– Deja te-ai plictisit de mine?

– Vrei să spui că nu ai câştigat *Sweet Wars*? Că nu te desparte decât un episod de deschiderea propriei tale patiserii şi de o sută de mii de dolari în buzunar?

Leah deveni foarte ocupată cu rearanjarea produselor de pe farfuria din faţa lor.

– Am semnat un contract, începu ea. Nu pot vorbi despre...

– Bine, zise Ali înţelegătoare. Hai să vorbim, atunci, despre Jack.

Leah o privi neîncrezătoare.

– Ce anume?

– Ce mai face?

Leah se înfioră şi-o privi pe Aubrey, care abia aştepta să-i audă răspunsul.

– Bine.

– Bine? întrebă Aubrey. Te întâlneşti cu cel mai atrăgător pompier din oraş şi spui bine? Ce-i cu tine?

– Nu prea vreau să vorbesc despre asta.

Ali oftă, iar Aubrey privi de la una la alta.

– Ce-am pierdut?

– Nimic, zise Leah repede.

Aubrey o privi pe Ali, care ridică din umeri.

– Nu este treaba mea.

Leah oftă.

– Îmi eşti de mare ajutor...

– Vreau să aud povestea! zise Aubrey. Ce este? Poartă chiloţi de femeie? Sforăie? Oh! O are mică?

– O, Dumnezeule! exclamă Leah şi se ridică.

– Hei, chiar nu ai de gând să răspunzi măcar la una dintre întrebări înainte de a da bir cu fugiţii din propriul magazin? întrebă Aubrey.

Leah se întoarse.

– Nu, nu şi clar nu. Ridică tava şi o ascunse, în timp ce Ali şi Aubrey izbucniră în râs. V-am tăiat porţia!

– Ah, nu pleca supărată, zise Ali râzând.

– Nu-mi pasă dacă pleci, zise Aubrey, dar lasă-ne dulciurile.

Leah reveni la masă.

– Am o întrebare.

– Nu primeşti nici un răspuns până nu aduci tava înapoi, zise Aubrey.

Leah puse tava pe masă şi-şi muşcă buza.

– Scuipă tot, zise Aubrey, cu gura deja plină, făcându-i semn cu mâna să înceapă.

– Bine. Leah inspiră adânc. Oare vreuna din voi a iubit în secret pe cineva, şi apoi, dintr-odată, nu ştiu, aţi dispărut pentru o vreme? Gen, pentru câţiva ani? Şi, când v-aţi întors, aţi constatat că sentimentele pentru acea persoană nu s-au schimbat, persoanei i-a trecut şi este cam precaută? Şi apoi, o faci lată iar pretinzând că sunteţi împreună, deşi nu sunteţi? Doar că tu nu vrei, de fapt, să fie numai o prefăcătorie...

Amândouă o priviră cu uluite.

– Ştiţi ceva? zise Leah. Lăsaţi-o baltă!

Se întoarse, dar Aubrey o prinse şi îi arătă scaunul.

– Stai! zise ea.

– Sunt aşa idioată, admise Leah şi se aşeză.

– Da! Aubrey o bătu pe mână. Vestea bună este că ştiu exact cum e să fii idioată.

– Şi eu, zise Ali, ridicând mâna. Sunt chiar o idioată cu experienţă.

Telefonul lui Leah începu să vibreze. Era bunica ei.

– Bună, zise ea. Plec în câteva... Asculţi prin staţia din bucătărie?

Leah îşi îndreptă privirea spre ea. O oprise, aşa cum îi ceruse Jack.

– Nu!

– Primăria este în flăcări!

Leah se grăbi în josul străzii, iar Ali şi Aubrey o însoţiră. Erau la două străzi distanţă, dar auziră sirenele şi văzură norul de fum imediat ce ieşiră din patiserie.

Era întuneric afară, dar strada era bine luminată. Chiar dacă nu ar fi fost, reclamele luminoase le-ar fi ajutat să vadă ceea ce se întâmpla.

Toată strada era închisă, înconjurată de banda galbenă a poliţiei, care ţinea mulţimea la distanţă. Ofiţerii de poliţie stăteau de pază. Lângă maşinile de poliţie se aflau cele de pompieri şi salvările, cu girofarurile aprinse.

Mulţimea se aduna, umplând străzile şi trotuarele. Leah se apropie cât de mult putu şi stătea acolo, în stare

de şoc. Ali îl găsi pe Luke şi se întoarse la Aubrey şi la Leah cu veşti.

- A început cu incendierea unei maşini în parcare, zise ea. Probabil a fost incendiată intenţionat. Maşina a explodat, şi incendiul s-a răspândit la clădire.

- O, Dumnezeule! exclamă Aubrey. Până acum şase săptămâni, lucrase în acea clădire. A ieşit toată lumea?

- Da.

- Cu excepţia pompierilor, spuse Dee din spatele lor, palidă şi tremurândă. Sunt încă înăuntru, inclusiv Jack. Se întinse să o ia pe Leah de mână şi îi zâmbi, însă ea nu o privi. Este bine. Totul va fi bine!

Vorbea cu ea însăşi, şi, conştientă de asta, Leah o strânse în braţe.

- Sigur că totul va fi bine. La dracu', ăsta este modul nebunesc în care fiul tău înţelege distracţia.

Dee râse şi o îmbrăţişă pe Leah atât de strâns, încât nici nu mai putu respira.

- O, Leah, eşti atât de bună pentru el, ştiai asta?

Ea simţi din nou sentimentul de vină, cu care deja se obişnuise. Dee nu-i dădu drumul.

- Eşti mai puternică decât am sperat eu că voi fi vreodată.

De-ar fi fost adevărat!

capitolul 18

Câteva ore mai târziu, incendiul fusese stins. Poliția încă era la fața locului, dar mulțimea se dispersase.

Jack supraveghea curățarea și merse cu Ronald la fața locului. Primăria fusese salvată, deși etajul al doilea și acoperișul fuseseră destul de afectate, căci acolo izbucnise focul când mașina explodase.

Găsiră câteva mucuri de țigară pe alee, de unde se vedea foarte bine partea din spate a clădirii Primăriei. Sub mașina arsă, găsiră același obiect incendiator pe care-l găsiseră și la magazinul auto: o găleată cu cârpe îmbibate în ulei.

Aici, nu era vorba despre nici un cerșetor.

Era două dimineața când Jack se întoarse la stație. Ajunse cu Kevin acasă cu puțin timp înainte de ivirea zorilor, obosit și somnoros. Era mult prea extenuat pentru a mai fi surprins când îi găsi acolo pe mama sa și pe Ben, așteptându-l.

Îl obligară să ia micul dejun, apoi merseră cu Dee la programarea pe care o avea la doctor, de la care aflară veşti bune legate de rezultatele ultimelor analize. Tratamentul dădea roade.

Când ajunse din nou acasă, era aproape ora prânzului, iar Jack nu avea în minte decât patul. Leah stătea în capătul scărilor într-o rochie de vară, unul dintre puloverele ei scurte și sandale înalte, cu o baretă în jurul gleznei. Kevin alergă spre ea de parcă nu o mai văzuse de ani de zile. Ea îl mângâie viguros, ceea ce-l făcu să se întindă pe jos extaziat, rostogolindu-se pe spate, cu picioarele în aer și cu limba scoasă.

Leah zâmbi și clătină din cap văzându-i trucurile.

– Voi, băieții, sunteți toți la fel, spuse ea. Vreți doar să vă arătați mușchii. Scoase din geantă un biscuit pentru

câine, iar Kevin se zvârcoli ca o balenă pe uscat în vreme ce încerca să se ridice.

– Şezi, spuse ea cu fermitate.

– Nu ascultă, zise Jack.

Kevin şezu.

– Bun băiat! O, dar ce băiat bun, zise Leah prostindu-se, aşa cum făceau toate femeile cu câinii, şi-i oferi lui Kevin încă o îmbrăţişare călduroasă.

Kevin îl privi pe Jack, care ar fi putut jura că îi zâmbea.

– Ai grijă, spuse el. Altfel, te voi lăsa să-l adopţi.

– Nu, mulţumesc! zise ea. Nu am pungi atât de mari.

Jack urcă treptele şi se aşeză lângă ea. Se gândea că ea mirosea mereu frumos şi-şi dorea să scape de mirosul fumului ce persista. În plus, picioarele lui erau atât de obosite, încât nu credea că-l mai puteau susţine.

– Deci...

Îşi muşcă din nou buza inferioară.

– Deci...

– Unde eram?

Ea se înroşi.

– Nu-mi amintesc.

– Serios, zise el. Cum de nu ţi-a crescut nasul de un metru până acum?

Zâmbi şi-o oferi o pungă albă.

– La mulţi ani!

Ar fi trebuit să ştie că ea avea să-şi aducă aminte. Mereu o făcea.

– Ce este? întrebă el precaut. Şi pe bună dreptate. Într-un an, îi oferise un voucher la spa pentru un tratament care se dovedise a fi pentru epilare în stil brazilian pentru bărbaţi. Nu se prezentase niciodată... În alt an, îi lăsase o pereche uriaşă de chiloţi de femeie pe antena maşinii, în faţa staţiei, însoţiţi de un bileţel de amor de la o admiratoare secretă. Durase ceva timp până ca gluma să fie dată uitării.

– Deschide-o, spuse ea, părând mult prea nevinovată.

– Am nevoie de asigurare?

– Poate este exact ce ţi-ai dorit, spuse ea.

Ceea ce-şi dorea el era să o ducă în pat, purtând nimic altceva în afara încălţărilor sexy. Începu să deschidă punga, iar Kevin se apropie, lingându-şi botul.

– Tu deja ţi-ai primit porţia, îi zise Jack.

Kevin scânci.

– Uite cum facem, îi zise Jack. Dacă şezi, poate împart cu tine.

Kevin îi întinse laba.

– Nu, am spus să şezi.

Kevin lătră.

Leah râse, sunetul readucându-l la viaţă pe Jack. Clătinând din cap, deschise punga. Cornuri cu cremă de brânză.

– Îmi place lipsa potenţialului de a mă umili public a acestui cadou, spuse el şi scoase un corn din pungă.

Ea zâmbi.

– M-am gândit că e timpul să mă maturizez puţin. Nu mergi înăuntru să mănânci? întrebă ea.

– Nu! Termină cornul din două muşcături şi îl scoase pe al doilea. Nu mai pot aştepta. Înghiţi. Ai făcut cornuri de astea când echipa de la *Sweet Wars* a fost invitată la *Today Show*.

– Da.

– Şi i-ai oferit unul şi prezentatorului ăluia, cum i-o zice.

Amândoi ştiau al naibii de bine că ştia că numele lui era Rafe. Leah nu răspunse, dar scoase ceva din geanta ei mare. Un termos. Lapte, care, aşa cum se dovedi, era rece ca gheaţa. El luă o gură, umplându-şi stomacul cu ceva mai mult decât adrenalină şi acid.

– Dumnezeule, eşti bună rău!

– Aşa mi s-a spus. Aşteptă ca el să ia o gură zdravănă. În ceea ce-l priveşte pe Rafe... Se opri până când el îşi întoarse privirea spre ea. M-am culcat cu el, zise ea calm.

Laptele o luă pe unde nu trebuia, aşa că Jack se înecă. Când îşi recăpătă suflul, îşi şterse faţa cu braţul stâng.

– Nu voiam să ştiu asta.

– Ba da! S-a întâmplat numai o dată. Nu mi-a plăcut suficient de mult încât să repet experienţa.

Privirile lor se întâlniră şi rămaseră aşa în timp ce el se întreba dacă pe el îl plăcea suficient de mult pentru a repeta experienţa. Telefonul din buzunarul lui începu să vibreze. Îl ignoră.

– Continuă, o îndemnă el.

– Nu mai am nimic de adăugat. Ridicându-se, se apropie de verandă şi se sprijini pe ea, privind acea dimineaţă luminoasă. S-a enervat şi a făcut mare scandal pentru că nu m-am culcat iar cu el. Era să ratez şansa vieţii mele.

Jack miji ochii.

– Te-a ameninţat?

– Nu făcea decât să scoată flăcări pe nas pentru că-l respinsesem. Aş fi putut gestiona situaţia mai bine. Ridică din umeri. Nu era genul meu. Nu aveam o relaţie. Vei vedea asta în finală, unde mă ignoră complet.

Simţindu-se mai bine, o privi şi constată că ea nu se simţea mai bine. Era încordată.

– Eşti bine?

Ea scoase un râset lipsit de amuzament care-i transmise lui că nu era bine – şi motivul. Atunci, îl lovi, ca o găleată cu apă rece. Văzuse flăcările cu o seară în urmă, împreună cu cei din oraş. Le văzuse şi se îngrijorase. Îşi aminti de anii în care mama lui se îmbolnăvise din cauza stresului şi a fricii, aşteptând încordată. Gândul de a avea o femeie care să facă asta pentru el fusese de ajuns pentru a-l împiedica să permită cuiva să se apropie prea mult. Multe persoane reuşiseră să menţină un echilibru între serviciu şi familie, şi la toţi părea să funcţioneze. După ce-şi văzuse însă mama distrusă de moartea tatălui său, Jack ştiuse că el nu avea să se numere printre ei.

Puse deoparte punga şi termosul şi se ridică. Întorcând-o cu faţa spre el, făcu un pas spre ea, mângâindu-i

mâinile şi urcând cu ele spre faţa ei, făcând-o să îl privească.

– Sunt bun la ceea ce fac, Leah.

– Da, recunoscu ea. Ştiu.

– Nu sunt tatăl meu.

– Ştiu şi asta.

– Încerc să-i cinstesc memoria, zise Jack. Încerc să trăiesc după standardele lui, dar, crede-mă, nu am nici o intenţie să fiu erou. Nu aşa cum a fost el.

Îşi puse mâinile pe bicepşii lui şi-l privi în ochi.

– Cândva, nu era adevărat, îi reaminti ea. Când erai nesăbuit şi de nestăpânit.

– Am depăşit acest moment, o asigură el. De mult. Ştiind prin ce a trecut mama, cât de mult a suferit, mi-a fost uşor să refuz orice relaţie mai serioasă.

– *Orice* relaţie.

El ridică dintr-un umăr.

– Bine. Mda. Am stat departe de ele.

– Cu excepţia uneia, spuse ea şi inspiră adânc.

Era adevărat. Relaţia lor trecuse proba timpului, deşi nu fără obstacole.

– Fiindcă am fost prieteni, spuse el, nu iubiţi.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Până recent, recunoscu el.

Ea îl privi cu seriozitate.

– Lasă-mă să ghicesc, zise ea calm. Ne întoarcem la reguli şi negocieri. Îşi scoase telefonul. Haide! O să iau notiţe.

– Nu este amuzant.

– Ei bine, ce noutate!

El simţi cum îl cuprinde enervarea.

– Spune-mi ceva, Leah. Cât de departe crezi că putem merge cu şarada asta?

Ea roşi, dar el nu ştiu cum să interpreteze asta. Poate era din cauza vinii.

– Nu ştiu, recunoscu ea. Nu m-am gândit atât de departe. Nu este ca şi cum aş fi premeditat aşa ceva, spuse

ea cu regret în voce. Tot ce am vrut a fost s-o fac pe mama ta fericită...

– Ştiu. Şi chiar ştia. A funcţionat. Mănâncă. Se ridică din pat şi chiar iese din casă. Clătină din cap, uluit. Este fericită. Dar...

– Tu nu eşti, spuse ea cu blândeţe. Fericit.

– Vrei să ştii ce cred?

– Probabil că nu.

– Cred că te foloseşti de ocazia asta pentru a evita lucrul ăla de care fugi de data asta.

Îl privi uluită preţ de o clipă, apoi îl împinse.

– Trebuie să plec.

– Căcat, bombăni el, prinzând-o, trăgând-o înapoi şi proptind-o de pervaz. Am dreptate, nu? Fugi de ceea ce ţi s-a întâmplat, orice ar fi asta. Are legătură cu Rafe?

– Nu. Tremura în braţele lui. Părul ei îi gâdila nasul. Mirosea bine. Şi îi plăcea să o simtă, şi, la fel cum se întâmpla de fiecare dată când erau împreună, reuşea să-l frustreze şi să-l excite în egală măsură. Atunci, plănuieşti să fugi de mine, Leah? Pentru că asta urmează, nu? Şi cum îmi vei explica asta?

Oftă şi-şi sprijini fruntea de pieptul lui.

– Nu plănuiesc să plec nicăieri, Jack. Acum, te simţi mai bine? Când el nu-i răspunse, îşi ridică privirea şi zâmbi cu tristeţe. Văd că asta te face să te simţi şi mai rău, îi zise ea, căci asta înseamnă că rămâi cu mine pe cap. Nu suntem chit? Uite, chiar trebuie să plec. Se pare că pot să mă prefac a te plăcea numai în doze mici.

Ignorând faptul că i-ar fi putut vedea oricine de pe stradă, Jack se lipi iar de ea. Emanau o energie aproape electrică, ce încălzea aerul. Ea nu se mişcă, rămase pur şi simplu neclintită. Despre el nu se putea spune acelaşi lucru, căci se excită imediat.

– Jack, îi şopti ea, cu ochii fixându-i buzele. Nu! Nu ne pricepem la asta.

– Atunci, să ne întoarcem la ceva la care ne pricepem, îi spuse el sărutând-o lung şi pasional.

Nu era suficient. Ţinând-o de păr, se năpusti asupra ei. Cu un geamăt care-i trăda sufletul, ea îşi trecu braţele pe după gâtul lui.

– La naiba, bombăni ea. Naiba să te ia!

Gemând, el o conduse cu spatele spre uşa din faţă, o descuie şi o împinse înăuntru. Se bălăngăneau ca doi beţivi în sufrageria lui, sărutându-se încontinuu, aşteptând să se dezbrace unul pe celălalt.

Kevin, crezând că se jucau, sărea pe picioarele din spate ca Scooby-Doo, încercând să ia parte la distracţie.

– Şezi! îi zise Jack.

Kevin lătră. „Dumnezeule!"

– Kevin, latră.

Kevin şezu.

Leah râdea în hohote când Jack începu iar să o sărute. Pofta nu fusese domolită. Ea îi descheie cămaşa şi-i scoase un braţ. El îşi dădu jos o gheată, în timp ce îi scotea puloverul. Ea se împiedică de gheată, şi căzură amândoi pe canapea. Ea nimeri deasupra şi îl lovi cu un cot ascuţit în piept, făcând să i se taie răsuflarea. La naiba, aproape-l lăsă fără urmaşi cu un genunchi care nimerise prost. Nimic nu mai conta, căci continuă să o sărute, ca şi când era mai de valoare chiar decât aerul.

Iar, în acel moment, chiar era.

capitolul 19

Leah se ridică să-l privească pe Jack, care stătea sub ea, pe canapea. Nu era ca nici un alt bărbat cu care fusese înainte. Chiar şi atunci când era grăbit, nu făcea nimic pe fugă. Îl privise la incendiu. Calm, sigur pe el, mereu în control.

Acum, stătea întins cu o indiferenţă înşelătoare - înşelătoare deoarece ea îl simţea tare între picioarele ei. Împreunându-şi degetele, îi ridică uşor mâinile deasupra capului, sprijinindu-le de spătarul canapelei. Ţinându-l astfel, se legănă deasupra lui. El gemu, trupul lui viguros emanând căldură.

- Leah, sărută-mă!

O, da, avea să îl sărute, dar mai întâi îi dădu drumul la mâini pentru a-i putea ridica tricoul.

- Mmm, spuse ea, privind pielea caldă şi muşchii tari.

El îi aruncă o privire înfierbântată, făţiş erotică. Pantalonii lui se trăseseră în jos. Leah voia să-l guste. Aşa că făcu întocmai, scoţând sunete de plăcere în timp ce el gemu grav.

Auzindu-i, Kevin se apropie şi-şi băgă capul uriaş între ei, încercând să vadă ce pierdea.

- Şezi, îi ordonă Jack.

Dacă ar fi folosit acel ton şi cu ea, cu siguranţă ar fi făcut tot ceea ce îi ordona, dar Kevin doar scânci.

- Eşti terminat, scrâşni Jack.

Kevin oftă şi se aşeză.

- Ai planuri de ziua ta? îl întrebă Leah încet, în timp ce-i descheia pantalonii. Îşi trecu degetele peste pieptul lui, în jos pe abdomen, urmând linia neagră de păr care dispărea în pantalonii deschişi.

– Da, spuse el, vocea lui părând la fel de tensionată precum banda boxerilor. Plănuiesc să te fac să-mi strigi numele.

– Nu-mi place să ţip.

– Am eu tehnicile mele.

Leah se cutremură, deoarece ştia că era adevărat. Simţise pe pielea ei ce se întâmpla atunci când Jack era... hotărât. Trupul ei tremură din nou când îl văzu sub ea, încordat, aşteptând răbdător.

– A, spuse ea, dar este ziua ta. Poate că tu-mi vei striga numele.

Jack îşi coborî mâinile pe coapsele ei, apoi îi ridică fusta pentru a-i putea strânge fesele. După aceea, îi sfâşie lenjeria intimă.

– Jack, strigă ea şocată.

– Hmm. Este un bun început. Îi trase bretelele sutienului de pe umeri. Scoate-l! spuse el, apoi se concentră să-i îndepărteze fusta. Privirea îi urmărea degetele, şi, la vederea ei, îi strigă numele.

Ea îşi desfăcu sutienul şi-l lăsă să-i alunece pe talie, apoi îl sărută iar, o atingere catifelată a buzelor înainte de a se desprinde uşor.

Ochii lui căprui erau larg deschişi, în vreme ce o urmărea cum îl privea. Luându-i mâinile, le ghidă în jos, până când îi prinse mădularul erect.

Ea strânse, şi un fior dulce îl traversă. Vibrând practic de plăcere, presără săruturi pe calea urmată de degetele ei.

– La mulţi... Îl linse lung, fără grabă. Ani...

Cu un geamăt grav, lung, degetele lui o prinseră de păr. Nu o trăgea, nu o ghida, ci doar simţea nevoia să strângă ceva în pumn.

Ea îi zâmbi. Fusese vecinul ei, protectorul ei, cel mai bun prieten. Cel mai mult îi plăcea însă cum erau acum: iubiţi. Se potriveau de parcă ar fi fost făcuţi unul pentru celălalt. Cunoscând-o, descoperind-o, i-o luă în gură.

Sub ea, mâinile lui încă îi strângeau părul, coapsele se încordau, şi el începea să îşi piardă controlul.

– La dracu', Leah!

– Mai târziu, spuse ea şi-l făcu să geamă, apoi să transpire, să gâfâie, să înjure ca un marinar şi să ejaculeze cu putere. Mai apoi, o ridică deasupra trupului său şi o sărută cu mult patos, pentru a o face să înţeleagă că îi plăcuse cadoul de ziua lui.

Se răsuci şi ajunse deasupra, cu braţele cuprinzându-i trupul. Trupul lui alunecă peste al ei, iar ea îşi petrecu braţele şi picioarele în jurul lui, nerăbdătoare.

Aşa cum îi făcuse ea, el îi ridică uşor braţele deasupra capului. Îi strânse degetele şi-o privi, transmiţându-i să le lase acolo.

Ea inspiră înainte ca el să-i ia cu asalt gura, şi simţi de parcă nu mai fusese sărutată vreodată. Nu se gândise că un sărut putea fi atât de... profund.

Perfect.

Era diferit de celelalte săruturi ale lor, care fuseseră toate pasionale, senzuale. Fără o destinaţie finală.

Acesta era diferit. Era intens, cerând totul din partea ei, iar inima începu să-i bată cu putere. Ridicându-şi capul, el îi întâlni privirea, urmărindu-i linia maxilarului cu un deget, apoi cu gura, până la gât, unde se opri să-i simtă pulsul.

Degetul lui alunecă uşor dincolo de acel punct.

– Fie ai un atac de cord, fie eu îţi provoc asta, şopti el.

– Amândouă. Jack...

– Şşştt, spuse el. Este rândul meu. Apoi, îi sărută uşor gâtul, coborând pe claviculă, apoi pe un sân. Îi sărută sfârcul, îl înmuie, îl ciupi şi îl excită până când ea se zvârcoli sub el. Apoi, o întoarse, jucându-se cu fesele, până când ea îi şopti numele. Apoi, îl mai spuse o dată, pe un ton mai degrabă autoritar, care se potrivea cu mişcarea frenetică a coapselor ei.

Asta îl încurajă să-şi continue tortura. Alunecă în genunchi pe podea, în timp ce, în sfârşit, Dumnezeule, în sfârşit, începu să o sărute în jos, spre abdomen.

Fusta ei era încă ridicată în talie, iar lui părea să-i placă priveliştea, în timp ce îi mângâia coapsa, obligând-o să îşi desfacă picioarele şi să-şi ridice un picior pe umărul lui. Celălalt picior rămase jos, astfel încât degetul lui să o poată atinge delicat. Apoi, cu mai puţină delicateţe.

– Am prezervative, spuse ea. O cutie întreagă. În geantă.

El o privi, cu ochii întunecaţi în care se citea concentrarea, deşi acum era şi o urmă de amuzament.

– Asta este o cutie mare.

Se simţi jenată.

– Ei bine, mă gândeam că poate nu am terminat.

Întorcându-şi capul, o zgârie cu barba lui de cel puţin o zi pe coapsa interioară.

Ea se abţinu cu greu să nu explodeze.

– Jack...

– Şi eu am cumpărat câteva. Tot o cutie mare. Pentru că eram sigur că nu am terminat.

Degetul îi alunecă iar, urmat de limbă, fără să-şi dezlipească privirea de a ei.

Nici un bărbat în toată viaţa ei nu o mai privise astfel. Ei bine, poate nu avea atât de multă experienţă, dar simţea lucruri, atât de multe lucruri, încât ştia că şi el simţea la fel. Respiră cu greu, iar el îşi închise ochii în timp ce reveni la ceea ce făcea, ducând-o în al nouălea cer. El era foarte concentrat, iar ea ajunse la orgasm, lăcrimând şi cutremurându-se până în adâncul sufletului.

Jack se ridică.

– În pat, spuse el ferm.

– Nu-mi pot simţi picioarele.

– Te duc eu. Aplecându-se, rămase înmărmurit când îl plesni peste piept.

– Nu mă vei căra ca pe o fată prostuță din filmele romantice, spuse ea. Mă face mereu să-mi abat atenția de la scenă deoarece mă gândesc la spatele lui și... Hei!

El o puse pe umăr, prinzând-o cu putere, ca un pompier.

– Jack! Râse și se zbătu să se elibereze, dar apoi își dădu seama că are o priveliște excelentă asupra posteriorului său încântător în timp ce el traversa holul ca și cum ea ar fi fost ușoară ca un fulg. Lasă-mă jos!

– Te duc în peștera mea.

Bine, atunci. Gata să intre în joc, încercă să-l muște de fese. Cum nu reușea să ajungă, se mulțumi cu spatele, dar nemernicul nu avea nici un pic de grăsime, așa că nu putu mușca bine. El o lovi peste fund.

– Poartă-te frumos!

Încercă să-l muște iar, dar deja fusese trântită pe pat. Înainte să se poată mișca, el scoase un prezervativ din noptieră și se așeză deasupra ei.

Apoi, o pătrunse.

Înlemni și își lipi fața de gâtul ei.

– Sunt un om mort! bâigui el, și apoi, având-o în poziția în care și-o dorea, începu să împingă, apoi, cu mișcări de du-te-vino, o pătrunse iar și iar. Ea îl simțea fierbinte și tare, mai adânc cu fiecare mișcare. El îi cuprinse coapsele și le împinse pentru a putea pătrunde și mai mult. Leah nu mai simțise niciodată ceva asemănător. Când el îi șopti numele, știu că nici unul din ei nu avea să reziste. Totul la el îi provoca senzații cu care nici măcar nu știa ce să facă. Își strânse picioarele în jurul taliei lui, țipând.

Ajunseră la orgasm în același timp. Sau cel puțin așa crezu ea. Nu-și mai putea da seama, pentru că pierduse controlul asupra simțurilor.

Când își reveni, erau îmbrățișați, iar ea respira ca o nebună. La dracu'! Încercă să se desprindă, dar constată că nu se putea mișca. Era înțepenită sub optzeci de kilograme de mușchi, iar el respira la fel de greu ca ea,

transpirat. Singurul ei gând coerent era că, dacă aveau să continue cu jocul ăsta, aveau să se omoare reciproc.

În cele din urmă, Jack se ridică pentru a aduce apă şi ceva de mâncare, iar Leah reuşi să se mişte şi să-şi îndepărteze părul de pe faţă. Sertarul noptierei era deschis, iar cutia cu prezervative împrăştiată peste un teanc de plicuri colorate...

Leah rămase încremenită, apoi se aplecă şi îndepărtă prezervativele, deşi ştia că nu ar fi trebuit să o facă. Ştia ce reprezenta maldărul de scrisori. Erau scrisorile ei, pe care i le trimisese lui Jack când plecase prima dată din Lucky Harbor. Felicitări de Crăciun, de zi aniversară, de Ziua Îndrăgostiţilor... Se folosise de orice scuză pentru a păstra legătura - fusese modalitatea prin care ea sperase că el nu avea să o uite.

Încă le avea. Şi, după câte îşi putu da seama, erau toate. Simţi un nod în gât atunci când se întrebă ce însemna asta. Dar ştia. Însemna că fusese importantă pentru el.

Şi că îl rănise. Ar fi putut avea o relaţie serioasă, reală cu el. În schimb, acum era în această relaţie falsă, care se transformase foarte repede în ceva deloc fals.

Şi totul fusese din vina ei.

În dimineaţa următoare, Jack ştiu imediat când se trezi Leah, deoarece, asemenea lui Kevin, trupul i se încordă fără a mişca însă un muşchi. Se întreba dacă ea aştepta să îi facă ceea ce îi făcea lui Kevin: să arate spre podea şi să spună „Dă-te jos!" Adevărul era că era mai probabil să se rostogolească şi să îşi expună abdomenul.

În schimb, îi oferi un moment de linişte, în timp ce o privea în lumina dimineţii.

Dumnezeule, era atât de bine să se trezească lângă ea dimineaţa, ceea ce-l duse la următoarea întrebare: Oare cât timp avea să mai stea? Părea să se acomodeze în Lucky Harbor, deşi nu prea avea sens dacă ea era

cea care câştigase *Sweet Wars* – şi cu siguranţă o făcuse. Asta însemna că premiul îi punea la dispoziţie suficient de mulţi bani pentru a-şi deschide propria patiserie şi-i oferea stabilitate financiară, poate pentru prima dată în viaţa ei de adult.

Poate avea să recondiţioneze patiseria bunicii sale. Cu siguranţă, nu ar fi început relaţia asta dacă s-ar fi grăbit să plece. Încerca să găsească o explicaţie, dar nu reuşi.

– Bună dimineaţa, spuse el încet.

Ea nu se mişcă.

Nu fu surprins. Dacă o cunoştea, şi sigur o făcea, ştia că acum era foarte panicată şi-şi evalua opţiunile. Şi cu siguranţă căuta cea mai apropiată ieşire. Putea simţi cât de tare îi bătea inima şi aproape că simţi compasiune pentru ea. Nu era singură în asta. Intimitatea de iubiţi pe care o experimentaseră avea să afecteze intimitatea pe care o împărtăşeau în calitate de prieteni, indiferent de ce ar fi zis sau ar fi făcut ei.

– Ştiu că eşti trează, zise el.

Deschise un ochi.

– Cum? Cum de ştii mereu?

– Nu mai respiri.

Oftă.

– Cât este ceasul?

Noaptea trecută, comandaseră pizza, mâncând-o cu poftă, cu aceeaşi poftă cu care se iubiseră, apoi adormiseră, somnul greu a două persoane care se epuizaseră reciproc.

– Opt, spuse el.

– Opt... Strigând, se ridică imediat. Opt? O, Doamne, am adormit? Patiseria...

– Am crezut că azi ai zi liberă..

– Nu! I-am spus bunicii că îşi poate lua ea zi liberă. Trebuie să plec. Ridicându-se, se clătină, dar apoi îşi redobândi echilibrul şi începu să-şi caute hainele. Jack îşi puse braţele sub cap şi se bucură de privelişte: ea dezbrăcată, îmbujorată şi...

– La naiba! spuse el, ridicându-se. Îmi pare rău că te-am zgâriat cu barba.

Îl privi, apoi înaintă – încă dezbrăcată complet – spre oglinda şifonierului. Îşi privi gâtul înroşit şi umflat.

– Oare este prea cald pentru o eşarfă?

El îşi muşcă buza inferioară pentru a-şi reţine un zâmbet. Ea îl privi nedumerită, apoi îşi privi trupul. Iritaţia îi acoperea sânii, abdomenul şi interiorul coapselor.

– Eşti un nemernic, spuse ea.

– De fapt, tu eşti cea care...

– Încetează! Îşi acoperi urechile, dar nu reuşi să-şi reţină un chicot care-i făcu inima să-i sară din piept. Unde naiba îmi este sutienul?

El se dădu jos din pat, păşi peste Kevin şi merse pe hol, spre sufragerie. Câinele îl însoţi fericit, încântat că se treziseră şi chiar mai încântat că Jack putea vedea ceasul – şi era de mult trecută ora lui de masă. Pentru a-i reaminti asta, îşi băgă nasul rece în fundul lui, gâdilându-l.

Jack adună hainele lui Leah din sufragerie şi i le aduse. Ea începu să se îmbrace, încercând să evite contactul vizual. Făcea asta imediat după ce îşi dădea seama că făcuse o prostie, şi ceva din încântarea lui dispăru.

– Ce repede a apărut, zise el.

– Ce?

– Regretul.

– Nu începe! Se întoarse să-şi ia încălţările şi geanta. Este numai vina ta.

– A mea? Râse. Mi-ai oferit un sex oral de ziua mea, şi de aici a pornit totul. Cum e asta vina mea?

– Pentru că ai venit acasă arătând obosit şi... înflăcărat. Apoi, ţi-am dat hainele jos şi... erai şi mai atrăgător.

Zâmbi.

– Crezi că sunt sexy.

– Toate femeile cred că eşti sexy. Oftă. Bine, Domnule Reguli, Domnule Dependent de Control... va trebui să renegociem anumite lucruri.

– Precum?

– Asta, spuse ea, arătând spre pat. Ce dracu' vom face cu asta?

– Dacă te referi la orgasmele alea, atunci votez pentru cât mai multe, şi asta cât se poate de repede.

– Măcar partea asta nu este o prefăcătorie, spuse ea.

El se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Uite, las-o baltă! Trebuie să ne amintim de prima ta regulă: ce se întâmplă între noi nu este real şi nu ne implicăm. Se întoarse şi începu să-şi caute cheile în geantă. Când oamenii se vor plânge că nu am pâine proaspătă şi gogoşi la patiserie astăzi, voi da vina pe tine.

– Sigur, spuse el, puţin distrat de faptul că ea îşi amintise de propria-i regulă. Ceea ce era ridicol. Ar prinde bine reputaţiei mele.

Ea îşi dădu ochii peste cap, se îndreptă spre uşă, apoi se opri, oftă şi se întoarse către el.

– Încă eşti dezbrăcat.

– Mda, spuse el. În caz că vrei să-mi faci şi alte cadouri de ziua mea.

– Uite, Jack, spuse ea şi apoi se opri.

Aha.

– O să-mi dai papucii de ziua mea? întrebă el cu blândeţe.

– Este ziua de după ziua ta. Închise ochii. Nu prea ştiu ce fac aici, Jack. Sunt neliniştită. Mă simt de parcă...

– Trebuie să fugi?

Tăcerea ei fu mai mult decât un răspuns, iar el avu senzaţia că furia pe care o simţea faţă de tatăl ei îşi făcea simţită prezenţa.

– Te laşi iar condusă de trecut. Este viaţa ta, Leah. Profită de ea. Fă ce vrei cu ea!

– Nu este vorba despre asta.

Amândoi ştiau că era o minciună. Ea oftă şi-şi puse mâna pe pieptul lui, apoi şi capul.

– Nu mă prea descurc cu farsa asta.

Inima începu să-i bată cu putere.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să zic că-mi faci capul vraişte, la dracu'. Îşi ridică privirea. Trebuie să ne prefacem iar, Jack. Să ne prefacem şi atât. Este o regulă! Este pentru sănătatea mea mintală.

Se gândi la ceea ce-şi făcuseră unul altuia în numele dorinţei în ultimele douăzeci şi patru de ore şi la faptul că ea îi spunea deja ceea ce ştia. Mergeau pe gheaţă foarte subţire. Subţire şi crăpată

– Dar la sănătatea mea mintală te-ai gândit?

Spuse asta fără să se gândească şi, dacă ar fi putut da timpul înapoi, n-ar mai fi spus-o. Nu voia să vorbească despre sănătatea lui mintală sau despre lipsa ei. În nici un caz!

– Ce vrei să spui? întrebă ea.

– Nimic. Las-o baltă!

Se întoarse, privind în jos, când îi simţi mâna pe braţul lui.

– Jack, spuse ea cu blândeţe.

– Poate fi un moment bun în care să pleci, spuse el. Mama se simte mai bine, tratamentul dă roade.

– O, Jack, este minunat. Am sperat...

El încuviinţă din cap.

– Încă trebuie să facă tratament, dar ideea este că funcţionează. Se opri, simţindu-şi gâtul de parcă ar fi înghiţit cioburi de sticlă. Deci presupun că este mai bine să-i frângem inima mai devreme decât mai târziu şi să-i spunem adevărul. Întristat, făcu un pas în spate. Ai întârziat, îi reaminti el.

– Dar... totul este bine între noi?

– Nu aşa a fost mereu?

Îl privi o clipă, apoi încuviinţă şi se îndreptă spre uşă, iar el o lăsă să plece.

Trebuia.

Ea era în negare, iar el nu avea să o întoarcă din drum deoarece... ei bine, râde ciob de oală spartă.

Şi totuşi, o strânse la piept, folosindu-se de momentul în care ea se opri să-şi aranjeze gulerul puloverului astfel încât să îi acopere cât mai mult gâtul. Pentru ea.

Apoi, o sărută o ultimă oară lung, umed şi pasional.

Pentru el.

capitolul 20

Leah se grăbi spre casă, se schimbă, apoi continuă să se grăbească spre patiserie, fără să se gândească absolut deloc la ce se întâmplase în ultimele douăzeci şi patru de ore: fusese în patul lui Jack – apoi pe canapea, pe masă, pe blatul din baie... Totul fusese magic. Apoi, urmase dimineaţa de după, mai puţin magică.

Trebuise să parcheze în josul străzii, şi alergă spre uşa din spate a patiseriei, dar se opri uluită. Bunica ei se afla în mijlocul bucătăriei, înconjurată de bunătăţile pe care le gătise.

– Dar, spuse Leah privind în jur: pâine proaspătă, brioşe, plăcinte... Tu ai făcut toate astea?

Elsie zâmbi şi-i turnă lui Leah o cană mare cu cafea neagră. Leah luă câteva înghiţituri şi lăsă cafeina să-şi facă efectul. Era în continuare uluită.

– Ne-a vizitat Zâna Patiser?

Elsie râse, blând şi muzical.

– Partea ciudată la a nu trebui să te trezeşti în fiecare dimineaţă la ora patru pentru a găti este că nu te deranjează să faci asta din când în când. De fapt, m-am distrat de minune în dimineaţa asta. Arătă spre reţetele la care lucrase Leah, împrăştiate pe blat. Reţetele tale sunt incredibile, scumpo. Absolut incredibile!

– Ţine numai de priceperea patiserului, spuse ea.

– Nu, zise Elsie. Ţine de sufletul persoanei care inventează aceste reţete.

Leah nu ştiu ce să spună. Lauda, venind din partea bunicii ei, însemna atât de mult, încât o făcu să se simtă stânjenită. Se uită la ceas.

Elsie râse uşor.

– Ai putea să spui măcar un mulţumesc!

– Mulţumesc!

– Nu ai învăţat cum să primeşti un compliment.

Leah îşi aminti cum o privise Jack atunci când îi spusese că era frumoasă. Îşi dorise să închidă ochii pentru a-i evita privirea caldă, care îi spunea că vorbea serios. Închisese ochii, deşi îşi dorise să-l mai audă o dată spunându-i asta... Dar o dăduse în bară, nu? Dumnezeule, avea nevoie de terapie.

– Deci, spuse Elsie, a fost o zi importantă ieri?

Leah tresări.

– Îmi pare rău că nu am venit acasă. Am...

– Nici să nu îndrăzneşti să-ţi ceri scuze. Ai o viaţă. Mă bucur pentru tine, Leah.

– Nu este ceea ce crezi, bunico. Eu şi Jack suntem...

Se opri, pentru că nu ştiu cum să continue.

– Scumpo, oricine are ochi poate vedea ce este între tine şi Jack. Zâmbi. Acum, merg să mă ocup de clienţi.

Rămasă singură, Leah îşi făcu de lucru în bucătărie. Aproape terminase când îi sună telefonul. Alergă spre el, sperând că era Jack. Sigur că nu era, acum era sigură.

– Bună, dulceaţo. „Rafe." În sfârşit, am putut să te sun. Am primit mesajul acum câteva săptămâni. Am crezut că m-ai uitat.

– Nu prea este posibil, având în vedere că te văd la TV în fiecare săptămână.

Râse politicos, un râs uşor, contagios. Dacă cineva putea distruge într-o clipă şarmul şi charisma, acela era Rafe. Ştia cum să te facă să uiţi de toate, mai puţin de el. Ştia cum să scoată ce-i mai bun din oameni. Ştia cum să obţină ceea ce îşi dorea. Dar nu avea suflet.

– M-am gândit la oferta ta, spuse ea.

– Care ofertă?

Ştia foarte bine despre ce ofertă era vorba, aşa că nu mai spuse nimic. El râse.

– A, ţi-a fost dor de mine. Cine ar fi zis?

– Vreau jobul!

– Poate că nu mai este disponibil.

Leah scrâşni din dinţi, dar îşi controlă vocea.

– Bine. Atunci, voi merge la Food Network. Şi ei sunt interesaţi.

– Ei bine, nu este nevoie să te indispui, spuse el. Glumeam. Cândva, obişnuiai să ai simţul umorului.

– Iar tu obişnuiai să fii un tip de treabă.

– Încă sunt, spuse el, ceva mai băţos acum. Avea iluzia că era prototipul de băiat bun şi nu-i plăcea să i se aducă în discuţie defectele. Oferta este în continuare valabilă.

– Îmi vei permite să am propria emisiune şi să urmăresc un grup de patiseri novici în ultimul lor semestru la şcoală?

– Te voi lăsa să ai propria emisiune urmărindu-te pe tine în ultimul tău semestru la şcoală.

Ea se holbă la telefon.

– Nu asta am vorbit.

– Au trecut şase luni. Înţelegerea s-a schimbat.

– Rafe...

– Uite, Leah, spuse el, mai puţin jovial şi prietenos ca înainte. Audienţa a crescut. Eşti febleţea tuturor acum. Camera te iubeşte, iar telespectatorii asemenea. Toţi cred că tu vei câştiga.

Ea zâmbi.

– Nu am scos un cuvânt...

– Sigur că nu, altfel te-am fi dat în judecată.

– Nu mă pot întoarce pentru ultimul semestru, spuse ea, simţindu-se puţin speriată numai gândindu-se la asta. Am abandonat cursurile. Nu mă vor primi înapoi.

– Ba sigur că da. Pentru un preţ. Iar noi suntem gata să plătim. Da sau nu, Leah?

„Nu vei termina niciodată nimic, Leah. Nimic. Şi niciodată nu vei..."

Vorbele tatălui ei îi răsunau în cap, şi simţi o durere în maxilar de la cât strânsese din dinţi. Cândva, aceste cuvinte îi răsunau mereu în minte, dar începuse să fie tot mai pricepută la a le bloca. Acum, auzea o altă voce, cea a lui Jack cel curajos şi sigur pe el.

„Lasi trecutul să te controleze din nou. Este viaţa ta, Leah. Profită de ea. Fă ce vrei cu ea!"

Cât de mult voia să semene cu Jack, puternică atât fizic, cât şi spiritual, sigură pe ea. Deodată, îşi dădu seama că, dacă ar pleca de aici, l-ar părăsi şi pe Jack. Dar deja făcuse asta. În plus, ştia adevărul de data asta. Acum, trebuia să facă ceva pentru ea. Voia să-şi dovedească faptul că era în stare, înainte de a-i face loc în viaţa ei. Dar să se întoarcă la şcoală în faţa camerelor? Dumnezeule! Să se dezamăgească pe ea era una, dar să dezamăgească telespectatorii? Tortură.

„Atunci, nu dezamăgi!"

- Mă bag, spuse ea.

- Bine! Auzi un clinchet, de parcă degetele lui tastau. Semestrul începe pe întâi octombrie.

Simţi un nod în stomac. Chiar avea să facă asta?

- Asta înseamnă peste trei săptămâni.

- Nu fi leneşă, dulceaţo! Altfel, nu vei fi preferata profesorilor.

Cumva, reuşi să treacă peste ziua respectivă. Găti, vându şi o luă pe Elsie să-şi cumpere nişte pantofi trăsnet. Plănuise să meargă la culcare devreme, dar Ali şi Aubrey insistaseră să meargă la Love Shack, unde reuşise să evite toate întrebările despre viaţa ei personală bând încontinuu.

- Trage de timp, spuse Aubrey.

- Crezi că e semn rău? întrebă Ali.

- Ştiu că este, zise Aubrey.

- Am dat-o-n bară, recunoscu Leah.

- O, bine, zise Aubrey. Îmi place să aud când o dau alţii în bară. Este atât de revigorant, căci mă abate de la sutele mele de eşecuri.

- Ai sute? întrebă Ali.

- Poate mii, zise Aubrey.

- Până acum, am numai unul, spuse Leah, dar unul mare.

– Suntem numai urechi, zise Aubrey şi făcu semn să li se mai aducă un rând.

Mult mai târziu, cele trei prietene plecară împreună din bar.

– Sunt singura ameţită? întrebă Leah, simţind că se învârte pământul cu ea.

– Da, zise Ali, îmbrăţişând-o. Dar asta pentru că numai tu ai băut. O privi pe Aubrey. Cine o duce acasă pe ameţită?

– Pot eu, spuse Leah, ridicând mâna.

Aubrey îşi dădu ochii peste cap şi înşfăcă cheile de la Leah.

– Tu eşti cea ameţită, zise ea.

– O, oftă Leah. Aşa era. Limba îi era amorţită, iar picioarele i se clătinau, şi nu era prea sigură, dar simţea că avea două capete. Era mai mult decât ameţită.

Îi urară noapte bună lui Ali, apoi Aubrey o trase pe Leah în maşină. Leah se uită pe geam în timp ce Aubrey conducea prin Lucky Harbor, care era liniştit şi adormit. Magazinele erau închise, străzile goale. După ce călătorise în jurul lumii, locul acesta părea prea... liniştit.

Dar şi opusul era adevărat. Aici, se simţea ea însăşi, aici era fericită. Iar acum, pleca... Simţi o durere în piept, dar ştiu că nu era un atac de cord. Nu, nu era ceva atât de simplu. Era gândul că pleca din nou. La urma urmei, nu avea prea multe opţiuni, nu? Se grăbise atât de mult să plece înainte să le arate tuturor că era un eşec total. Acum, se şi despărţise de pseudoiubitul ei...

Simţi din nou durerea. Poate făcuse indigestie din cauza cartofilor prăjiţi cu maioneză picantă pe care îi mâncase la bar, combinaţi cu alcool, dar era sigură că era, de fapt, vorba despre un pompier înalt, misterios şi al naibii de sexy. Da. Era numai vina lui Jack. Leah îşi scoase telefonul. Aubrey se aplecă şi i-l luă din mână.

– Hei, spuse Leah.

– Crede-mă, când este atât de târziu şi eşti praf, nu poţi decât să faci o prostie monumentală dacă te apuci să suni. Poţi să-mi mulţumeşti mâine. Unde locuieşti?

– Poate voiam doar să văd cât este ceasul, oftă Leah. Bine, voiam să fac o prostie monumentală. Îi spuse adresa.

Aubrey nu vorbea, doar conducea, iar Leah era recunoscătoare pentru asta. Avea nevoie să doarmă. La urma urmei, mai avea la dispoziţie numai patru ore, apoi trebuia să se trezească... Aubrey opri la adresa pe care i-o dăduse Leah şi parcă.

– Nu trebuie să mă conduci, zise Leah. Nu sunt atât de beată.

Aubrey o privi lung.

– Ba eşti. Iar asta nu este casa bunicii tale.

Leah îşi muşcă buza inferioară.

– De unde ai ştiut?

Mult timp, Aubrey nu-i răspunse, holbându-se la duplex.

– Să zicem că nu eşti singura care a făcut prostii monumentale în viaţa ei.

Leah simţi un gol în stomac.

– Tu şi Jack...?

– Nu, spuse Aubrey. Nu, nu Jack.

Nu mai rămânea decât...

– Ben?

– Nu este ceea ce crezi, zise Aubrey şi ieşi din maşină.

Leah ştia că voia să continue conversaţia, dar în acel moment nu avea putere, aşa că ieşi şi ea din maşină.

– Mă descurc de aici, zise ea.

– O, ştiu.

Leah o privi pe Aubrey îndreptându-se spre terasă.

– Ce faci?

– Nu vreau să ratez greşeala monumentală.

Leah oftă şi o urmă. Bătu uşor la uşa lui Jack, în caz că acesta dormea, şi tresări când, în locul lui, îl văzu

pe Ben. Ben stătea desculţ în uşă, îmbrăcat în tricou şi blugi spălăciţi.

– Scuze, spuse Leah. Te-am trezit.

Părul era răvăşit, dar privirea era ageră şi aţintită asupra lui Aubrey.

– Nu.

Aubrey îl privi şi ea.

– Bună, Ben!

Ben nu zise nimic, dar privirea ei spunea destul de multe. Leah nu-şi putu da seama ce anume spunea, deşi tensiunea era atât de densă, c-o puteai tăia cu un cuţit. Apoi, o umbră uriaşă apăru în spatele lui Ben. Un urs. Un urs alb cu puncte negre care semăna cu Kevin, salutând-o pe Leah cu o sforăială şi un bot umed, cald, care îi presa abdomenul. Ea căzu în fund.

– Rahat, zise Ben. O ridică pe Leah şi se opri, analizând-o. Susţinând-o, se întoarse spre Aubrey. E beată.

– Ameţită, zise Leah.

Aubrey ridică din umeri.

– Nu sunt dădaca ei.

Ben clătină din cap, privind-o acuzator.

– Eşti bine? o întrebă pe Leah.

– Da. Îşi puse mâinile pe fund. Am amortizoare. Unde e Jack?

– În cadă, spuse Ben. Ia-l pe Kevin de aici. Tocmai mi-a băut ultima bere şi nu mai suntem prieteni.

Kevin lătră. Leah îi zâmbi câinelui, apoi se întoarse spre Aubrey.

– Mulţumesc că m-ai adus...

Aubrey se afla deja aproape de maşină. Ben o privi plecând, cu ochii întunecaţi, inexpresivi.

– Voi merge să-l văd pe Jack, spuse Leah.

Picioarele nu îi dădură ascultare.

Ben oftă şi o luă de braţ, conducând-o.

– Nu trebuie să mergi cu mine, protestă ea. Mă descurc şi singură...

– Fă-mi pe plac.

– Nu vreau să deranjez. Se opri. Nu prea ştiu de ce mă aflu aici. Nu va fi prea fericit să mă vadă, să ştii. A obosit să se prefacă.

Ben zâmbi în întuneric. Putea simţi asta din vocea lui.

– Crezi că se preface că te place?

– Cred că se preface că nu vrea să-mi rupă gâtul.

Vorbele ei o făcură să aibă rara ocazie de a-l auzi pe Ben râzând. Ajunseseră deja în acea parte a casei şi, apropiindu-se, Leah putu auzi apa din jacuzzi. Ben o ajută pe scările de lemn, până la marginea căzii.

Jack era acolo, relaxat, cu braţele pe margine, cu capul pe spate şi cu ochii închişi. Avea căşti, conectate la iPod-ul pe care-l lăsase pe banca din spatele lui. Pe bancă se aflau şi trei sticle goale de bere.

– Probabil şi el este ameţit, îi şopti ea lui Ben.

– Voi doi sunteţi făcuţi unul pentru altul, recunoscu Ben.

– Nu, spuse ea. Asta e problema. Ne prefacem că suntem un cuplu – cel puţin, o făceam. Şi cu asta am dat-o în bară.

Ben clătină din cap şi râse.

– Cum am zis, sunteţi cuplul perfect.

– Un pseudocuplu, sublinie ea. Dumnezeule, mereu crezuse că Ben era isteţ. Oricum, nu mai vreau să fiu iubita lui.

– Nu?

– Nu! Este autoritar şi îi place ca totul să fie cum spune el. În plus, crede că mă joc cu el. Oftă, dar nu-şi luă ochii de la Jack, acel Jack arătos, bine făcut şi foarte ud. Nu putea vedea mult din cauza spumei şi se întreba dacă avea ceva pe el. Spera că nu. Nu-l poţi învinovăţi, şopti ea. Nu e prima oară când o fac, să ştii. De exemplu, noaptea trecută.

Ben râse iar.

– Şi sunt convins că i-a displăcut. Ascultă, Leah, trebuie să-l trezeşti înainte să plec. Nu pot să plec şi să vă las pe amândoi beţi.

– Ameţită. Sunt doar *ameţită*.

– Cum zici tu, spuse el şi-l înghionti pe Jack.

În realitate, era mai mult o lovitură.

Jack nu tresări. De fapt, nu făcu decât să deschidă un ochi.

– Blonda asta beată vrea să-ţi strice petrecerea, spuse Ben.

– *Ameţită*, zise Leah nervoasă.

Jack deschise şi ochiul celălalt, privind-o pe Leah. Aceasta îl salută, încercând să pară ca şi cum prezenţa ei acolo era cea mai bună idee. Nu era convinsă că-i ieşea, dar reuşi să-l facă să se ridice şi să-şi scoată căştile.

– Ai îmbătat-o? îl întrebă el pe Ben, neîncrezător.

– Nu eu, zise Ben. S-a descurcat singură.

Leah oftă.

– Ameţită! Nu înţelegea de ce tot continuau cu asta. Îşi scoase pantofii şi-şi lăsă geanta pe podea.

– Ce faci? o întrebă Ben.

Îşi scoase puloverul.

– Plănuiesc să-mi seduc pseudoiubitul. Pleacă, Ben!

Ben se întoarse spre Jack, care se ridicase în picioare în jacuzzi.

– Trebuie să o opreşti!

– Îmi voi exercita dreptul de a nu spune nimic, zise Jack. Ceea ce şi funcţionă, deoarece Leah nu avea nici o intenţie să se oprească. Îşi lăsă puloverul să cadă. Fu dezamăgită să observe că Jack purta slipi negri, dar cel puţin lăsau totul la vedere, iar ei îi plăcea foarte mult. Pleacă, Ben!

– Jack, spuse Ben îngrijorat.

– Ai auzit-o. Jack nu-şi luă ochii de la Leah. Pleacă imediat, Ben!

Ben ridică din umeri.

– Vă meritaţi unul pe celălalt, bombăni el şi plecă.

Când rămaseră singuri, Jack i se adresă:

– Ce faci aici? Părea prudent, iar ea își dădu seama că probabil era înțelept din partea lui. Continuă să se dezbrace.

– Tocmai mi-am dat seama că eu și pseudoiubitul meu ne înțelegem cel mai bine atunci când nu ne prefacem. Nu vreau să mă prefac, măcar o clipă. Își scoase maioul.

– Leah... pe bune. *Ce faci?*

– Pe bune? Tu ești investigatorul, descurcă-te! Își trase fusta de denim, lăsând-o să-i cadă până la glezne. Se privi și răsuflă ușurată. De data asta, nu purta lenjerie intimă banală, din fericire. Purta un bikini roșu din dantelă.

Privirea lui Jack o analiză de sus în jos încet, amănunțit.

– Oprește-te!

Tremură auzindu-i tonul autoritar, apoi păși în jacuzzi și se lipi de trupul lui masiv, cald, ud.

– Pari foarte oficial și în control.

– În control?

Brațele lui o cuprinseră, apoi se cufundă cu ea în apa fierbinte.

– Nici măcar nu pot să sper că am cum să dețin controlul în prezența ta.

Ea zâmbi.

– Vrei să spui că puterea e la mine?

– Mereu a fost așa, șopti el și-i sărută gâtul, coborând ușor. Ce facem, Leah?

Își dădu capul pe spate pentru a-l lăsa să-și continue mângâierile, în timp ce era înconjurată de abur, spumă și de Jack.

– M-am gândit că vom improviza!

capitolul 21

Când se trezi, Jack știu fără să deschidă ochii că Leah plecase. Trebuise să se trezească devreme pentru a merge la patiserie, dar nici măcar nu o auzise plecând. Totuși, se apropie de locul din pat unde stătuse ea și dădu de blană. Kevin înălță capul și-i oferi un zâmbet fericit. Nu era însă zâmbetul la care sperase.

- Am mai purtat această discuție. Jack îl împinse. Ai propriul pat.

Kevin îi linse bărbia. Clar nu era nici sărutul la care sperase. Nu știa însă cum să interpreteze dezamăgirea dată de faptul că rămăsese singur și că Leah se furișase afară. Se ridică, îl luă pe Kevin la alergare, apoi își petrecu restul zilei căutând printre dărâmăturile cauzate de incendiul de la Primărie. Când se apropie ora cinei, era deja murdar, epuizat și gata să mănânce orice. Nefiind oficial de serviciu, se opri la stație pentru a scăpa de scrum și de mizerie și fu surprins să-l găsească pe Tim, care avea de asemenea zi liberă, la biroul lui.

- Ce faci?

- Cercetez. Hei, poate obține oricine certificare în incendieri cu premeditare, așa cum aveți tu și comandantul?

- Trebuie să ai recomandări.

- Deci... Tim îi zâmbi. Mă recomanzi?

- De ce?

- Nu-ți pot lăsa numai ție toată distracția. Se ridică, luă niște hârtii din imprimantă și se îndreptă spre ușă.

Jack îl opri.

- De ce vrei să urmezi cursul?

- Poate vreau să-ți fur jobul. Tim ridică dintr-o sprânceană. Hai, omule! Nu fi OSN.

- OSN?

– Obişnuitul şef nesuferit. Tăcu şi zâmbi din nou. Fără supărare, desigur! Deci, pot urma cursul?

Jack întâlni privirea dornică a lui Tim.

– Nu ţine de mine. Voi vorbi cu comandantul.

– Voi doi aveţi o relaţie strânsă. A fost cel mai bun prieten al tatălui tău.

– Nu merge aşa.

– Nu? Atunci, cum?

– Trebuie să meriţi, zise Jack.

Tim încuviinţă.

– Să merit, repetă el. Pot face asta.

Plecă, dar Jack rămase acolo o clipă, întrebându-se dacă el însuşi meritase ceva sau pur şi simplu urmase drumul în carieră care-i fusese prestabilit.

Noile cuptoare ale patiseriei ajunseseră şi stârniseră ceva agitaţie. Fusese nevoie de câţiva instalatori, ceea ce îi atrăsese pe vecini să vină să asiste.

Elsie acceptase schimbarea şi părea entuziasmată, oferind biscuiţi gratis tuturor muncitorilor. Cuptoarele erau încă în curs de instalare când trecu pe acolo Max Fitzgerald. Băieţii spărseseră peretele pentru a instala tuburi noi de ventilaţie, iar Max fu cât pe ce să facă o criză.

– Dărâmaţi degeaba un perete vechi de un secol şi jumătate.

Se sprijini pe baston, iar o mână şi-o duse în dreptul inimii, de parcă ar fi suferit un atac de cord.

– Vor ridica peretele la loc, îi spuse Elsie. Ştii că aşa este. Tu ai reprezentat societatea istorică atunci când Leah a primit permisul de la departamentul de construcţii. Zâmbi. Şi, la naiba, poate peretele va fi consolidat de data asta.

Max nu zâmbi. Privea îngrozit cărămizile sparte care se aflau la picioarele lui.

– Ai idee cât de vechi sunt cărămizile astea?

– O sută cincizeci de ani? întrebă Leah.

Îşi îndreptă bastonul spre ea.

– Nimănui nu-i plac isteţii, domnişorică.

Zâmbetul politicos al lui Elsie dispăru.

– De fapt, spuse ea calm, luând-o pe Leah de braţ, mie îmi plac.

Max o privi mirat cu ochii lui de un albastru spălăcit.

– Mă dezamăgeşti, Elsie, mă dezamăgeşti foarte tare.

– Şi tu pe mine, îl asigură ea. Sunt dezamăgită că am prăpădit optzeci de dolari pe o rochie nouă şi frumoasă pentru Balul Pompierilor, având în vedere că nu voi mai merge cu tine acolo.

Max clătină din cap şi plecă, iar Elsie oftă.

– La naiba, chiar voiam să port rochia aia!

– O vei purta, zise Leah. Îţi vei găsi alt partener.

Elsie râse.

– Scumpo, în lumea mea, bărbaţii nu cad din copac.

Cineva ciocăni la uşa din spate. Domnul Lyons stătea acolo, cu un bucheţel de crini.

– Bună, doamnelor. Elsie... Ezită. A, la naiba, nu mă pricep la asta. Mă aflam peste drum la florărie, pentru chirie, când te-am auzit ţipând la Max.

– Îţi aduc şi eu banii pentru chirie, spuse Leah.

– Nu, eu... Nu de asta mă aflu aici. Întinse florile către Elsie. Le-am cumpărat pentru tine de la Ali. Sau le voi cumpăra, căci le-am înhăţat şi am venit în fugă, sperând să nu sune între timp la poliţie. Elsie...

– Da, spuse ea ferm, luând florile. Categoric da!

Lui nu-i venea să creadă.

– Da?

– Da, te voi însoţi. Asta voiai să mă întrebi, nu?

El se înroşi până-n vârful nasului.

– Pentru început.

Leah îşi privi bunica radiind. Domnul Lyons era cu vreo cinci centimetri mai scund decât ea şi de două ori mai gras, nu că Elsie ar fi remarcat asta în timp ce mirosi florile şi se apropie să-l sărute.

Era în ei o blândeţe care-o înduioşă pe Leah. Fericirea părea mereu ceva atât de misterios, de înşelător. Privindu-i însă pe Elsie şi pe domnul Lyons, nu i se mai păru ceva înşelător, ci doar o simplă alegere de a fi fericit. Putea şi ea să facă asta, nu? Şi ea merita asta, nu?

Pas cu pas, hotărî ea. Pe rând. Unul dintre aceşti paşi era să aranjeze lucrurile cu bunica ei pentru ca totul să meargă bine şi fără ea, indiferent de ce ar fi decis Elsie să facă. Pasul al doilea era să-şi pună viaţa la punct, indiferent de direcţia în care aveau să o poarte paşii... La sfârşitul zilei, cuptoarele erau instalate, iar bucătăria – curată. Leah privi mulţumită în jur. Locul se transformase, iar afacerea mergea foarte bine. Contribuise din plin la asta şi se simţea mândră şi uşurată. Putea pleca liniştită, ştiind că totul avea să fie bine. Totul urma să fie bine. Patiseria, Elsie. Lucky Harbor. Jack.

Şi, deşi nu era prea sigură că era valabil şi pentru ea, ei bine, lucrurile aveau să se rezolve.

Jack îşi petrecu dimineaţa analizând probele adunate până acum despre incendiul de la Primărie. Scoase toate celelalte informaţii pe care le avea despre celelalte posibile incendii premeditate. Avea sentimentul că-i scăpase ceva, ceva important.

Când nu descoperi nimic în hârtii, merse iar la locul incendiilor. Le analiză ca şi cum s-ar fi aflat acolo pentru prima dată. Nu-i sări nimic în ochi.

Ce le scăpa?

Scoase din nou notiţele. Urma de la magazin nu se potrivea cu urmele de la celelalte două locuri incendiate. Ceea ce, dacă vagabondul purta încălţăminte de căpătat, nu le spunea mare lucru. Jack îşi aminti de analiza pe care o trimiseseră la criminalistică şi îşi dădu seama că nu primiseră nici un răspuns despre incendiul de la magazinul auto. Îl sună pe Ronald.

– Iar îmi faci treaba? întrebă Ronald.

– Nu. Jack oftă. Bine, poate. Ne lipseşte răspunsul criminaliştilor despre...

– Incendiul de la magazinul auto. Ştiu, e pe drum. Ţi-l voi trimite imediat ce-l primesc. De asemenea, trimit o recomandare pentru ca tu să fii numit înlocuitorul meu.

– Ce?

– Eşti pe lista mea cu lucruri pe care vreau să le fac înainte să mor.

Jack simţi că-i stă inima.

– Eşti bolnav?

– Nu. Sunt sănătos tun. Vreau doar să ajung să fac lucrurile alea de pe listă cât încă pot să mă dau cu tiroliana în Costa Rica şi să mănânc mâncare picantă în Thailanda. Şi vreau să fiu în formă pentru a merge în Scoţia. Sunt câteva castele acolo pe care cineva din viaţa mea vrea să le viziteze.

Mama lui. Vorbea despre Dee.

– Nu-ţi cer permisiunea, spuse Ronald. Dar ar fi minunat dacă nu te-ai opune.

– Mama nu se simte bine, Ronald.

– Pe bune? Dar se va simţi bine, iar eu intenţionez să o ajut, să-i fiu alături. Să o iubesc. Vorbesc serios, Jack, nu este nimic prefăcut în asta.

Jack zâmbi.

– Ştii?

– Sunt anchetator, cum vei fi şi tu. Şi, dacă eşti pe jumătate bărbatul care cred eu că eşti, vei pune lucrurile la punct cu fata aceea. Este o scumpete şi este potrivită pentru tine. A fost amuzant să te văd dat peste cap.

– Ce dracu' vrei să spui?

Ronald închise.

capitolul 22

În ziua următoare, oraşul se trezise la viaţă, căci se pregătea de târgul artizanilor, la debarcader. În fiecare an, bunica lui Leah instala un stand şi vindea bunătăţi acelora care veneau la târg, făcându-i fericiţi.

Anul acesta, mama lui Jack avea un stand chiar lângă al lor şi vindea eşarfe, pături şi alte obiecte împletite. Ştiind că Jack lucra şi nu o putea ajuta, dar şi că Elsie voise să se ocupe de standul lor şi o chemase pe Riley să o ajute, Leah merse să îi fie alături lui Dee.

- Ce faci? întrebă Leah, ca de obicei.

Dee zâmbi.

- Astăzi, mă simt bine.

- Astăzi? Simţurile lui Leah se ascuţiră. Ce s-a întâmplat?

- O, este o prostie, spuse Dee. În urmă cu câteva săptămâni, mi-au schimbat unul dintre medicamente, iar mie îmi place să citesc prospectul. În fine, unul dintre efectele adverse era paralizia, printre altele, şi îţi jur că nu mi-am mai putut mişca mâinile şi picioarele.

Ascultând-o povestind, Leah simţi că-i stătea inima.

- O, Dumnezeule! Şi ce ai făcut?

Dee râse cu delicateţe.

- Ei bine, de atunci, îmi cumpără Jack medicamentele, şi acum prospectele dispar ca prin minune.

Leah simţi un nod în gât, deşi îi venea să râdă. Jack...

În timp ce o ajuta pe Dee să-şi aranjeze standul, îl zări de câteva ori în uniformă şi cu ochelarii fumurii. Îl înlocuia pe Roland astăzi şi se plimba de-a lungul standurilor, verificându-le pe toate. De parcă i-ar fi simţit privirea, Jack se întoarse şi o zări. Nu îşi mai vorbiseră de când ea plecase, în dimineaţa anterioară, după

întâmplarea cu jacuzzi. Chiar şi acum, amintirile cu Jack care o ţinea bine, cu mâinile strânse ferm pe şoldurile ei, în timp ce o penetra, cu capul pe spate şi cu o expresie de extaz întipărită pe chip o făceau să se înfierbânte.

Dee oftă visătoare.

– Sunteţi atât de romantici!

Leah îşi luă privirea de la Jack şi se puse iar pe treabă la standul lui Dee, încercând să prindă prelata.

– Ai citit prea multe romane de dragoste, spuse ea, chinuindu-se cu prelata.

– Ai grijă să nu-ţi prinzi degetele. Iar mie îmi plac finalurile fericite. Ar trebui să avem cu toţii parte de asta.

– În unele state, sunt ilegale, să ştii.

Dee râse.

– Vorbesc serios, ce-o fi atât de rău la un final fericit?

Leah se opri şi o privi.

– Dacă vrei unul, tot ce trebuie să faci este să-l obţii.

– O, bine. Dee înlătură ideea, gesticulând. Sunt prea în vârstă, dar tu nu eşti. Finalul tău fericit se află chiar în faţa ta.

– Hmm. Leah se lupta cu standul ăla nenorocit, dar apoi observă că Dee stătea acolo şi-i zâmbea larg. Ce? întrebă ea. Fac ceva greşit? Am hârtie igienică lipită de pantofi? Ceva scârbos între dinţi?

– Nu, eşti perfectă. Eşti perfectă pentru el.

– Perfectă? Leah râse. Dee, sunt departe de a fi perfectă.

– Eşti caldă, grijulie, deşteaptă şi mereu îl pui pe el pe primul loc.

– Eu...

– Vei fi o soţie perfectă, ştii asta.

O, Doamne! Ideea relaţiei de faţadă cu Jack îi aparţinuse, dar fiecare zi care trecea o făcea să se simtă din ce în ce mai prost. Acum, cu inima bătându-i tare, îi venea greu să vorbească, dar ştia că trebuia să-şi găsească rapid cuvintele. Trebuia să spună adevărul, deoarece nu avea să fie prea curând soţia lui Jack.

Sau vreodată în viaţa ei.

– Dee.

– Ştiu, sunt doar o bătrână naivă. Îmi saltă inima de bucurie să-l văd pe fiul meu atât de fericit. Mi se pare că nunta este următorul pas. Şi apoi... Dee râse muzical. Nepoţi. Bătu din palme. Îţi poţi imagina?

Era totul prea uşor... Of, Dumnezeule, era grav. Cum ar fi putut s-o facă, cum s-o distrugă pe Dee spunându-i că totul era doar o farsă? Adevărul era simplu.

Nu putea.

– Uită-te la tine, spuse Dee cuiva care se afla în spatele lui Leah. Semeni atât de mult cu tatăl tău. Eşti atât de arătos.

Leah se întoarse şi se trezi faţă-n faţă cu Jack. Aplecându-se peste ea, prinse de prelată.

– M-aş fi putut descurca, spuse ea.

– Ştiu, apoi fixă prelata cu o uşurinţă enervantă, mirosind ridicol de incredibil. Încerc numai să ajut, spuse el şi se aplecă să-şi sărute mama pe obraz. Te simţi bine?

– Da, scumpule, sunt bine. Mulţumesc pentru biscuiţi! Asistentele spun că eşti un dulce. Chiar credeau că tu ai făcut biscuiţii. Îi zâmbi lui Leah. Deşi nu ştie să gătească nici măcar pentru a nu muri de foame.

– Ba pot, spuse Jack.

– Mda? întrebă Leah. Nu-l văzuse niciodată gătind ceva. Ce găteşti?

– Aluat congelat de biscuiţi.

Leah izbucni în râs. Dee râse şi ea.

– Ei bine, acum asistentele vor să le pregăteşti şi lor ceva, orice ar fi.

Leah îl fixă cu privirea.

– Le vei face asistentelor biscuiţi, Jack? Vrei să-ţi măreşti numărul fanelor?

– Te va ajuta cu sondajul de pe Facebook, spuse Dee. Eşti în urma lui Ben, lui Tim şi a frumuşelului ăluia de la TV. Cum îl cheamă? Rafe?

Jack înjură printre dinți ceva de genul „ale dracului opțiuni", înainte de a se întoarce spre Leah. Își frecă bărbia, părând cam nesigur că era bine-venit. Ea oftă și îi zâmbi.

– Vei fi la bazinul cu apă[1] al pompierilor?

Privi în direcția în care se ridica standul, de cealaltă parte a debarcaderului, și zâmbi.

– Sunt primul, chiar.

Leah scoase un bilet din buzunar. Îl cumpărase la intrare și putea fi folosit pentru a se da în roată sau pentru a trage cu mingea la țintă. Îl păstrase însă pentru Jack.

– Sunt gata!

– Bine că arunci ca o fată!

– Vei regreta că ai spus asta, îi promise ea.

Jack se aplecă și-și apropie gura de urechea ei.

– Fă-mă! Apoi, îi dădu o palmă peste fund și-o întinse.

O, la naiba, nu!

– Dee, spuse ea. Trebuie să...

– Mergi și fă-l praf. Dee încuviință și îi oferi biletul ei. Fă-l praf și din partea mea.

Leah îl urmă și se puse la coadă în spatele lui Ben. El se întoarse și o privi. Îi oferi cinci bilete și o împinse în fața lui.

– Nu te deranjează? întrebă ea.

– Mă va deranja dacă vei pierde.

Leah păși spre linia albă și întâlni privirea lui Jack. Își dăduse jos uniforma de pompier, sub care purta pantaloni scurți. Picioarele lui erau atât de lungi, încât degetele lui aproape că atingeau apa din bazin în timp ce stătea acolo, părând relaxat, legănându-și picioarele. Părea fără griji. Nu credea că ea l-ar putea învinge.

[1] În limba engleză, în original, *dunking booth* (sau *dunk tank*), este o atracție folosită uneori la bâlciuri, târguri, festivaluri și constă dintr-un bazin cu apă prevăzut cu un scaun deasupra, pe care stă cineva; altcineva trage la țintă. Când mingea nimerește ținta, scaunul se răstoarnă și cel aflat pe el cade în bazinul cu apă. (n.red.)

Hotărâtă să-i demonstreze contrariul, Leah îşi luă elan şi aruncă. Mingea trecu pe lângă.

– Revino-ţi! spuse Ben în spatele ei, iar ea îşi ajustă poziţia. Jack îl privi încruntat pe Ben. Acesta nu păru îngrijorat. Vezi ţinta, da? Cercul acela roşu care are aproape patru metri lăţime?

– Îl văd, bombăni ea. Dumnezeule! Şi are cel mult doi metri.

– Gândeşte-te că este faţa viitorului tău logodnic.

– Mulţumesc, omule, spuse Jack.

Leah exact asta făcu, dar ratădin nou. Mai luă două mingi, apoi pe ultima, dar cineva o bătu pe umăr. Aubrey. Leah păru surprinsă.

– Eşti pe lista mea de „Nu te cunosc!" de când m-ai lăsat să merg acasă la Jack beată.

– Nu erai beată. Erai praf. Îi mai dădu lui Leah trei bilete. Pace?

– M-ai lăsat să merg acasă la Jack, repetă Leah.

– Erai... hotărâtă.

– Ai făcut-o ca să te distrezi, zise Leah.

– Ei bine, da, recunoscu Aubrey. Suntem în Lucky Harbor. Nu este ca şi cum aş avea prea multe ocazii să mă distrez. Cum a ieşit?

Leah întâlni privirea lui Jack şi oftă. Ieşise destul de bine. Folosi biletele lui Aubrey şi ratăiar.

Jack se lăsă pe spate, cu mâinile prinse deasupra capului, foarte relaxat.

– Dumnezeule, bombăni Ben şi o împinse pe Leah dincolo de linia trasă, aproape la jumătatea distanţei.

– Hei, spuse Jack, ridicându-se. Trişezi!

Mulţimea din spatele ei o încurajă. Nu le păsa. Îl iubeau pe Jack, dar chiar voiau să-l vadă pe pompierul lor preferat intrând la apă. Şi Leah voia acelaşi lucru. Îşi luă elan şi aruncă mingea. Nimeni nu fu mai surprins decât ea să vadă că nimerise ţinta şi, cu un zgomot răsunător, Jack intră în apă.

Leah primi felicitările celor din jur, apoi, înainte ca Jack să poată ieşi din bazin, se retrase frumuşel, grăbindu-se înapoi la standul lui Dee. Pe nerăsuflate, îşi luă geanta.

- Trebuie să plec, Dee!

- Ştiu. Dee zâmbi. Ai face bine să alergi repede, scumpo. A fost campion, îţi aminteşti?

Nimeni nu ştia mai bine decât Leah cât de repede alerga Jack atunci când îşi propunea. Ea se duse direct la standul lui Ali, unde o găsi pe aceasta sărutându-se cu Luke. Nu era un sărut nevinovat, ci unul cu adevărat pasional. Aşteptă, uitându-se nerăbdătoare la ceas. În cele din urmă, bătu din palme.

- Alo! Mă grăbesc!

Ali îşi dezlipi buzele de ale lui Luke şi-i zâmbi lui Leah.

- Nu te grăbeşti. Fugi speriată pentru că l-ai băgat în apă pe Jack.

- Oh, bună treabă, spuse Luke, luând-o de mijloc pe Ali. Poţi oricând să joci în echipa noastră de baseball.

- Serios? întrebă Leah încântată.

- Pe dracu', zise Luke.

Leah oftă şi dădu să plece, dar se lovi de un zid. Un zid care era, de fapt, pieptul ud al lui Jack. Îi prinse mâinile şi o imobiliză.

- Mergeai undeva? întrebă el calm.

Ea ezită.

- Ei bine, trebuie să...

- Mai târziu, zise el şi o trase după el.

Atât Ali, cât şi Luke zâmbiră şi îşi luară bun-rămas. Foarte săritori!

- Hei!

Leah încercă să îşi înfigă tocurile în pământ, dar Jack era hotărât. Ea ştia deja că, odată ce se hotăra, el era imposibil de întors din drum.

- Jack...

- Şşştt.

O, nu. Doar nu... Dar, înainte să-şi fi terminat ideea, Jack o făcu să coboare cu el câteva scări şi se îndreptară către plajă. Era o adevărată privelişte, stând în faţa ei cu pantalonii care-i alunecaseră uşor pe şolduri, făcându-l să pară periculos, seducător şi mai ispititor decât păcatul, în timp ce o trăgea sub debarcader.

- Jack...

O propti de un pilon. Apa lovea lemnul şi ţărmul stâncos. În depărtare, se auzeau nişte pescăruşi. Leah abia de remarcase asta, deoarece tot ce conta era trupul fierbinte şi solid al lui Jack, lipit de al ei.

- Eşti ud, se plânse ea, simţind că rochia ei se umezeşte din cauza pantalonilor lui uzi.

- Şi a cui e vina? Te-ai jucat cu mine. Gura lui era aproape de urechea ei, sărutându-i-o. Periculos.

O muşcă de gât, iar ea gemu.

- Nu o lua personal, spuse ea. A fost pentru o cauză nobilă.

- Mda? Ce cauză?

Da, Leah, ce cauză?

- Ei bine... m-a făcut pe mine fericită, spuse ea.

Ridicându-şi capul, el îi întâlni privirea.

- Am alte mijloace de a te face fericită. Apropiindu-şi uşor buzele de ale ei, i le despărţi delicat cu limba, până când o făcu să uite de tot. Continuă să o sărute, până când o simţi că rămâne fără puteri, fără voinţă.

De sus, se auzeau zgomotul de la târg, muzica, râsetele... Se simţeau ca într-o bulă, propria lor bulă de intimitate, şi, în vreme ce Jack gemea şi o strângea şi mai tare în braţe, ea înţelese că era iar în bucluc.

- Bine, bâigui ea, înfierbântată, umedă şi pregătită. Dar trebuie să ne mişcăm repede.

Jack o sărută pe frunte şi inspiră.

- Nu o vom face sub debarcader, Leah!

- La naiba, mereu faci asta. Mă înfierbânţi şi apoi spui nu. Nu mă poţi lăsa aşa.

– Nu am zis niciodată nu, spuse el, jucându-se cu sfârcul ei. Şi cum nu te pot lăsa?

Ea se înfioră la atingerea lui.

– Înfierbântată şi răvăşită. Este nepoliticos, Jack.

Râse, cu gura în părul ei, în timp ce mâna-i alunecă uşor pe trupul ei.

– Cam cât de înfierbântată şi de răvăşită eşti?

Mâna lui se furişă pe sub rochie, urcând pe coapsă.

– Foarte înfierbântată şi foarte răvăşită... Dumnezeule! icni ea când degetele lui alunecară pe sub lenjeria ei.

El scoase un geamăt gutural, sexy care o excită şi mai tare.

– Îţi aminteşti ce ţi-am spus, Leah?

– Um... Icni când el îi găsi punctul sensibil de sub ureche, în vreme ce degetele lui îi mângâiau pielea umedă, fierbinte. Nu sunt sigură...

Se opri din mângâiat. Ea vru să strige.

– Jack...

– Gândeşte-te!

Ea se gândea doar la degetele lui, la acele degete muncite care o scoteau uşor din minţi.

– Mi-ai spus că e periculos să mă joc cu tine...

Unul dintre acele degete o pătrunse, iar genunchii ei se înmuiară.

– Şi totuşi, asta nu te-a oprit, spuse el, sărutând-o.

Oh, Dumnezeule, acele degete.

– O, Jack, te rog...

O sărută la fel de brutal cum o penetra cu degetul, până când ea simţi că nu mai putea respira.

– Jack! Degetele i se încleştau. Jack, trebuie să ne oprim, o să...

– O să ajungi la orgasm, şopti el, fără să se oprească. Vreau să simt cum o faci. O sărută din nou, absorbindu-i strigătul în timp ce ea simţea cum explodează, tremurând violent în braţele lui. Nu mă satur niciodată de asta, spuse el, retrăgându-şi degetele şi slăbind

strânsoarea, aşezând-o uşor până când ea se cuibări la pieptul lui.

Îl simţi excitat şi vru să-l atingă, dar chiar atunci el se îndepărtă. În vreme ce ea îl privea ameţită, el îşi duse degetele la gură şi le linse.

Genunchii ei se înmuiaseră.

Jack îi zâmbi atât de pervers, conducând-o foarte aproape de un alt orgasm, apoi plecă.

Leah se sprijini de pilon, încercând să-şi recapete echilibrul, deşi simţea că lucrurile îi scăpau tot mai mult de sub control, cu fiecare zi care trecea.

Crezuse că terminaseră cu asta. Se părea că se înşelase. În orice caz, orice ar fi fost între ei, Jack îi cunoştea trupul mai bine decât şi-l cunoştea ea. Era, de asemenea, foarte sigură că-i cunoştea şi gândurile, ceea ce însemna că ştia şi ce simţea cu adevărat. Se gândea că poate şi sentimentele lui erau autentice, dar problema era că avusese o şansă la inima lui. Cu mult timp în urmă. Avusese o şansă, dar o ratase.

Jack avea foarte multe calităţi. Era inteligent, iubitor, puternic atât fizic, cât şi psihic. Ar fi făcut orice pentru persoanele la care ţinea. Orice, inclusiv să meargă mai departe cu un plan aberant precum a pretinde că are o relaţie doar de dragul mamei lui bolnave. Spre deosebire de ea, Jack chiar învăţase din propriile greşeli şi le repeta foarte rar – sau poate chiar deloc. Asta însemna că pentru el nici nu se mai punea problema să o iubească.

Gândul ăsta o făcu să rămână acolo, singură, copleşită de emoţii. Era vremea să facă faţă adevărului. Fuseseră emoţii, multe emoţii, deoarece ea plecase şi-şi încălcase o altă promisiune pe care i-o făcuse. Nu se prefăcea.

Totul era adevărat, iar ea era rănită.

capitolul 23

După terminarea târgului de artizanat, Jack se duse cu Ben la Love Shack. Ben comandă în timp ce Jack își verifica mesajele. Jack rămase cu gura căscată citind mesajul de la Ronald. Primise rezultatele testului ADN, iar acestea schimbau complet problema în cazul incendiilor. ADN-ul fusese prelevat de pe mucurile de țigară găsite la magazin și la Primărie, rezultând că acesta aparținea aceleiași persoane. Aceeași persoană stătuse la o oarecare distanță și... privise? Din păcate, nu identificaseră persoana, căci nu se afla în baza lor de date, ceea ce însemna că piromanul era fie nou, fie... suficient de deștept cât să nu fie prins.

Încă.

Ben se întoarse la masă cu un coș plin cu cartofi prăjiți cu chili și două beri, dar Jack nici măcar nu-și ridică privirea.

– Trebuie să fie tare interesant, spuse Ben.

– Este de la muncă. Am primit rezultatele testului ADN de pe mucurile de țigară găsite la două dintre cele trei locații incendiate.

– Și?

– Fumate de aceeași persoană.

– Nemernicul!

– Îi vom da de urmă!

– La plural? întrebă Ben. Ești membru în echipa de anchetare a incendierilor premeditate acum?

Jack ridică din umeri.

– Am lucrat cu Ronald. Îmi plac treburile astea. Tăcu. Foarte mult.

– Vei renunța la meseria de pompier? întrebă Ben. La meseria pentru care practic ai fost făcut?

– De fapt, zise Jack, m-am născut să fac asta.

Ben îl privi un moment şi încuviinţă.

- Atunci, fă-o!

- Eşti uşurat, spuse Jack surprins.

- La dracu', da! Nu mă înţelege greşit, o să fie al naibii de greu să fii comandant şi anchetator, ba chiar mai greu uneori decât să fii pompier, dar...

- Dar ce? Apoi, citi expresia lui Ben şi se lăsă pe spate, clătinând din cap. Dumnezeule, nu şi tu! Nu voi muri la muncă! Sunt sute de mii de pompieri în fiecare secundă la muncă, şi cei mai mulţi dintre ei supravieţuiesc.

- Tatăl tău nu a făcut-o!

- Nu sunt tatăl meu.

- Glumeşti, nu? întrebă Ben. Eşti leit, omule!

- Uite cine vorbeşte! Meseria ta te duce pentru luni de zile în dughene din lumea a treia. Când eşti plecat, nu putem decât să aşteptăm cu nerăbdare un semn de la tine sau să sperăm că te vom revedea.

Ben ridică din umeri.

- Probabil nu eşti singurul influenţat de complexul de a fi avut un tată erou.

- Mda, încuviinţă Jack. Dar fac alegerea asta pentru a ieşi din prima linie gândindu-mă la planurile mele de viitor. Nu are nici o legătură cu influenţa sau amintirea tatălui meu.

- Nu e nimic în neregulă cu asta. Ce crede Leah despre noul tău loc de muncă?

- Nu i-am spus încă.

Ben vru să bea, dar opri halba la gură.

- De ce nu?

Când Jack nu-i răspunse, Ben înjură şi puse berea jos.

- Nu mă întreba cum de poţi fi cel mai deştept tip pe care-l cunosc şi, în acelaşi timp, cel mai prost.

- Ştii foarte bine că nu este pe bune relaţia noastră.

Ben îşi dădu ochii peste cap.

- Chiar tu ai zis că este o prostie să ne prefacem, spuse Jack.

– Nu. Am crezut doar că este o prostie să nu începi o relaţie serioasă.

Jack bău lung din bere.

– Cred că va trebui să repeţi asta, pentru că mi s-a părut că mi-ai sugerat să fiu cu Leah pe bune. Cu *Leah*.

– Da, tot spui asta. Da, Leah, cea de care ai fost atras de... ei bine, dintotdeauna.

Jack clătină din cap.

– Ce e asta? Nu că tu ai fi expert în relaţii. Nu ai mai avut o relaţie de când a murit Hannah, acum cinci ani. Nici tu nu eşti mai breaz!

Ben ridică din umeri.

– Cel puţin, atunci când mi-a ieşit ocazia în drum, am ştiut să profit.

Jack se holbă la el, apoi râse.

– Las-mă să văd dacă înţeleg bine. Vrei să spui că, dacă ţi-ar ieşi în cale femeia potrivită, ai acorda o şansă unei alte relaţii?

Ben îşi îndreptă atenţia spre bar. Jack se uită şi el în direcţia în care privea vărul lui şi văzu o blondă frumoasă stând acolo singură, bând ceva.

Aubrey.

– Ei bine, asta este o idee proastă, spuse Jack clătinând din cap. Să ieşi cu ea.

– Mda? întrebă Ben plictisit. De ce?

– Are gheare. Jack îl privi. Ştii asta. Îţi aminteşti cum era în şcoală?

– Îmi amintesc şi cum eram noi.

– Noi eram neastâmpăraţi, nu răi.

Ben nu păru îngrijorat şi se ridică, aruncă banii pe masă şi plecă, pierzându-se în noapte.

– Doamne, spuse Jack, ridicându-se la rându-i. Presupun că am terminat-o pentru seara asta!

Plecă şi el, dar nu mai dădu de Ben. Nu era ceva neobişnuit când venea vorba despre vărul lui, dar încă îl enerva chestia asta. Jack îl luă pe Kevin, care dormea liniştit în maşina lui. Activitatea preferată a lui

Kevin - după ce mânca sau se uşura pe peluza vecinului - era să se plimbe pe plajă.

După asta, inexplicabil, ajunseră să stea în faţa patiseriei. Era închisă, desigur. Jack zări însă o lumină în spate şi, încruntat, merse pe aleea din dos. Uşa era întredeschisă, şi, apropiindu-se, auzi o voce. Era Leah. Stătea cu spatele spre uşă, în timp ce bătea o spumă.

- Bine, aluat de biscuiţi, spuse ea, ascultă. Doar pentru că te pregătesc pentru Jack nu înseamnă că-i ofer lui o parte din *mine*. Adăugă ceva dintr-un castron mai mic şi continuă să bată. Pentru că nu fac asta. Poate sunt puţin rănită, dar nimeni nu va profita de asta. Nici măcar dacă... Mai adăugă ceva dintr-un alt castron. O părticică din mine - sau mai multe - tânjeşte la asta.

Jack nu ştiu cum să interpreteze emoţia stârnită de cuvintele ei, spuse cu umor, dar şi cu tristeţe. Ştia că ţinea mult la el, la fel cum ştia că nu avea habar cum să gestioneze sentimentele acelea. Le cunoştea, şi ştia şi motivul, pe care-l acceptase. La naiba, el fusese cel care impusese regulile. Îl răni foarte mult să o audă spunând că suferea.

- Leah!

Se întoarse speriată, ţinând telul în faţă, ca pe o armă.

- Jack! Răsuflă uşurată. M-ai speriat!

- Şezi, îi spuse el lui Kevin şi, pentru a se asigura că-i dă ascultare, Jack îl legă înainte de a intra în bucătărie. Ce faci aici aşa târziu?

- Fac biscuiţi cu ciocolată şi vanilie. Tăcu, apoi ridică din umeri. Pentru asistentele mamei tale.

Se emoţionă din nou şi, apropiindu-se de ea, îi luă bolul din mâini şi-l puse deoparte.

- De ce?

Leah îi întâlni privirea. Inima începu să-i bată cu putere, dar nu de teamă.

- Asta fac oamenii care ţin la alţi oameni, spuse ea în cele din urmă. Se ajută reciproc.

– Oameni?

Inspiră adânc. Nu știa exact ce nu era în regulă între ei, dar știa că era vina ei.

– Prieteni, spuse ea.

Jack păru surprins, iar mimica lui exprima asta.

– Suntem prieteni, spuse ea, apoi ezită. Sau nu?

– Prieteni care fac sex.

– Suntem mai mult decât atât, spuse ea, apoi își mușcă buza, pentru că nu știa exact de ce zisese asta.

De ce deschisese subiectul? Jack o analiză pe îndelete, iar ea știu că el îi putea vedea agitația.

– Vorbește-mi, Leah!

– E cam haos. Dar asta nu e o surpriză, nu? Se întoarse spre el și, ștergându-și mâinile pe prosop, se îndreptă spre geanta care era agățată de un cârlig de ușă. De acolo, scoase pachetul cu scrisorile pe care i le trimisese de-a lungul anilor, cele pe care le găsise în sertarul noptierei lui.

Jack o privi uimit.

– Ce faci cu alea?

– Întrebarea este ce faci tu cu ele.

– Tu mi le-ai trimis, spuse el simplu.

Iar pentru el, chiar așa era, simplu.

În realitate, singura persoană care complicase lucrurile, care complicase cea mai importantă relație din viața ei fusese chiar ea. Atinse timbrele de pe plicurile pe care le trimisese din toate colțurile lumii. Încă își putea aminti de unde îl cumpărase pe fiecare, ce simțise când îi scrisese.

Dorul de casă.

Dorul de el.

În trecut, mereu încerca să evite acest gând, deoarece ea fusese cea care plecase din Lucky Harbor. Ea fusese cea care fugise. Deci cum putea să simtă dorul de casă, dorul de el, când ea plecase de bunăvoie?

– Ți-a fost dor de mine, spuse ea.

El ridică din umeri, iar privirile li se întâlniră.

– Poate puţin, spuse el.

– Şi mie mi-a fost dor de tine, recunoscu ea. Mai mult decât mi-aş fi dorit.

El clătină scurt din cap.

– Leah, nu trebuie să faci asta.

– Nu vreau să ne prefacem, şopti ea grăbită, cu vocea tremurândă. Ştiu că aşa am spus, că am promis că ne vom limita la asta, dar am minţit. Simt că totul este bine când sunt aici, în Lucky Harbor, Iubesc locul ăsta, iubesc patiseria, iubesc să fiu aici cu tine.

El închise ochii.

– Leah...

– Eram numai o adolescentă naivă, Jack. Eram prea imatură pentru a şti de ce fugeam cu adevărat.

Oftă lung.

– Nu ai fost singura.

– Tu de ce ai fugit?

– De ceea ce-mi doream. Mereu am făcut asta. Tăcu. Ronald se pensionează.

Ea păru mirată.

– Ce?

– Da, şi mă recomandă pe mine să-i iau locul. Am un interviu pentru post săptămâna viitoare.

Leah îl privi, şi un zâmbet discret se ivi pe faţa ei.

– O, Jack, zise ea şi răsuflă uşurată. Ţi se potriveşte perfect, este ceea ce ţi-ai dorit mereu.

El o privi un lung moment, fără să spună nimic, apoi zâmbi.

– La dracu, jur că mă înnebuneşti, deşi stârneşti în mine sentimente pe care nimeni nu mi le-a mai stârnit.

Ea ţinea în continuare telul. Cu cealaltă mână îl luă de gât.

– Te înnebunesc? În sensul bun, nu?

– Nu, spuse el, dar zâmbi, o cuprinse de talie şi o trase spre el.

– Bună, şopti ea.

– Bună! O ridică şi o aşeză pe blat. Proptind-o acolo, se întinse şi-şi băgă degetul în castronul cu cremă de lângă ea.

– Vrei ciocolată? şopti ea.

– Da. Linse crema de pe deget şi apoi îi luă telul din mână, punându-l deoparte. Apoi, îi scoase puloverul.

– Ce faci?

În loc să-i răspundă, îşi băgă iar degetul în ciocolată. Chiar când voia să comenteze, el o mânji cu ciocolată de-a lungul claviculei.

– Uh, începu ea, dar apoi el îi desfăcu sutienul şi-i mângâie sfârcurile deja întărite.

Apoi, linse fiecare urmă de ciocolată de pe trupul ei, în timp ce ea încerca să-i dea hainele jos.

– Nu aici, spuse el, oprind-o.

– O, Dumnezeule, zise ea. Tu numai asta ştii să zici? Dar avea dreptate, se aflau în bucătăria patiseriei, pentru numele lui Dumnezeu. Se uită în jur. În birou, zise ea.

Ridicând-o, o duse în braţe până în birou. O aşeză pe masă, chiar pe maldărul de facturi pe care le avea de plătit.

– Ridică-te, spuse el, apoi îi trase pantalonii, urmaţi de restul hainelor, inclusiv ghetele şi lenjeria intimă.

– Jack...

Îi cuprinse faţa în palme şi o sărută pasional, apoi îi depărtă picioarele. Se aşeză în genunchi şi lăsă să-i alunece mâinile pe partea interioară a coapselor ei.

Ea îi putu simţi răsuflarea pe pielea ei şi îşi afundă degetele în părul lui, incapabilă să îţi ferească privirea când gura lui o atinse. În clipa când limba lui făcu o mişcare diabolic de isteaţă, lui Leah i se tăie răsuflarea.

Lui Jack îi fusese mereu uşor să o facă să uite de tot ce ştia, îndepărtând distanţa precaută pe care Leah o punea între ea şi ceea ce experimenta. Cu Jack, această distanţă dispărea. El nu i-o permitea. O avea acolo unde voia el, cu picioarele sprijinite pe umerii lui laţi, strângând-o cu posesivitate şi făcând-o să se zvârcolească. În faţa lui,

nu ar putea fi mai vulnerabilă decât era deja, şi, în clipa asta, ajunsă pe marginea prăpastiei, nici nu-i păsa.

– Eşti mai gustoasă decât ciocolata, îi şopti el şi găsi cu precizie punctul ei sensibil, purtând-o pe cele mai înalte culmi. Când atinse orgasmul, Jack îi sărută cu poftă partea interioară a coapsei şi se ridică. O luă apoi în braţe şi o făcu să geamă în timp ce sfârcurile ei excitate se atingeau de pieptul lui. Leah îl trase spre ea şi-l sărută. Cumva, pe drum, el scăpase de haine şi-şi pusese un prezervativ. Continuând să o sărute, alunecă uşor în ea.

– Leah!

Ea deschise ochii şi se pierdu în privirea lui, simţind că inimile lor băteau în acelaşi ritm. Ştia că nu erau multe lucruri care puteau face inima lui Jack să bată astfel şi se simţi puternică. El începu apoi să se mişte, să împingă, iar ea simţi puterea orgasmului care făcu pământul să i se clatine sub picioare.

După câteva clipe, se bucură şi el de aceeaşi experienţă.

Stăteau acolo pe masa tare, în camera aceea mică, sufocantă, respirând din greu, încercând să-şi domolească bătăile inimii, când, deodată, telefonul ei începu să sune, spărgând liniştea nopţii.

Căzu din buzunar, aterizând pe podea.

– Cam târziu pentru apeluri telefonice, spuse Jack, şi amândoi se întinseră peste masă şi se uitară la ecran.

Scria „Nesuferitul".

Jack păru surprins.

– Rafe, spuse ea.

Se ridică şi-i dădu mâna, pentru a o ajuta şi pe ea să se ridice.

– Ar trebui să răspunzi.

– O, nu trebuie...

Jack se aplecă şi apăsă pe difuzor, iar Leah zâmbi, în timp ce-şi căuta hainele.

– Rafe, spuse ea, jenată, trăgându-şi pantalonii şi tricoul, dar fără lenjerie.

Era ridicol, căci nu o putea vedea. Simţindu-se mai puţin stânjenit, Jack rămase în fundul gol.

– Am aşteptat să mă suni înapoi, iubito, spuse Rafe.

– Am fost... Întâlni privirea lui Jack. *De ce nu se îmbracă?* Ocupată.

– Cu ce? Făceai gogoşi, pentru că nimeni din locul acela uitat de lume nu ştie diferenţa dintre *pasticiotti* şi *tarte au citron?* Nu contează. Din fericire pentru tine, cei de la trust te vor înapoi. Am fost de acord cu termenii tăi. Ai zis că vrei să pleci înainte de difuzarea finalei, iar dorinţa ta este ordin pentru noi. Ţi-am trimis pe e-mail confirmarea zborului.

Închise ochii, şi, când îi deschise, Jack deja îşi trăsese pe el blugii şi tricoul.

– Rafe...

– O, nu, spuse el. Nici să nu te gândeşti, dragă. Nu dai înapoi! Tu ai început toate astea. Ştiu că vrei să pari relaxată, dar ştiu şi că eşti disperată. Starea mea preferată. Foloseşte biletele, Leah!

Apoi, închise.

Fără să-i adreseze vreun cuvânt, Jack dădu să plece. Leah îl prinse de braţ.

– Jack, aşteaptă!

Se opri. Nu-şi încheiase nasturii cămăşii, iar părul îi era ciufulit. Părea ursuz şi enervat.

– De ce?

– Nu este ceea ce crezi.

– Serios? Pentru că am senzaţia unui déjà-vu dureros, Leah. Acum un minut, mi-ai spus că în Lucky Harbor te simţi cel mai bine. Cred că mi-ai zis şi că alături de mine te simţi bine.

– Da, aşa am zis, recunoscu ea.

El clătină din cap.

– Şi totuşi, plănuiai să pleci. Voiai să pleci înainte de difuzarea ultimului episod.

– L-am sunat acum câteva săptămâni, Jack.

Când?

– Nu ştiu exact.

– Ba ştii! Când?

Nu-şi putu lua ochii de la el. Erau plini de sentimente, sentimente pe care visase să le vadă în privirea lui, dar o dăduse iar în bară.

Nimic nou.

– Înainte sau după ce i-ai spus mamei că suntem împreună? întrebă el.

Ezită.

– După!

– Glumeşti? Toată farsa asta a fost ideea ta!

– Ştiu! Tăcu. Nu eşti tu de vină, Jack. Eu sunt.

El scoase un râset aspru.

– O, Dumnezeule! Serios? Vei folosi replica de dat papucii, Leah? Cea pe care ai învăţat-o de la mine? Ce urmează? Trebuie să te ocupi de tine?

Simţea cum o ardea gâtul de jenă şi tristeţe, deoarece era adevărat, cea mai mare frică a ei – să o dea iar în bară cu el – devenea realitate chiar sub ochii ei. Şi cel mai rău lucru era că şi-o făcuse cu mâna ei.

– De data asta, chiar este adevărat. Nu mă pricep la asta, iar tu o ştii.

Îşi dădu seama că nu o credea.

– Nu trebuie să te pricepi, Leah. Dumnezeule! Crezi că-mi pasă ce cuvinte alegi pentru a-mi arăta ce simţi? Nu am nevoie de cuvinte. Eu mă mulţumesc cu faptele. Ai grijă de mine, ai grijă de mama şi de câinele meu tembel. Îţi pasă atât de mult de alţii şi de viaţa lor, dar, când vine vorba despre tine, renunţi. Ştiu că tatăl tău te-a făcut să simţi că nu eşti suficient de bună, dar el era un nenorocit, Leah. A murit! De ce îl laşi în continuare să-ţi facă asta, de ce-i laşi amintirea să distrugă... tot?

– Nu fac asta!

El începu să enumere pe degete.

– Prima dată, relaţia noastră, apoi facultatea – de patru ori –, cursurile de gastronomie...

– Bine, spuse ea încordată. Am înţeles. Înţeleg că am ceva probleme în a duce lucrurile la bun sfârşit.

– Ceva?

O întoarse cu faţa spre frigiderul metalic, unde îşi putea vedea reflexia. Leah îşi zări faţa palidă, plină de sudoare. Văzu şi chipul lui Jack, înspăimântător de serios.

– Părinţii tăi nu te-au meritat, spuse el, dar la un moment dat va trebui să te maturizezi şi să pricepi că nu eşti rezultatul mediului în care ai crescut. Eşti cine vrei tu să fii. Eşti tu, Leah. Eşti fiică. Prietenă. Iubită. Eşti un maestru patiser blând, cald, deştept, frumos, talentat, de succes. Eşti tot ce vrei tu să fii! Bagă asta la cap şi apoi asumă-ţi totul!

Ea căuta cu disperare reflexia femeii pe care o vedea el.

– Eu nu mă văd astfel, şopti ea, cu un nod în gât.

– De ce nu?

Era o întrebare excelentă, pentru care însă nu avea vreun răspuns.

– Când pleci, Leah?

– Nu ştiu... nu ştiu cu exactitate.

– Tu ştii mereu.

Touché!

– Curând, recunoscu ea.

O întoarse cu faţa spre el.

– Cât de curând? Spune adevărul, Leah!

– Adevărul? Ar fi trebuit să plec deja, zise ea cu greu.

– De ce nu ai plecat?

– Ştii de ce.

El clătină din cap.

– Nu! Nu-mi spune că ai rămas pentru mine.

Şi-ar fi muşcat limba numai să nu spună asta, dar apoi îi oferi adevărul pe care-l voia:

– Am plănuit să plec înainte de finală.

– Când aveai de gând să-mi spui?

Ea vru să-şi abată privirea de la el, de la reproşuri, de la durere, dar nu putu să-şi ia ochii de la el.

– Plec pentru că am nevoie de asta. Vreau să termin şcoala, vreau să termin ceva, pentru a-mi dovedi că pot. Voiam să-ţi spun, numai că nu ştiam cum, recunoscu ea.

El încuviinţă scurt şi se îndreptă spre uşă. Ea fugi după el şi se interpuse între el şi uşă, cu braţele întinse, de parcă ar fi putut să-l oprească dacă el chiar şi-ar fi dorit să plece.

– Dă-te la o parte, Leah!

– Nu!

– Ascultă, spuse el, zâmbind. O regulă nouă!

– Jack...

– Fără despărţiri sentimentale. Văzându-i expresia, oftă. Toată viaţa mea, de fiecare dată când am crezut că te am, te-am pierdut. Se mai îmblânzi, privindu-i chipul de parcă ar fi vrut să memoreze fiecare trăsătură. Te vreau, Leah. Mereu te-am dorit. Nu este însă suficient, căci şi tu trebuie să lupţi pentru asta, dar nu o faci.

– Jack...

– Eu renunţ, Leah, definitiv. Poţi să o vezi ca pe o nouă regulă dacă vrei. Fără intimităţi. Pun capăt acum, înainte să ne rănim şi mai tare.

Apoi, o înlătură cu blândeţe şi ieşi. Ea rămase acolo, în stare de şoc.

– Cum se cheamă că lupţi dacă pleci? întrebă ea noaptea.

Noaptea nu-i răspunse.

La naiba! Încerca să revină la starea ei de negare, la stăpânirea de sine, la orice ar fi putut-o ajuta să se convingă că ceea ce se întâmplase nu fusese vina ei.

Nu veni decât durerea.

Şi vina.

Şi iar durerea.

Nu avea scăpare. Faptul era consumat. Mai rău, pentru prima dată în viaţa ei, nu fusese ea cea care plecase. Jack i-o luase înainte.

capitolul 24

Jack părăsi patiseria, conducând pe autostradă cu o viteză care putea să-i calmeze nevoia de adrenalină. Era la jumătatea drumului spre Beaut Point, când văzu în oglinda retrovizoare farurile de poliție.

– Rahat!

Polițistul se dovedi a fi nimeni altul decât șeriful Sawyer Thomson. Sawyer era cu cinci ani mai mare și fusese la aceeași școală la care mersese și Jack, dar încă se vorbea despre comportamentul lui de atunci. Cum de ajunsese acest tip de partea bună a legii era un mister pentru Jack, dar un lucru se știa despre Sawyer: nu ierta nimic.

– Dumnezeule, Harper, aveai peste o sută treizeci de kilometri la oră. Șeriful se aplecă peste Jack pentru a-l mângâia pe Kevin pe cap. O să mă enerveze hârțogăria.

– Atunci, nu o face.

Părând dezgustat, Sawyer își puse mâinile în șold.

– Mă aflu aici doar pentru că răceala i-a lovit pe toți la secție. Nu am auzit alarma de incendiu.

– Nu este nici un incendiu. Doar cel din inima lui. Poți să te prefaci că nu m-ai văzut.

– Sau poate poți tu să încetinești! Deasupra conturului vârfurilor Munților Olympic se ridica luna plină, iar Sawyer arătă spre ea. Vezi ce se întâmplă când încetinești? Te bucuri de toate mărunțișurile.

Priviră amândoi luna. Kevin se culcă la loc.

– Da, e chiar frumoasă, spuse Jack după un minut sau două. Vrei să ne-o și tragem acum?

– Temperamental, observă Sawyer. Și supărat. Știi ce înseamnă asta? Că ți s-au dat papucii.

Jack se afundă în scaun.

– Am ghicit, spuse Sawyer. Mulţumit de el, se sprijini de maşină ca şi cum ar fi avut toată noaptea la dispoziţie. Nu prea sunt la curent cu viaţa ta socială, Harper. Cine ţi-a dat papuci? Asistenta aceea drăguţă? Sau profesoara? O, stai, ştiu! Patisera aia frumuşică, aia căreia îi curg balele după tine.

– Poate eu i-am dat papucii.

Sawyer încuviinţă.

– Bine. N-ai decât să crezi asta, uneori ajută. Deci... cine e?

Jack oftă.

– Hai, spune. Ştii cât de liniştită a fost seara asta? M-am plictisit. Spune-mi, şi poate nu te amendez.

– Dă-mi dracului amenda aia şi lasă-mă!

Sawyer zâmbi.

– Este patisera. Corect?

Îşi scoase carnetul şi începu să scrie.

– Hei, ai zis că nu mă amendezi.

– Am spus poate...

Douăzeci de minute mai târziu, Jack se pricopsise cu o amendă pentru depăşirea vitezei regulamentare şi cu inima frântă. Parcă, îl aşteptă pe Kevin să se uşureze, apoi se duse direct la frigider pentru o bere.

Era deja la a doua când apăru Ben. Fără să spună o vorbă, luă cea de-a treia şi ultima bere şi o dădu pe gât. Punând sticla goală pe blat, se şterse la gură şi-l privi pe Jack.

– Pentru ce bem?

– Femei. Sunt varză.

Ben schiţă cel mai mic zâmbet posibil.

– Dacă sunt foarte rele, atunci aşa e. Sau foarte bune...

– Ce cauţi aici? întrebă Jack. Este două dimineaţa.

Ben ridică din umeri.

– Arăţi de parcă cineva ţi-a cotonogit câinele.

Din culcuşul lui uriaş situat în colţul bucătăriei, Kevin se ridică.

– Ham!

Jack se întoarse spre Ben.

– Nu eşti chiar atât de priceput. Cum ai aflat?

– Poate chiar *sunt* atât de priceput.

– Nu, nu eşti.

Ben zâmbi, ceea ce se întâmpla rar.

– Bine, nu sunt. Sawyer i-a spus neveste-sii, Chloe, că ţi-a dat amendă, iar Chloe era la Love Shack cu surorile ei, şi una dintre ele este prieţenă cu o asistentă de la Urgenţe. Mallory. Este căsătorită cu Ty Garrison, care lucrează cu... pregăteşte-te... cu Danica. Totul este pe Facebook, explică el.

Jack se holba la el.

– E ca un film prost.

– Doar că este viaţa ta. Amuzamentul lui Ben dispăru. Eşti bine?

– Eşti îngrijorat sau pur şi simplu curios?

– Clar cea de-a doua variantă.

Jack înjură şi se îndreptă spre uşă, dar Ben i se puse în cale.

– Bine. Sunt îngrijorat. Acum, lasă dulcegăriile.

– Să ţi-o trag!

– Suntem rude, şi asta e ilegal în majoritatea statelor. Ben îl opri, proptindu-şi mâna de pieptul lui Jack când acesta vru să plece. Deci e adevărat? Că tu şi Leah aţi terminat-o?

– Nu am avut ce să terminăm.

– Prostii, spuse Ben. Măcar recunoaşte! Nu a fost niciodată o farsă, şi ştim amândoi. Ce dracu' s-a întâmplat?

– A acceptat oferta de muncă a producătorului ăluia nesuferit.

– Rafe Vogel, spuse Ben, ridicând din umeri când văzu nedumerirea lui Jack. Ce să fac dacă îmi plac emisiunile de doi lei? Dă-mă în judecată!

– Se întoarce la şcoală, în Franţa, şi va face o nouă emisiune, spuse Jack.

– Mişto.

Îl privi lung pe Ben.

– Şi... mi-e ceva neclar, spuse Ben. Se gândi o clipă. Când a acceptat?

– La puţin timp după ce i-a spus mamei că avem o relaţie.

Ben fluieră.

– Şi crezi că fuge.

– Din nou. Fuge din nou.

– Poate nu a crezut că are o alternativă.

– Există *mereu* o alternativă.

Ben îl analiză.

– Dumnezeule! Nu ţi-a dat papucii. Tu i i-ai dat! O iubeşti, şi totuşi ai lăsat-o să plece. Clătină din cap, dezgustat. Ai un talent natural să îndepărtezi oamenii cărora chiar le pasă de tine.

– Mda? întrebă Jack, enervându-se. Atunci, tu ce mai cauţi aici?

– Trebuie să fie cineva şi de partea ta, chiar şi atunci când te comporţi ca un idiot.

– Mulţumesc.

Ben îl bătu pe umăr.

– Oricând!

Se îndreptă spre uşă.

– Şi nu o iubesc!

– Bine! Dar eşti nebun după ea.

La dracu'! Era un adevăr şocant, îngrozitor.

Leah nu putu adormi decât în zori, dar fu trezită de un apel de la Dee.

– Eşti bine? întrebă Leah repede, cu inima bătându-i cu putere, ameţită din cauza lipsei somnului, dar şi din cauza faptului că fusese trezită brusc după ceea ce simţise a fi un somn de câteva minute. Ce s-a întâmplat?

– O, iartă-mă, scumpa mea! Te-am trezit? Am crezut că te-ai trezit deja să mergi la patiserie.

– Nu e nimic, trebuia să mă trezesc oricum. Își trecu o mână prin păr și se ridică, aprinzând lumina. Ce s-a întâmplat? Ești...

– Bine.

– Jack...

– Și el este bine. Sau cel puțin așa cred, spuse Dee. Știi ce zi e astăzi, nu?

Era prima zi din viața ei distrusă.

– Hmm...

Se străduí să-și amintească.

Dee râse.

– Este Ziua Spălării Mașinii de către Pompieri.

Ziua Spălării Mașinii de către Pompieri era practic zi de sărbătoare națională în Lucky Harbor. Pe timpul verii și la începutul toamnei, se întâmpla lunar și atrăgea mai mulți oameni decât parada de 4 Iulie.

– Vreau să-mi spăl mașina, spus Dee, dar nu mă simt în stare să conduc. Mă gândeam că poate vrei să duci tu mașina să o spele Jack.

– Vrei ca Jack să-ți spele mașina?

– Vreau să contribui la această cauză. Dacă i-aș da bani să-i pună în cutie, nu ar accepta.

Era fără îndoială adevărat, dar Leah sigur nu se afla pe lista oamenilor pe care Jack și-ar fi dorit să-i întâlnească astăzi. Îi tot revenea în minte reacția lui atunci când sunase Rafe.

„Te vreau, Leah. Mereu te-am dorit. Nu este însă suficient, căci și tu trebuie să lupți..."

Voia să-l urască pentru asta, dar cum l-ar fi putut urî, când era adevărat? Niciodată nu luptase pentru nimic în viața ei. Mereu renunțase, mereu fugise. Fusese mereu o lașă, dovedindu-i tatălui ei că avusese dreptate. Avea să schimbe asta.

– Nu te deranjează, nu, draga mea? întrebă Dee.

– Sigur că nu, spuse Leah.

Astfel că, după opt ore la patiserie, se trezi așteptând la coadă la stația de pompieri pentru a spăla mașina,

alături de Dee și de bunica ei, care nu voia să-i rateze pe chipeșii ăia.

Toate cele trei ture de pompieri veniseră la muncă și se descurcau de minune să-și facă treaba îmbrăcați numai în costumele de baie de un albastru-închis, cu șarm și charismă. Bunica Elsie își scoase telefonul pentru a face fotografii.

– Bunico!

– Nu este vina mea, spuse ea relaxată. Lucille ne plătește dacă facem fotografii bune.

– O, Doamne! exclamă Dee și își duse mâna în dreptul inimii. Uită-te la ei!

Leah avea ochi numai pentru unul singur – pentru Jack. Spre deosebire de cei mai mulți dintre pompieri, el purta și un tricou albastru-închis, pantaloni scurți. Stătea în fața unei Vespa, în care se afla o roșcată frumoasă. Aceasta vorbea cu el agitată, gesticulând în timp ce-i povestea ceva care-l făcu pe Jack să izbucnească în râs.

La un moment dat, se udă, iar tricoul i se lipi de corp. Avea părul ciufulit, ca și cum nu s-ar fi deranjat să se pieptene. Când râse, Leah simți un gol în stomac.

– Pare obosit, bolborosi Dee. Săracul!

– Mda, spuse Leah, privindu-l despărțindu-se cu o îmbrățișare de roșcată, înainte ca aceasta să pornească. Foarte obosit.

– Știi cine este, nu? întrebă Dee. Chloe Traeger. Bine, este Chloe *Thompson* acum, deoarece s-a măritat cu șeriful. Ea și Jack sunt doar prieteni, scumpo. Nu trebuie să fii geloasă...

– Nu sunt, zise Leah. Sigur că nu sunt. Dar era. Jack poate face tot ce-și dorește.

Dee se întoarse spre ea.

– Sper că voi doi nu aveți vreo relație de-asta modernă, deschisă, cum se poartă acum.

– Dee! Leah oftă și știu că venise timpul să dea cărțile pe față. Cuprinse mâna lui Dee. Între mine și Jack nu e nimic. Te-am mințit. Îmi pare foarte, foarte rău. Voiam

numai să ajut, dar n-am făcut decât să înrăutăţesc lucrurile. Ezită şi apoi recunoscu tot: Am făcut-o pentru că voiam să te fac să te simţi mai bine. Cel puţin, asta am avut în minte la început. Adevărul este că o parte din mine şi-a dorit ca totul să fie real. Nu ar fi trebuit însă să fac asta sau să încerc să te amăgesc.

- O, Leah, spuse bunica Elsie de pe bancheta din spate.

Dee rămase un moment tăcută, citind emoţia din privirea lui Leah. Apoi, se aplecă şi o strânse în braţe cu putere. Leah închise ochii strâns şi o îmbrăţişă la rându-i.

- Nu am intenţionat niciodată să te rănesc. Eu...

- Ştiu. Dee se retrase, dar îi strângea în continuare mâinile lui Leah, privind-o în ochi. Şi *ştiu*. Mereu am ştiut.

Leah o privi surprinsă.

- Ce?

Dee oftă.

- Am fost şi sunt foarte impresionată de faptul că ai vrut atât de mult să mă ajuţi. Am sperat că faptul că îţi doreai atât de mult avea să transforme acea dorinţă în realitate.

Leah simţi c-o podidesc lacrimile, aşa că îşi acoperi faţa, dar Dee i le înlătură cu blândeţe.

- Nu ai fost singura vinovată, Leah. Jack nu este un bărbat care să se lase influenţat. Nu face nimic din ceea ce nu-şi doreşte. Ţi-a cântat în strună, iar asta mi-a dat speranţă. Se opri, apoi continuă cu bucurie în voce: M-a şi distrat. Dumnezeule, voi doi sunteţi tare amuzanţi.

Leah oftă nefericită.

- Mi-ar plăcea să fi văzut şi tu cum vă dădeaţi târcoale, conştientizând treptat că nu era deloc o farsă.

- Dar nu este real, spuse Leah. Seara trecută, noi... el... Clătină din cap. Nu se va întâmpla, Dee. S-a terminat. Orice ar fi fost între noi s-a terminat.

- O, scumpa mea, fuga nu este o soluţie.

Leah vru să-i spună că, de data asta, numai de data asta, Jack era cel care fugise, dar adevărul gol-goluț era că ea îl făcuse să plece. Alesese calea cea mai simplă înainte ca el să-i poată descoperi secretul - că-l iubea.

Fără speranță.

- Este vina mea, zise ea. Ar fi trebuit să-i spun...

- Ce, scumpo? întrebă Dee. Că el este alesul? Că îl porți mereu în gând? Zâmbi, privind-o cu subînțeles. Îmi amintesc cum e, spuse ea. Cum e să te detașezi. Este ca jocul ăla prostesc pe care-l jucam când eram copii, atunci când ne lăsam pe spate și așteptam ca prietenii să ne prindă. Este vorba numai despre încredere, nu? Foarte greu de dobândit.

- Atunci, tu cum ai reușit? întrebă Leah.

- Mama mi-a spus că trebuie să am încredere în bărbatul care-mi vede suferința din spatele zâmbetului, iubirea din spatele furiei și motivele din spatele tăcerii.

Elsie încuviință.

- Te-a sfătuit bine, iar tu ai avut parte de asta cu Jack Senior, Dee. Cu siguranță.

- A fost primul și ultimul, admise Dee, iar privirea i se opri asupra lui Ronald, aflat mai încolo în parcare.

O zări și el și o salută. Dee se înroși, dar îi răspunse la salut.

- Dee, spuse Leah cu blândețe. A trecut mult timp. Nu crezi că este timpul să-ți mai dai o șansă?

- O, scumpa mea. Nimeni nu va fi interesat de oasele mele bătrâne. Uită-te la mine! Arătă spre eșarfa pe care o purta pe cap, ce ascundea faptul că-și pierduse părul. Sunt un dezastru!

- Dee Harper, spuse Elsie cu fermitate. Ești cu treizeci de ani mai tânără decât mine. Aș da oricând trupul ăsta bătrân pe fundul tău drăguț, trebuie numai să-mi spui.

Dee coborî oglinda pentru a se privi chiar când Ronald bătu în geam.

- Oh! spuse ea, tresărind.

Leah coborî geamul, iar el le salută politicos pe Elsie şi pe Leah.

– Finala va fi difuzată mâine-seară, îi zise el lui Leah. Vei câştiga?

– Nu-ţi poate spune, zise Elsie. Dar, da, va câştiga.

– Bunico, spuse Leah şi oftă.

Ronald zâmbi şi se întoarse spre Dee.

– Eşti foarte frumoasă astăzi!

Ea se înroşi mai tare.

– Pari foarte ocupat.

– Este aglomerat, recunoscu el. Ceea ce este minunat. Banii pe care-i vom strânge astăzi vor merge la centrul pentru adolescenţi. Se sprijini de portiera maşinii şi, întorcându-şi capul, observă că ele urmăreau pompierii muncind din greu. Vă bucuraţi de privelişte?

Dee o şocă pe Leah privindu-l pe Ronald în ochi.

– Da, spuse ea.

Fu rândul lui Ronald să roşească. Îşi drese vocea şi se îndreptă.

– Ştii, am două bucăţi de carne în frigider. Mă gândeam să fac un grătar diseară. Cred că ţi-ar prinde bine nişte proteine.

– O inviţi în oraş? întrebă Elsie. Dacă da, atunci va trebui să fii mai îndrăzneţ, Ronald. Fata noastră este mai înceată atunci când vine vorba despre astfel de lucruri. Nu poţi fi aşa greu de cap!

– Bunico, zise Leah iar, dar Ronald încuviinţă, neluându-şi ochii de la Dee.

– Te invit la o întâlnire, clarifică el. La mine acasă.

– Da, spuse Elsie. I-ar plăcea.

Ronald schiţă un zâmbet.

– Dee?

Zâmbetul lui Dee dispăruse.

– Eu... nu pot, spuse ea şi îşi desfăcu centura. Scuzaţi-mă! Deschise uşa şi se îndreptă spre standuri, unde se adunaseră ceilalţi care aşteptau să-şi spele maşinile.

Elsie coborî şi-l bătu uşor pe umăr pe Ronald.

– Te-ai descurcat bine, foarte bine, spuse ea cu blândeţe. Este doar ruşinoasă.

Leah o duse pe bunica ei la standuri pentru a aştepta împreună cu Dee.

– Nu-mi vine să cred că l-ai refuzat pe bărbatul ăla, îi spuse Elsie mamei lui Jack.

Dee clătină din cap şi se prefăcu ocupată scotocind prin geantă. Elsie oftă şi se ridică.

– Este o zi tare tristă dacă eu sunt cea care-şi asumă riscuri.

– Bunico, spuse Leah. Unde mergi?

– La pensionari. Arătă cu bastonul în direcţia standurilor din celălalt capăt, unde se adunaseră mai mulţi pensionari care glumeau şi râdeau. Poate or fi bătrâni, dar măcar ştiu să se distreze.

capitolul 25

Într-o pauză, Jack îl trase deoparte pe Ronald.

– Vreau să vorbesc cu tine despre rezultatele de la criminalistică.

– Las-o baltă, spuse Ronald. Am ceva mult mai important.

– Este ceva mai important decât singurul piroman în serie din istoria oraşului Lucky Harbor? întrebă Jack.

Ronald oftă.

– Zise tipul care are toată viaţa amoroasă înaintea lui.

Jack tăcu preţ de o clipă.

– Huh?

– Vreau să mă retrag, la naiba! explodă Ronald. Vreau să mă pensionez pentru a petrece timp cu cineva la care ţin, acum, când sexul încă este mai distractiv decât bingo sau înainte de a ajunge să am nevoie de pilula albastră pentru...

– Dumnezeule! Am înţeles, e în regulă. Jack rezistă tentaţiei de a-şi astupa urechile şi de a fugi, ca atunci când era mic.

– Vreau toate astea cu mama ta, Jack. Sun îndrăgostit de ea.

Jack îşi trecu degetele prin păr.

– Nu ştiu ce să-ţi spun.

– Ce-ai zice să vorbeşti cu ea şi să-i spui că a fost văduvă mai mult timp decât a fost soţie, că este timpul să privească în jur şi să vadă că mai are balta peşte. Ce-ar fi să-i spui că ar trebui să-şi păstreze acel zâmbet pe care chestia aia dintre tine şi Leah i l-a pus pe chip şi că ar putea avea şi ea parte de asta, iar în cazul ei nu va fi nimic prefăcut.

Jack îl privi pe Ronald în ochi. Era foarte serios şi... deloc stresat. Ronald era ferm, genul de tip care nu făcea

lucruri din frivolitate sau fără sens. Dacă spunea ceva, aşa era. Nu-i cerea părerea lui Jack privind sentimentele lui şi nici nu aştepta aprobarea acestuia.

– Ştii că nu este... bine.

– Nici tu nu ajuţi prea mult.

– A trecut prin multe, spuse Jack.

– Şi a supravieţuit şi o va mai face.

Îi mai aruncă o privire lui Jack şi plecă.

În parcare oprirră alte maşini. Jack spălă două maşini pe pilot automat, apoi ridică privirea şi îşi dădu seama că Danica era lângă el, vorbindu-i.

– Îmi pare rău, spuse el, clătinând din cap. Ce?

Era într-o rochiţă albă care-i scotea în evidenţă curbele perfecte şi-i zâmbi cu subînţeles.

– Spuneam că am auzit că tu şi Leah v-aţi despărţit şi că aş putea să te consolez.

– Nu pot.

– Ah! Îl îmbrăţişă înainte să o poată opri. Eşti atât de curajos, spuse ea. Atât de rănit. Să mă suni când te vei simţi pregătit, te pot ajuta, Jack. Îţi promit.

Jack îşi zări mama şi reuşi să se desprindă.

– Îmi pare rău, spuse el. Trebuie să plec, adăugă şi se îndreptă spre Dee. Hei, zise el.

– Fiule!

Nu era un ton fericit. Nu-l surprinse, deoarece, în afară de momentul în care Leah îi spusese că aveau o relaţie, nu o auzise fericită de atât de mult timp, încât uitase şi cum era.

– Eşti bine? întrebă el. De ce ai venit?

– Îmi susţin fiul, zise ea cu voce gravă. Cel care a simţit nevoia să mă mintă.

Neştiind cum de aflase, Jack o trase deoparte, pentru a avea puţină intimitate.

– Mamă...

– O, nu! Nu mă lua cu tonul ăsta. Jack... Îi cuprinse faţa în mâini. Nu am vrut să faci aceleaşi greşeli ca mine. Nu am vrut să fii singur. Mă simt atât de ruşinată că m-ai

văzut renunțând. Apoi, a trebuit să inventezi o relație pentru a mă face fericită... Nu! Inspiră adânc. Nu este vorba despre mine. Nu ar trebuit. Este rândul tău, Jack, este rândul tău să fii fericit.

– *Sunt* fericit.

Sau cel puțin fusese până pe la ora unu noaptea trecută. Ea îl privi în ochi.

– Nu ești. Minciuna numărul doi. Dumnezeule, Jack. În legătură cu ce m-ai mai mințit?

– Îți amintești atunci când Jack ți-a spus că cineva ți-a lovit mașina și apoi a fugit? Nu era adevărat. A intrat el în căsuța poștală a domnului Lyons.

Amândoi se întoarseră cu fața spre Ben, care ridică mâinile, în semn că se predă.

– Încă nu e amuzant? Greșeala mea. Vru să se retragă, dar Dee se întinse și-l prinse de tricou.

– Ai știut?

– Uh... Îi aruncă o privire lui Jack. Greu de spus. Ce să știu, mai exact?

– Că Jack și Leah se prefăceau că au o relație doar pentru a mă face fericită.

– Uh..., repetă Ben, băgându-și mâinile în buzunare și cocârjându-se. Trecuse prin situații îngrozitoare fără teamă, dar era îngrozit să o știe pe draga lui mătușă Dee într-o stare proastă.

– Benjamin Matthew Kincaid, spuse ea cu asprime. Uită-te la mine!

Ben îi dădu ascultare.

– Da, doamnă!

– Nu mă lua cu doamnă! Dee îl îmbrățișă. Te iubesc atât de mult, scumpul meu adorabil și morocănos. Mult mai mult decât pe vărul tău idiot.

Ben tresări când îi spuse „scumpul meu adorabil", dar o îmbrățișă pe Dee, și, pe deasupra capului ei, privirea lui amuzată i-o întâlni pe a lui Jack.

– Sigur că mă iubești, îi șopti el lui Dee.

Jack îi arătă degetul mijlociu lui Ben. Acesta îi întoarse gestul fără să-i dea drumul lui Dee. Aceasta se desprinse şi-l privi pe Ben.

– Mulţumesc!

– Cu plăcere, spuse Ben.

– N-ai habar pentru ce îţi mulţumesc.

– Aşa-i, recunoscu Ben.

Dee râse şi-l lovi uşor.

– Pentru că l-ai lăsat pe Jack să pretindă că are o relaţie cu Leah. Mulţumesc!

– L-am lăsat? întrebă Ben. Dee, fără supărare, dar Jack nu are nevoie de permisiunea nimănui. Face ce-l taie capul.

Dee zâmbi.

– Exact!

Când amândoi o priviră, ea clătină din cap.

– Sincer, chiar trebuie să subliniez eu asta? Nu e clar? Nici Jack, nici Leah nu s-au prefăcut.

Jack clătină din cap, înţelegând ce insinua ea.

– Mamă, ascultă...

– Nu, Jack, tu să asculţi! Ai fost atât de bun cu mine, iar eu am avut o viaţă bună. Tot ce mi-am dorit este să te iubească o femeie minunată, cineva care să te trateze cum se cuvine şi care să aibă grijă de tine. Apoi, voi putea muri împăcată.

Dumnezeule!

– Mamă...

– Şi când nu voi mai fi..., spuse ea, eu...

– Mamă, opreşte-te!

– Nu am terminat, Jack.

– Sigur că nu. Nu eşti pe moarte.

– Dar...

– Nu eşti! Nu îţi voi permite, zise el foarte serios.

Lângă el, Ben încuviinţă solemn.

– Nu moare nimeni, îl susţinu el. Cu atât mai puţin tu. Tu eşti lipiciul, Dee, iar noi avem nevoie de el.

– Oh! Oftă şi îşi trase nasul zgomotos, prefăcându-se că-şi caută şerveţele prin buzunare. O, băieţii mei, îmi sunteţi atât de dragi!

Ben tresări din nou, dar îi oferi mâneca bluzei pentru a-şi şterge ochii.

– În ceea ce-l priveşte pe tata, spuse Jack, l-ai plâns suficient. Ştiu că l-ai iubit, cu toţii ştim asta. Ştiu că ţi-e dor de el, dar asta nu înseamnă că eşti doar pe jumătate om. Trăieşte, la naiba! Merită.

Ea îl privi şi apoi, îngrozindu-l, ochii ei se umplură iar de lacrimi.

– Ah, mamă, nu! O trase lângă el şi o îmbrăţişă, sprijinindu-şi bărbia pe creştetul capului ei. Îmi pare rău!

– Nici să nu îndrăzneşti! Oftă şi-şi sprijini capul de pieptul lui. Nu ar fi trebuit să las să mă afecteze atât de mult. Îşi ridică privirea. Pe voi v-am învăţat mai bine de atât.

– Aşa e, spuse Ben încet. Ne-ai învăţat să luptăm pentru ceea ce vrem, şi asta am făcut.

Jack nu spuse nimic, căci, în cazul lui Ben, fix aşa stăteau lucrurile. Ben îşi dorise să proiecteze şi să construiască diverse chestii, şi asta făcea. Îşi dorise să se îndrăgostească şi să se căsătorească, şi făcuse şi asta, până când iubita îi fusese luată de lângă el.

Jack permisese trecutului să-i ghideze viitorul. Exact de asta o acuzase şi pe Leah, ceea ce-l făcea un mare ipocrit. Nu obişnuia să aibă regrete, dar asta începuse să-l cam chinuiască.

– Jack, spuse mama lui. Dacă va trebui să îmi fac curaj şi să accept ceea ce mă face fericită, promite-mi că vei face la fel. Îl luă şi pe Ben de mână. Amândoi!

– Mamă...

– Promite-mi, spuse ea cu fermitate.

Jack încuviinţă din cap. Ben îl imită. Apoi, Dee îşi etală zâmbetul regal, îi îmbrăţişă încă o dată şi se retrase.

– Acum, dacă îmi permiteţi, trebuie să răspund la o invitaţie la grătar pe care am primit-o.

O privire îndreptându-se hotărâtă spre Ronald.

– Imaginează-ți dacă și-ar concentra puterile pentru a face bine, zise Ben.

Jack dădu să-i răspundă, însă Dee se îndreptă spre Ronald și, luându-l de mâini, îl trase spre ea și-l sărută cu tot sufletul.

– Rahat!

– Da, zise Ben. Îl sărută pe șeful tău.

Jack zâmbi și-și dădu o palmă peste față. Cum nu-l ajută prea mult, îi dădu lui Ben un brânci. Asta-l ajută doar puțin.

– Omule, fosta ta așa-zisă logodnică e la rând. Ben îl împinse. E timpul să treci la muncă.

Jack se întoarse și aruncă o privire. Cu siguranță, Leah se afla în mașina mamei lui. Se apropie de furtunuri și de gălețile cu apă cu spumă și ridică unul. Leah stătea acolo în pantaloni albi foarte scurți și un tricou albastru-închis cu sigla departamentului de pompieri, pe care era sigur că i-l șterpelise din șifonier. Îi făcuse un nod la brâu, și părea o combinație între cea mai mare fantezie a lui și cea mai mare dezamăgire. Ea îi întâlni privirea. Jack îi dădu lui Ben buretele și se îndreptă spre ea.

– Nu ar trebui să fii aici, spuse el când se apropie.

Ochii ei scânteiau.

– Uite, poate ai avut dreptate în legătură cu tot ce ai spus aseară. Sunt varză, sunt în multe feluri, dar rămân în continuare un contribuabil al societății, aici, în Lucky Harbor, așa că...

– Voiam să spun că nu ar trebui să fii aici, în spatele liniei, cu tot echipamentul. Făcu semn spre nebunia din jurul lui. Este cam periculos.

– Oh! În lumina soarelui, o văzu înroșindu-se. Ai dreptate.

O prinse de braț chiar când vru să se întoarcă, fără să știe ce voia să-i spună, știind doar că să o vadă era ca un pumn în stomac. Următorul lucru pe care-l știu fu că era stropit din cap până în picioare.

– Oups, spuse Tim de lângă maşina alăturată, de pe care îndepărta săpunul cu furtunul. Scuze, copii!

Reuşise să o ude şi pe Danica, aflată lângă maşina ei, în spatele lor. Rochia aceea albă subţire transformase evenimentul într-un concurs de tricouri ude. Se întoarse spre Tim şi-i aruncă în faţă un burete plin de spumă. Şi, uite aşa, începu bătaia cu apă. Nimeni nu scăpă. În plus, câteva persoane se aliaseră împotriva lui Jack, inclusiv Tim şi Ian, şi era destul de sigur că Danica fusese cea care-i sărise în spate şi-l pocnise în faţă cu buretele ud. Nebunia dură o vreme. Oamenii se udau şi se distrau. Locuitorii oraşului Lucky Harbor erau oportunişti şi foarte rezilienţi. Când Jack reuşi în cele din urmă să scape şi să se şteargă la ochi, Leah plecase.

capitolul 26

În seara în care era difuzată finala de la *Sweet Wars*, venise rândul lui Elsie să pregătească cina.

– Deci, spuse ea în timp ce făcea friptură şi cartofi, te întorci la şcoală, nu? Zâmbi. Sunt atât de fericită pentru tine!

– Este numai pentru un semestru.

– Apoi, vei merge să pui pe picioare o patiserie, probabil într-un loc interesant precum Paris sau New York, nu-i aşa?

– Nu ştiu, spuse Leah.

Nu se gândise atât de departe.

Elsie zâmbi.

– De ce tot întreb? Oricum, nu faci niciodată planuri pe mai mult de trei luni.

Lea încremeni, apoi atinse mâinile bunicii ei. Erau uscate şi muncite. Mâinile unui patiser, asemenea mâinilor ei.

– Bunico, ştiai că este ceva temporar.

Elsie încuviinţă.

– Desigur, draga mea. Ştiam. Înţeleg. Dacă aş fi fost cu treizeci de ani mai tânără şi dacă aş fi avut măcar pe jumătate talentul tău, şi eu aş fi plecat să îl exploatez. Ai atâtea posibilităţi în faţă. Sper că ştii asta.

– Ştiu, zise Leah. Şi ştiu că ţi se datorează.

– O, bine. Ochii lui Elsie se umplură de lacrimi, dar scutură din cap. Ţi-ai fi dat seama mai devreme sau mai târziu.

– Nu, bunico, vi se datorează ţie şi lui Jack. Şi ochii ei se umezirâ. M-aţi iubit mereu necondiţionat, m-aţi bătut mereu la cap până am priceput.

Se auzi soneria. Era Max Fitzgerald. Leah îl privi surprinsă.

– Domnule Fitzgerald. Ce faceţi aici?

– Trebuie să-i vorbesc bunicii tale.

– Este ocupată.

– Sunt aici, zise Elsie, apropiindu-se de Leah. Ce vrei, Max?

– L-ai convins pe Lyons să se retragă? Nu poţi face asta.

– Pot şi am făcut-o, spuse Elsie şi vru să-i închidă uşa în nas, dar Max o blocă, punând piciorul.

– De ce? întrebă el. De ce l-ai convînge să se retragă dintr-o astfel de afacere?

– De ce-ţi pasă?

– Deoarece, mă crezi sau nu, spuse Max, îmi pasă de tine. Era o ofertă excelentă. Ar fi obţinut un preţ foarte bun, corect, pe clădirea aia amărâtă. Deci, ce dracu' s-a întâmplat?

Leah o privi şocată pe Elsie.

– L-ai convins pe domnul Lyons să păstreze clădirea?

– Da, spuse Elsie cu nasul pe sus. Da, am făcut-o!

– De ce, bunico?

– Deoarece... Elsie se întoarse spre Leah şi-şi îmblânzi privirea. Deoarece mi-ai reamintit cât de mult iubesc magazinul ăsta. Eu l-am construit, de la zero. Ştiu că nu este nimic modern, şi probabil va trebui să angajez pe cineva după ce vei pleca, dar... Ridică din umeri şi îşi luă privirea de la Leah. Nu sunt gata să renunţ.

– Nu trebuie să renunţi, zise Max. Nimeni nu intenţiona să te dea afară.

– Dar tipul cel nou avea să facă schimbări. Să modernizeze, să renoveze, iar până la sfârşitul anului chiria avea să crească. Totul se va schimba.

Max nu putea nega asta. Oftă.

– Uite, am învăţat un lucru... E legea firii, Elsie. Lucrurile se schimbă.

Elsie o privi pe Leah în timp ce-i răspundea.

– Ştiu, spuse ea calm. Dar măcar acest lucru nu ar trebui să se schimbe.

– Nu crezi că Lyons va mări chiria? întrebă Max. Pentru că o va face.

– Nu şi pe a mea, spuse ea încrezătoare, făcându-l pe Max să se dea bătut şi să plece furios.

Leah merse la patiserie. Se scuzase faţă de Elsie, Ali şi Aubrey.

Intră în bucătărie fără să aprindă luminile şi se urcă pe blat cu un bol de cremă în mână şi cu o lingură de lemn. De acolo, cu iPad-ul şi cu nevoia imperioasă de zahăr, urmări finala de la *Sweet Wars*.

Singură.

Provocarea fusese înşelător de simplă. Trebuia să facă un tort de nuntă cu cinci etaje, pentru două sute de persoane. Un tort de asemenea dimensiuni nu era deloc simplu de făcut, aşa cum Rafe sublinie pentru public. Spre deosebire de cum se întâmpla la un tort de dimensiuni mici, la unul mare glazura nu era pur şi simplu întinsă peste blat. Era o glazură din fondant, acoperind fiecare blat, dându-i o textură catifelată. Fondantul era făcut dintr-un sirop de zahăr care trebuia amestecat timp de patruzeci de minute, constant, pentru a avea consistenţa potrivită. Apoi, după acoperirea fiecărui blat, era nevoie de ore întregi pentru decorat. Leah îşi reaminti adrenalina pe care o simţise în timp ce lucra repede, dar sigur, încercând să blocheze sunetele, mirosurile şi atmosfera copleşitoare care o înconjurau.

Acum, în bucătăria tăcută, privind cele douăzeci şi cinci de secunde rămase, observă că presiunea îşi spusese cuvântul pe ultima sută de metri. Putea citi asta clar pe chipul ei. Îndoiala o sufoca, în timp ce ducea tortul de nuntă de cinci etaje pe masa juriului şi...

Îl scăpă.

Îl văzu lovind podeaua şi împrăştiindu-se, se văzu pe ea palidă, acoperindu-şi gura cu mâinile tremurânde. Văzu cum cei din echipă se întoarseră să observe

dezastrul, îngroziți de-a dreptul. Știau toți că mai puteau concura numai pentru locul al doilea.

Doar că Leah scăpase tortul.

Emisiunea fu întreruptă de publicitate și, acolo, pe blat, Leah închise ochii. *Unde-i fusese mintea?* Știa însă la ce se gândise în acel moment. Stătuse acolo, în platou, cu premiul practic asigurat, fapt ce o copleșise. Era al ei, premiul era al ei. Mai avea puțin până să primească tot ce avea nevoie pentru a-și deschide propria patiserie – cu toți ochii ațintiți asupra ei.

„Nu vei reuși niciodată nimic în viață, Leah."

Anxietatea o învăluise și o doborâse. Brusc, cel mai bun lucru care i se putea întâmpla devenise cel mai rău. Pauza publicitară se încheie. Emisiunea se reluă, iar Leah se forță să privească în continuare. Se forță să accepte situația groaznică în care se afla, aceea de a fi trimisă acasă, deși știa că ar fi putut lua premiul cel mare dacă ar fi fost suficient de curajoasă să-l primească.

Dar nu fusese curajoasă.

Inspiră adânc și-și opri iPad-ul. Pentru că telefonul ei suna în disperare, îl închise. Atunci, telefonul fix începu să sune.

– O, Dumnezeule, Leah, se auzi vocea stranie a lui Dee la capătul celălalt al firului. Draga mea, îmi pare atât de rău că te-ai împiedicat și ai scăpat tortul.

Țârrr!

Telefonul sună iar.

– Leah? Era Ali. Te-ai împiedicat? Ai nevoie de mine? Adică, știu că știi de acum șase luni că te-ai împiedicat, dar... la naiba! Sună-mă!

Și tot așa.

Leah închise ochii și bloc㠠totul. Nu era prea greu să facă asta, având în vedere că primea aceleași mesaje. Lucille spunea că i se păruse că unul dintre concurenți îi pusese piedică. Aubrey se oferi să fie ea cea care să o ducă departe de toate astea.

Leah se puse pe înfulecat cremă cu şi mai multă energie şi o dădu gata, căci era delicioasă. Dumnezeule, poate ar trebui să-şi câştige existenţa astfel...

De ce nu plecase încă?

Nu plecase din cauza lui Elsie, îşi reaminti ea. În ciuda asigurărilor bunicii ei, Leah nu era convinsă că aceasta s-ar putea ocupa singură de patiserie. Apoi, Leah era totul pentru Elsie... Nu, stai, era invers. Elsie era tot ce avea Leah. Ea aproape uitase ce înseamnă să ai o familie, să fii iubită necondiţionat...

„Şi asta nu e tot", îi reaminti vocea interioară. Mai era ceva care o ţinea în Lucky Harbor, iar ea era conştientă de acest lucru.

Jack. Şi el făcea parte din familie, cumva. Jack era...

Totul.

De parcă l-ar fi invocat, acesta intră pe uşa din spate, nepărând deloc afectat. Leah îl lăsă să intre, iar el o ţintui cu privirea în timp ce încuie uşa în urma lui. Purta un tricou pe care scria JUST DO IT şi o pereche de blugi Levi's vechi care-i scoteau în evidenţă forme pe care ea nici măcar nu i le remarcase până acum. Zâmbi când o văzu aşezată pe blat, cu bolul într-o mână şi lingura de lemn în alta. Zâmbetul nu se potrivea însă cu privirea lui serioasă.

Văzuse emisiunea.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, îl avertiză ea. Dacă de asta ai venit, poţi să pleci.

El nu îi răspunse.

– Vorbesc serios, Jack. Ai spus fără despărţiri sentimentale. Tu ai zis-o, este regula ta. Plec mâine. Las-o baltă!

El se apropie de ea, până când trupurile li se atinseră. Privi în bol, luă pe deget nişte cremă şi o gustă.

– Ciocolată şi caramel.

– Te pricepi.

Privirile li se întâlniră, iar ceea ce văzu ea în ochii lui îi făcu gura să se usuce. Şi el era rău. Un rău perfect,

minunat. Deoarece nu voia să recunoască golul din stomac - Dumnezeule, ura să știe că îl dezamăgise, așa cum îi dezamăgise pe toți cei pe care-i cunoștea -, linse lingura de lemn și-i răspunse cu tăcere.

El se apropie de blat și aștepta. Mereu făcea asta.

- Tot nu voi vorbi despre asta, spuse ea în cele din urmă.

El continuă să o privească.

„La dracu'!"

- Ascultă, a însemnat foarte mult pentru mine simplul fapt de a fi participat la concurs, bine? Cine s-ar fi așteptat să ajung atât de departe, cu atât mai puțin să câștig?

Nu primi nici un răspuns de la pompierul temperamental, iar asta o enervă la culme.

- Ai avut mereu așteptări prea mari din partea mea, izbucni ea.

- Ai scăpat tortul. Ai *scăpat* nenorocitul ăla de tort.

- Știu, spuse ea. Am fost acolo.

- Leah, faci torturi de nuntă de când aveai treisprezece ani. Știu asta. Am gustat. L-ai purtat pe brațe până la masa din bucătăria mamei, cu mândrie și grație. Niciodată nu l-ai scăpat.

- Ei bine, de data asta, am făcut-o!

El clătină din cap.

- De ce?

În tăcerea grea, se auzi cum ea își ținu răsuflarea.

- Nu vreau să vorbesc despre asta. Am făcut-o lată, asta este. Nu voi fi un patiser celebru, și gata. Treci peste!

Jack închise ochii și-și coborî capul în pământ o clipă, apoi o privi iar, cu ochii plini de exasperare și frustrare.

- Nu mă interesează cătuși de puțin cum îți câștigi existența, Leah. Nu este vorba despre asta. Este vorba despre tine.

Furia care zăcea în ea ieși la suprafață.

– Nu sunt perfectă, bine? Ştim amândoi asta. Aşa că tu şi toţi ceilalţi care credeţi că ar trebui să fiu mai bine mi-aţi da pace. Eu sunt eu!

– În sfârşit, spuse el, cu vocea mai puţin controlată decât de obicei. În sfârşit, spui ceva adevărat.

Leah arătă cu lingura murdară de ciocolată spre uşă.

– Ieşi!

– Ba pe dracu'! Abia acum ajungem undeva!

Ea tăcu. Alesese să rămână în Lucky Harbor până la sfârşit, aşa că nu era nimeni în afară de ea vinovat pentru această confruntare. Avea să profite!

– M-am pierdut, bine? Nu mă voi justifica pentru că nu am fost cea mai bună.

– Dar te vei justifica pentru că nu-ţi dai şansa să fii fericită? Pentru că nu încetezi să crezi că nu meriţi?

– Nu-mi voi mai deschide o patiserie în New York. Mare lucru! La urma urmei, câţi oameni reuşesc să obţină ceea ce-şi doresc? Am alte chestii în minte. Sunt fericită!

– Nici tu nu crezi ce spui, zise el foarte serios.

Mult prea serios.

– Nu mă lua cu de-astea, Jack. Sunt fericită.

– Oare?

– Da.

El privi în jur, iar ea îi urmări privirea. Castroanele preferate ale lui Elsie erau aliniate pe blat, la fel şi ustensilele bunicii. Totul îi aparţinea lui Elsie.

– Nu ai nimic aici, spuse el.

– Este patiseria bunicii, nu a mea.

– Am fost în casă. Nici acolo nu ai nimic.

– Repet, spuse ea, nu este casa mea.

– Da? Atunci unde este locul tău, Leah?

– Ştii bine că momentan nu am unul. Am fost cam ocupată. Iar acum, voi pleca oricum, aşa că...

– Prostii! Îşi propti mâinile de o parte şi de alta a ei. Spui prostii, Leah!

– Nu, este adevărat. Plec mâine-seară.

– Nu cu asta, replică el. Mda, pleci, ştiu foarte bine. Vorbesc despre faptul că nu permiţi nimănui să se apropie de tine, pentru că astfel ţi-ar vedea defectele.

Ei i se tăie răsuflarea. La naiba, o cunoştea mult prea bine. Jack se apropie pentru a o privi în ochi.

– Eu te-am văzut mereu aşa cum eşti, cu tot cu defecte. Te cunosc, aşa că pot afirma asta. Nu eşti perfectă, dar, pentru mine, eşti. Mă enervează îngrozitor că nu ne dai o şansă. Lasă să se întâmple! M-am săturat să văd cum ţii suferinţa în tine, Leah. M-am săturat!

– Atunci, pleacă dracului de aici, spuse ea. E a doua oară când îţi spun!

Şi el făcu întocmai. Se duse dracului de acolo.

Leah îşi acoperi faţa şi încercă să se convingă că era un nemernic. Un nemernic insistent, necruţător. Însă ştia exact cine era de vină.

– Cioc, cioc!

Leah tresări şi deschise ochii. Aubrey stătea în uşă, ţinând în mâini o sticlă şi o pungă cu chipsuri.

– M-am gândit că ţi-ar prinde bine astea acum.

– Alcool şi chipsuri?

– Este trusa mea de prim ajutor în caz de „Am dat-o iar în bară!"

Leah oftă.

– Ai auzit.

– Totul, recunoscu Aubrey. De vină sunt pereţii subţiri. Intră şi luă două pahare. Turnă ceva roşiatic în fiecare şi-i oferi lui Leah unul, iar pe celălalt îl păstră pentru ea.

– Noroc!

– Noroc?

Leah se înecă.

– Ai dreptate, spuse Aubrey. Ce zici de... pentru eşecuri? Hai să recunoaştem, amândouă ne pricepem de minune la asta.

– Cu ce ai greşit tu vreodată?

Aubrey râse uşor cam glacial, dar zâmbetul ei trăda o mare de singurătate.

– Ai crescut aici, îmi ştii reputaţia.

– Ai reputaţia de a fi inabordabilă şi fermecătoare.

Aubrey mai luă o înghiţitură.

– Şi...

– Bine, spuse Leah. Poate cam de neatins.

– Afurisită, o corectă Aubrey. Rea. Rece.

– Nu cred că eşti rea şi rece, spuse Leah.

Aubrey râse iar, de data asta mult mai veridic.

– Doar afurisită? Bine, pot trăi cu asta.

Se auzi un ciocănit discret, iar în uşă apăru Ali. Văzu paharele şi protestă:

– Hei, vreau şi eu în club.

– Nu se poate, spuse Aubrey. *Tu* nu eşti un dezastru.

Ali tăcu şi procesă.

– Greşeşti. Şi viaţa mea a fost de rahat.

Aubrey zâmbi.

– Este prima dată când zici asta?

– Poate, admise Ali. Lăsaţi-mă în clubul vostru, şi o s-o tot spun. Uite – rahat, rahat, rahat.

– Opreşte-te, replică Aubrey râzând şi scoase un al treilea pahar, umplându-l.

Ali îl dădu pe gât, se înecă şi se şterse la gură.

– Beţi pentru finala de la *Sweet Wars* sau pentru altceva? Le privi pe rând, presupunând că oricare din ele ar fi putut să se afle în belea.

Leah ridică mâna.

– Finala. Sunt proasta săptămânii.

– Nu, nu eşti, spuse Ali, loială până la sfârşit, muşcându-şi buza inferioară, deoarece îl plăcea şi pe Jack. Sigur are rezolvare. Voi doi ţineţi prea mult unul la celălalt.

– Nu este vorba numai despre asta, spuse Leah calm, apoi îşi ascunse faţa în palme. Cum te poţi îndrăgosti de persoana care te cunoaşte cel mai bine?

– Întrebarea este, spuse Aubrey, cum să nu te poţi îndrăgosti de o astfel de persoană?

- Ştie totul despre mine, spuse Leah. Îmi cunoaşte toate secretele. Nu i-am ascuns nimic. Se ridică, se învârti neliniştită, apoi se întoarse şi-şi privi prietenele. Aveţi idee cât de înspăimântător este să fii expusă astfel?

Atât Ali, cât şi Aubrey îi confirmară din priviri că ştiau exact despre ce vorbea, iar ea oftă.

- Mi-e teamă, şopti ea.

- Jack nu ţi-ar face rău, se grăbi Ali. Şi-ar tăia un braţ înainte.

Leah încuviinţă. Ştia şi ea asta.

- Niciodată până acum nu am avut nevoie de un bărbat pentru a mă face să mă simt completă. Niciodată. Dar...

- Dar ce? întrebă Ali când Leah dădu înapoi, puţin copleşită de propria-i descoperire.

- Dar ce?

- Dar... am nevoie de *acel* bărbat, spuse Leah. Am nevoie de Jack.

Jack se lăsă pradă drogului său preferat - munca. Se făcuse târziu şi nu era de serviciu, şi totuşi se afla la biroul său, holbându-se la ecranul computerului. În jurul lui, era întuneric şi linişte. În interiorul său însă, nu era, aşa că ridică receptorul.

- Ai idee cât este ceasul? bombăni Ronald.

- Dar tu aveai idee că domnul Rinaldi, noul dezvoltator, nu este chiar atât de nou?

Ronald oftă, chinuindu-se să se trezească.

- Despre ce vorbeşti?

- Este fratele lui Max Fitzgerald.

- La dracu'! spuse Ronald.

- Da, la dracu'!

În dimineaţa următoare, Leah fu surprinsă să-şi găsească bunica trează şi gata de muncă.

– Gătesc cu tine în dimineaţa asta, spuse Elsie. Este ultima noastră zi împreună. Nu trebuie să fim triste, spuse ea către Leah. Şi, oricum, da, este un sfârşit, dar este, de asemenea, un nou început. Mă simt minunat. Se pare că un bărbat vindecă mai bine decât orice medicament.

– Sunt de acord, se auzi o voce bărbătească, şi, spre surpriza lui Leah, domnul Lyons intră în bucătărie sprijinindu-se în baston, părând la fel de vesel ca Elsie. O sărută pe buze, îi făcu cu ochiul lui Leah, apoi se îndreptă şchiopătând spre uşă. Ne vedem mai târziu, puicuţă, îi spuse el lui Elsie şi dispăru.

– Aşa-i că este cel mai scump? întrebă Elsie.

Douăzeci de minute mai târziu, ajunseră la patiserie. Leah avea o durere de cap groaznică, pe care încerca să o ignore. Era ultima ei zi acolo, şi era foarte stresată. Asta era tot. Nu avea nici o legătură cu golul din inima ei. Trecuse deja o oră, şi era cufundată până la coate în aluat, când se întrerupse curentul.

– La naiba, bombăni Leah.

Simţea o presiune în spatele ochilor. Durerea ei de cap devenise migrenă, şi se simţea foarte ameţită. Nu dormise suficient.

Încă nu se luminase, aşa că se îndreptă spre sertarul cu nimicuri şi scoase o lanternă şi nişte siguranţe.

– Bunico, strigă ea spre camera din faţă, unde Elsie curăţa vitrinele pentru noile preparate. Ia loc, rezolv imediat.

– Deja m-am aşezat, îi răspunse Elsie. Cred că mi-am suprasolicitat genunchiul.

– Nu ar fi trebuit să te apleci şi să cureţi vitrinele.

– Nu asta m-a suprasolicitat, spuse Elsie.

Surprinsă, Leah îşi masă tâmplele.

– Prea multe informaţii, bunico.

Elsie râse încântată.

– Du-te, sunt bine.

Leah aprinse lanterna şi cercetă interiorul noului cuptor. Sufleul ei avea să fie distrus, deşi promitea să fie unul dintre cele mai bune pe care le pregătise. Frustrată, părăsi bucătăria sufocantă şi merse afară, închizând uşa.

Ali nu ajunsese încă, iar librăria era închisă, ca de obicei. Zorile se iveau, în nuanţe de oranj, roşu şi violet. Era răcoare, ceea ce părea să o ajute să-şi limpezească mintea. Dinspre ocean venea o boare de sare şi... Încremeni. Sulf?

Se învârti uşor în cerc pe alee, şi ceva îi scârţâi sub picioare.

Mucuri de ţigară.

Era ciudat, foarte ciudat. Aici, în spate, nu ajungeau decât cei care lucrau la unul dintre cele trei magazine din clădire.

Nimeni însă dintre cei care aveau ce căuta aici nu fuma.

Privi spre uşa din spate a patiseriei şi la geamul ferestrei. Acum, că soarele începea să trimită câte o rază, reflexia din geam aproape o orbi, aşa că nu putu văzu prin el. Cu numai câteva minute în urmă, era încă întuneric afară. Înăuntrul bucătăriei, ar fi fost ca peştele în acvariu pentru oricine s-ar fi aflat pe alee, şi, conştientizând acest lucru, i se făcu pielea de găină.

Cineva stătuse chiar acolo, în acel loc, fumând şi observând-o.

Simţi un fior pe şira spinării, aşa că intră iar în bucătărie şi încuie uşa. Tresări.

– Bunico, strigă ea. Asigură-te că uşa din faţă este încă închisă, bine? Durerea de cap era din ce în ce mai puternică, iar asta şi lipsa somnului o făceau să se simtă ameţită. Sistemul ei imunitar era slăbit de durerea din inimă, şi se simţea fără vlagă. Bolnavă. La naiba! Se aşează. Se gândi să se odihnească puţin, aşa că îşi lăsă capul pe braţe. Pfiu! Era foarte obosită. Îşi dădu seama ca prin ceaţă că bunica ei nu-i răspunsese.

Auzise paşi. Nu erau paşii uşori ai bunicii ei, ci ai cuiva cu mers mai apăsat. Un bărbat, se gândi ea. Dar îşi simţea capul foarte greu, iar pleoapele refuzau să se ridice...

capitolul 27

Jack dormea adânc, visând că se asfixia, când cineva începu să bată cu putere în uşă. Până să se ridice el şi să-l dea jos pe Kevin de pe pieptul lui, Ben stătea deja în uşă, cu blugii încă descheiaţi.

– Ridică-te, îi spuse lui Jack, trăgându-şi tricoul pe el. Acum!

Puţine lucruri îl făceau pe Ben să se grăbească, şi, cunoscându-l, Jack se ridică imediat din pat şi-şi trase pe el pantalonii.

– A sunat Luke, spuse Ben. Este o problemă în centru.

Jack ştia foarte bine că Luke nu sunase doar pentru asta.

– Ce este?

– Brutăria. A sunat cineva să anunţe că a văzut înăuntru o bătrână inconştientă, iar patiseria era încuiată. Nu ştia mai multe, căci abia primise apelul. Să mergem!

Jack era deja în uşă, sunând la dispecerat în timp ce Ben conducea. Echipajul de intervenţii ajunsese deja la faţa locului. Încă nu aveau noutăţi.

Jack încheie apelul şi se aplecă în faţă, pe scaunul pasagerului, ca şi cum asta i-ar fi ajutat să ajungă mai repede.

– Crezi că este Elsie? întrebă Ben.

– Nu ştiu. Jack o sună pe Leah. Nici un răspuns.

Dacă într-adevăr era vorba despre Elsie – şi cine altcineva ar fi putut fi? –, se întreba cum de era singură în patiserie. Unde era Leah? În alte circumstanţe, s-ar fi aflat în patul lui Jack, dar o cam făcuse de oaie.

Încercă să o sune iar, dar intra mesageria vocală.

– Leah! spuse el. Sună-mă!

Închise şi se holba la drum. Oare evitase să îşi ia rămas-bun şi părăsise oraşul mai devreme? Era să facă infarct când văzu că, în loc să facă stânga spre debarcader, Ben merse în faţă.

- Ce dracu' faci?

- Te duc la patiserie, zise Ben.

- Prin Africa? De ce dracu' nu ai întors pe Harbor Boulevard?

- Îl asfaltează.

Când fură nevoiţi să se oprească la unul dintre cele trei semafoare din oraş, Jack simţi că era la un pas de un anevrism, aşa că fu nevoit să-şi pună degetul pe ochiul care se zbătea.

- Nu e nimeni în intersecţie, dă-i bătaie.

Ben nu se mişcă.

- Ben!

- Ai primit deja o amendă săptămâna asta.

- Dar tu nu!

Se făcu verde, aşa că în cele din urmă Jack nu fu nevoit să-şi omoare vărul. Două sute cincizeci de ani mai târziu, Ben parcă în spatele ambulanţei şi al maşinii de pompieri. Amândoi coborâră şi se îndreptară spre patiserie.

Luke se desprinse dintr-un grup de oameni în uniformă şi îi ieşi în cale lui Jack.

- Tim a trecut pe aici înainte de lăsarea zorilor şi a văzut lumina aprinsă în camera din faţă a patiseriei, le spuse el. Zice că s-a bucurat crezând că Leah deschisese mai devreme şi a parcat. Uşa era însă încuiată, iar prin geam a văzut-o pe Elsie prăbuşită pe masă. A bătut, dar nu a răspuns nimeni. A spart uşa şi a încercat să o trezească pe bătrână. Aceasta şi-a revenit în scurt timp, dar era ameţită şi confuză. Incoerentă. Este posibil să se fi intoxicat cu dioxid de carbon, aşa că inspectăm asta acum.

Otrăvirea cu dioxid de carbon era cunoscută drept un criminal silenţios, dar rapid, şi Jack simţi un fior pe şira spinării.

– Leah?

Luke clătină din cap.

– Nu am văzut-o, dar ai sosit cu doar două minute după noi. Încă evacuăm clădirea.

Hunter şi Cindy încercau să o ducă pe Elsie spre ambulanţă, dar aceasta, agitată, i se împotrivea lui Hunter, care încerca să-i pună masca de oxigen. Mâinile îi tremurau, iar în ochi i se citeau confuzia şi şocul.

– Respiră cu greu şi are dureri în piept, îi spuse Hunter lui Jack.

Jack se apropie de Elsie, cuprinzându-i mâinile.

– Eşti în siguranţă, Elsie. Îi fixă cu tact masca de oxigen. Întinde-te numai puţin. Respiră!

Ea ridică mâna, strângându-l de încheietura mâinii. Încerca să-i spună ceva, reuşind să bage groaza în el cu un singur cuvânt.

– Leah, şopti ea.

El o ţinu de mână.

– Este înăuntru?

Capul lui Elsie căzu moale şi ochii i se închiseră.

– Elsie, spuse Jack cu fermitate, privind-o cum încerca să-şi revină. Elsie, Leah se află încă în clădire?

– Leah. Scoate-o pe Leah!

Jack se întoarse şi dădu direct de Luke.

– Leah e aici, spuse Jack. Apoi, alergă spre clădire, îndreptându-se spre aleea din spate. Ajunse pe verandă la timp cât să îl vadă pe Tim ieşind, cu Leah pe braţe.

capitolul 28

– Leah!

Leah reacţionă la vocea gravă, autoritară. „Jack." Încercă să-l privească, dar era întuneric, foarte întuneric.

– Leah, stai cu noi! Să nu îndrăzneşti să ne părăseşti!

O, cât iubea vocea aceea, modul în care suna atât de bărbătesc, încât îi venea să-l devoreze. Mâna lui se strânse în jurul mâinii ei şi o ţinu ca o coardă de salvare.

– Deschide ochii, Leah!

O, da, îi plăcea şi acel ton, pe care Jack îl folosea atunci când îşi scotea sentimentele la iveală, ca atunci când se afla în ea, şoptindu-i la ureche toate lucrurile pe care voia să i le facă. Voia să-i vadă chipul şi, în ciuda unei dureri de cap nenorocite, se chinui să deschidă ochii. Atunci îşi dădu seama că era întinsă pe spate. Jack stătea lângă ea, şi zâmbi în clipa când ea îi strânse mâna. Era pe targă, cu masca de oxigen pe faţă, dar se strădui să-i ofere un zâmbet. Era suficient pentru a-i da speranţă.

– Eşti bine, spuse el.

– Ce...

– Probabil te-ai intoxicat cu monoxid de carbon.

Se strădui să se ridice. Jack nu era singur. Tim, Luke şi Ben se aflau şi ei acolo, precum şi o mulţime de oameni. În spatele lor, erau girofaruri şi o mulţime tot mai mare de oameni.

Începu să-şi amintească. Se afla în patiserie, simţindu-se rău, atât de rău...

– Bunica, strigă ea. Unde este...

– Este transportată la spital, spuse Jack. Şi-a revenit când au scos-o. Este bine, Leah. Stai nemişcată.

Ea îşi scoase masca şi începu să se agite, însă Jack obiectă.

– Sunt bine. Sunt...

Uau! Se învârtea pământul cu ea. Îi venea să verse, aşa că se gândi că poate Jack avea dreptate şi rămase nemişcată.

– Vreau să o văd.

– Mai aşteaptă puţin, spuse el cu fermitate, prinzând-o la timp, căci era să cadă de pe targă. La dracu', Leah! Aşteaptă puţin!

– Cum am ieşit din patiserie?

– Eu! De partea cealaltă se afla Tim, care zâmbea. Te-am găsit inconştientă în bucătărie. Erai căzută pe podea, aproape de uşă, ca şi cum ai fi încercat să ieşi, dar nu ai mai apucat. A trebuit să sparg uşa.

– S-a luat curentul, bolborosi Leah, chinuindu-se să-şi amintească. Totul era foarte confuz, foarte neclar. Am obosit...

Se opri, căci începuse să-şi amintească. Faţa lui Jack atunci când o adusese Tim – nu era calmul lui obişnuit, nici pe departe.

Se temuse. Pentru ea.

– Dacă nu aş fi trecut pe aici, spuse Tim, Dumnezeu ştie ce s-ar fi întâmplat.

Leah tremura, iar Jack îi strânse mâna. Îl privi, ştiind amândoi ce s-ar fi putut întâmpla. Ea şi bunica ei ar fi adormit şi nu s-ar mai fi trezit niciodată. Inspiră oxigen şi, după câteva minute, îşi reveni. Insistă să fie lăsată să plece, promiţându-le tuturor că avea să meargă direct la spital pentru analize după ce o vedea pe Elsie.

– Pe dracu', spuse Jack, prinzând-o de braţ atunci când ea se întoarse spre maşină. Te duc eu.

– Sunt bine...

– Te duc la spital, Leah!

Nu-şi vorbiră deloc pe drum. Jack se simţea confortabil. Leah avea senzaţia că avea în cap o bormaşină care-i dădea găuri. Aţipi o clipă, revenindu-şi când simţi mâna lui Jack mângâindu-i faţa.

– Leah.

Deschise ochii şi întâlni privirea îngrijorată a lui Jack. Era ghemuit în dreptul ei, lângă uşa deschisă a maşinii. Ea se ridică.

– Sunt bine.

Jack se aplecă, îi desfăcu centura şi apoi o ţinu locului preţ de o clipă.

– Ştii, pentru o secundă, am crezut că...

Se opri şi închise ochii, apropiindu-şi fruntea de a ei. Una era să te gândeşti la ce era mai rău, şi alta era să vezi cum coşmarul devenea realitate. I se întâmplase de prea multe ori în viaţă.

– Sunt bine, bâigui ea, cuprinzându-i chipul între palme. Serios.

– Eu nu sunt. Oftă lung, iar ochii i se întunecară. Nu sunt pregătit să te pierd, Leah. Nici măcar atunci când mă scoţi din minţi.

Râse şi îşi sprijini capul de umărul lui. Braţele lui o cuprinseră şi-o traseră afară.

– Rămânem prieteni, da? îi şopti ea, simţind nevoia să o audă. Mă vei iubi mereu?

El oftă.

– Mereu!

Ochii îi ardeau.

– Îmi pare rău că sunt aşa o pacoste, spuse ea, simţindu-i pielea caldă în timp ce-l îmbrăţişa cu putere.

– Eşti o pacoste, admise el, dar te vreau în viaţă, Leah. Pentru mult timp de acum încolo.

O ajută să iasă, apoi o susţinu, căci era încă ameţită. Se opriră în faţa salonului lui Elsie, aşteptând ca Leah să-şi tragă sufletul. Auzi telefonul vibrându-i, dar nu părea să-i pese de altceva în afară de a fi cu ea. Avea să-i fie alături. Mereu. Indiferent de cât de mult ar fi greşit oricare din ei, mereu aveau să aibă asta. Unul pe celălalt. Era suficient, îşi spuse ea. Chiar era.

Iar acum tot ce trebuia să facă era să înveţe să creadă asta.

*

– Nu te aştepta la prea mult, îi spuse Jack lui Leah înainte să intre în salonul lui Elsie. Este sedată şi somnoroasă.

Leah îi făcu semn că înţelesese. Deşi el o avertizase, fu şocată să-şi vadă bunica la pat, nemişcată, cu ochii închişi şi foarte palidă. Elsie arăta slăbită şi foarte vulnerabilă, iar Leah îşi acoperi gura cu mâna. Jack o cuprinse de talie şi o sprijini.

Tim stătea pe scaun, fiind evident că abia sosise. Era destul de serios, dar avea încă aroganţa eroului. Lângă el, era Max. Iar lângă Max, domnul Lyons.

Leah oftă şi zâmbi forţat.

– Sper că ştie că sunteţi toţi aici, pentru că sunt sigură că ar fi încântată că are trei bărbaţi la cheremul ei.

Elsie deschise ochii şi-şi privi întâi audienţa, apoi pe Jack. Se străduí să-i spună ceva, dar Leah se grăbi spre ea.

– Şşştt, bunico, şopti ea. Este în regulă, eşti bine.

Jack trase un scaun pentru Leah şi o împinse uşor să se aşeze. Apoi, simţind-o că tremură, îşi scoase hanoracul şi o înfăşură în el. Şoc posttraumatic. Voia să o încălzească, să aibă grijă de ea, să o strângă în braţe...

Şi să nu-i mai dea drumul niciodată.

Leah o luă de mână pe Elsie.

– A fost cât pe ce, bunico.

Elsie chicoti, dar ochii i se închiseră.

– Te iubesc, şopti Leah, cu voce blândă. Te iubesc atât de mult!

Elsie îşi înlătură masca de oxigen.

– A, scumpa mea, şi nici măcar nu ţi-a stat în gât.

Leah scoase un sunet care era pe jumătate suspin, pe jumătate râs şi-şi puse capul pe patul bunicii.

– Nu te îngrijora, îmi voi reveni, îi spuse Elsie şi, fără ca Leah să o vadă, îi făcu semn lui Jack să se apropie.

– Vei fi bine, spuse el. Vor să te ţină o perioadă să te odihneşti...

– Mda, mda. Îl fixă cu privirea. Știu, dar... uneori nu poți sta liniștit. Uneori...

Pe chipul ei se citea durerea, iar sprâncenele i se tot ridicau, de parcă avea o criză.

– Ești bine? întrebă Leah, gata să ceară ajutor. Rezistă...

– O, Dumnezeule, bombăni Elsie. Sunt bine. Încerc să-i spun lui Jack ceva. Vreau să spun că uneori lucrurile nu sunt ceea ce par. Uneori oamenii acționează irațional. Se opri, dar nu-și luă ochii de la Jack. Înțelegi ce vreau să spun?

– O, bunico, spuse Leah, exasperată. Tu concentrează-te să te pui pe picioare. Poți să-ți bagi nasul în viața noastră mai târziu...

Jack își puse mâna deasupra mâinii lui Leah, făcându-i semn să tacă. Știa exact ce încerca Elsie să-i spună. Pusese totul cap la cap după ce văzuse cine stătea lângă patul ei, cu anxietatea și adrenalina la cote maxime.

Avea sens – și era de-a dreptul îngrozitor –, dar continuă să o privească pe Elsie.

– Înțeleg, spuse el și, fiindcă atmosfera din încăpere se schimbase, nu avu de ales decât să acționeze. Își luă telefonul și sună. Am nevoie de întăriri, spuse el și puse telefonul deoparte.

Ușurată, Elsie se lăsă pe spate și închise ochii. Leah se întoarse spre Jack.

– Ce faci? Ce se întâmplă?

Leah înțelese în momentul în care Max se ridică brusc.

– Uite cât e ceasul, spuse el, cu o jovialitate bizară. Trebuie să plec.

Leah se ridică și se puse în calea lui, privindu-l cu ochii mijiți.

– Miroși a țigări.

– De când este o crimă să fumezi?

– O, Dumnezeule, spuse ea. Tu ai fost!

– Nu am făcut nimic.

– Exceptând faptul că poate ai vrut să-l sperii pe noul dezvoltator ca să nu cumpere clădirile scoase la vânzare în oraș. Ceea ce nu înțeleg este de ce ai fost atât de supărat când bunica l-a convins pe domnul Lyons să renunțe la angajament.

Max inspiră adânc.

– Este complicat.

– De ce? insistă ea.

– Pentru că...

– Pentru că Vince Rinaldi este fratele tău? interveni Jack, sărindu-i în ajutor.

Max îl privi și încuviință.

– Frate vitreg, de fapt. Se întoarse spre Leah. Dacă mă acuzi că am provocat acele incendii și aproape v-am omorât, pe tine și pe bunica ta, din lăcomie, ai mare grijă, domnișorică.

– Ar trebui să pleci, Max, spuse Jack.

– Dar... Leah renunță când simți privirea lui Jack și așteptă frustrată ca Max să părăsească salonul.

Tim dădu să plece și el, fără un cuvânt, când Jack îi tăie calea.

– Pleci? îl întrebă el pe mai tânărul său coleg.

– Mda, spuse Tim, băgându-și mâinile în buzunar. Este epuizant să fii erou.

– Așteaptă! Leah păli și-și duse mâna în dreptul inimii. Îmi amintesc că erai acolo astăzi, spuse ea calm. În uniformă.

Tim râse.

– Erai inconștientă, Leah. Nu știi ce sau pe cine ai văzut.

Dădu să plece, dar Jack îi opri.

– Așteaptă, zise Jack.

– De ce?

– Ai făcut o grimasă când te-ai ridicat. Ești rănit?

– Tibia, spuse Tim. Din cauza alergatului.

– Sindrom de stres tibial?

– Fractură de stres, probabil.

Jack încuviinţă.

– Este din cauza faptului că nu-ţi roteşti glezna spre interior suficient. Calci cu exteriorul piciorului. Dacă mergi sau alergi astfel, pui presiune asupra piciorului.

– Bine, spuse Tim, încercând să-l ocolească pe Jack. Mulţumesc pentru informaţie.

Jack îl opri din nou.

– Spune-mi cum de s-a întâmplat să fii la patiserie.

– Mi-era foame. Locul era încă închis, ceea ce mi s-a părut ciudat. S-a întâmplat să fiu acolo la momentul potrivit, pentru a da o mână de ajutor.

– În uniformă şi echipat complet.

– Nu. Da. Râse. Doar masca. Încerci să mă încurci. Am fost mai întâi în faţă, apoi în spate. Se uită la ceas. Serios, trebuie să plec.

Viclean şi arogant. Nu se gândise că ar putea fi prins. Jack se apropie şi-l mirosi.

– De ce miroşi a ţigări?

– Prietene, Max mirosea. O iei razna, bătrâne?

– Nu, tu eşti. Puţi.

– A, bine că miroşi tu frumos, locotenente. A fum. Sexy, ce să zic.

– Am crezut că te-ai lăsat de fumat.

Tim renunţă să se mai prefacă şi ridică din umeri.

– Mă las în fiecare zi. Nu funcţionează mereu.

– Foloseşte plasturi!

– Zise nefumătorul! Zâmbetul cordial al lui Tim dispăru. Fac tot ce pot, omule!

Jack apăsă pe buzunarul hainei lui Tim şi simţi pachetul. Tim îi dădu mâna la o parte.

– Scuteşte-mă! Nu e treaba ta ce fac eu în timpul liber.

– La noi, nu există timp liber.

– Mda, spuse Tim. Aşa cum am dovedit-o azi.

Îşi folosea aroganţa drept scut, dar, acum, în spatele ei, se mai ascundea ceva. Frica.

– Jack? îl întrebă Leah, aflată în spatele lui. Ce se întâmplă?

Jack îi privi pe Tim.

– Deci rezolvăm asta pe calea uşoară sau nu?

Tim îl privi, cu gura strânsă acum într-o linie mai fermă.

Minunat. Calea mai puţin amiabilă.

– Eu şi Tim vom merge afară să discutăm.

Leah vru să spună ceva, îl privi pe Tim, apoi se răzgândi, încuviinţând, iar Jack speră că asta însemna că avea să se ţină deoparte.

La mai puţin de un minut, încă ameţită şi cu mintea nefuncţionându-i la capacitate maximă, Leah auzi un ţipăt pe hol, apoi o lovitură. Dădu drumul mâinii bunicii ei şi alergă pe hol, unde-l găsi pe Jack lipindu-l de perete pe Tim, care se zbătea. Erau înconjuraţi de personalul spitalului, inclusiv de doctorul Josh Scott şi de o asistentă de la Urgenţe care vorbea la telefon – probabil sunase la Urgenţe, căci îşi băgase un deget în ureche şi striga ceva, probabil adresa. Deşi era haos, mişcările lui Jack erau sigure şi controlate, imobilizându-l în continuare pe Tim.

– S-a terminat, Tim, spuse el. Gata!

– Vreau un avocat, strigă Tim, care se zbătea în continuare. Nu poţi să dovedeşti că eu am provocat incendiile, cum nu poţi să dovedeşti că eu am cauzat intoxicaţia cu monoxid de carbon. Probabil acel radiator cu gaz antic a fost de vină.

– Nimeni nu a pomenit nimic despre vreun radiator, Tim, spuse Jack. Dar sunt convins că, dacă ai dreptate, juraţilor li se va părea interesant că ai ştiu exact unde a fost problema.

Tim încremeni, apoi se lovi cu fruntea de perete şi nu se mai împotrivi.

– Nenorocitule! spuse el. Crezi că eşti mai bun decât noi doar pentru că tatăl tău a fost un fel de erou. Ei bine, şi eu sunt erou. Am salvat nenumărate persoane. În incendiul iscat în bloc, Sam ar fi murit dacă nu l-aş fi scos de acolo. Apoi, la magazinul de piese auto. Dumnezeule, ce frumos a fost... Nimeni nu ar fi ajuns acolo la timp pentru a mai salva pe cineva dacă nu aş fi anunţat eu.

Jack oftă. Incredibil.

– Faci mişto de mine? Dacă ai fi reuşit să provoci un incendiu, ştii ce s-ar fi întâmplat în combinaţie cu scurgerea de gaze? Ar fi explodat toată strada. Oamenii ar fi murit, Tim.

– Nu aş fi permis una ca asta, zise Tim enervat. Ar fi trebuit să mă laşi să mă pregătesc, să calc pe urma ta. Sau ar fi trebuit să mă laşi să-mi încerc norocul cu Leah. Tu ai avut totul şi nu ai vrut să împarţi. Merit tot ce ai tu. Sunt la fel de bun ca tine. La dracu', sunt chiar mai bun.

Jack îl ţintui cu privirea, şocat de complexul lui nebunesc al eroului.

– Ar trebui să taci acum, spuse el. Aşteaptă-ţi avocatul. Vei avea nevoie de el.

Tim îşi întoarse capul, cu obrazul lipit de perete, şi întâlni privirea lui Leah, care stătea în uşă.

– Ea urma. Femeia ta urma.

Leah intră înapoi în salonul bunicii ei şi se aşeză pe scaunul de lângă pat.

– Leah, bâigui bunica ei. Eşti bine, scumpo?

Înainte să poată răspunde, Jack intră în cameră, o ridică şi o îmbrăţişă, ca şi cum ar fi avut nevoie de îmbrăţişarea ei la fel de mult cum avea ea nevoie de a lui.

– Da, bunico, şopti Leah, îmbrăţişându-l strâns, mândră că vocea nu îi tremura. Îl strânse şi mai tare şi respiră siguranţa şi statornicia reprezentate de Jack. Sunt bine.

Leah încercă să adoarmă, dar fără prea mult succes, când simţi pe cineva furişându-se în pat, în spatele ei. Apoi, nişte braţe calde şi puternice se strânseră în jurul ei.

– Jack, şopti ea. Ai venit.

El o sărută pe umăr, pe gât.

– Nu încă. Tu prima.

Zâmbi, apoi gemu când mâinile lui alunecară pe sub aşternuturi, apoi pe sub tricoul pe care-l purta. Era al lui. I-l furase în urmă cu mulţi ani şi-l purtase de atâtea ori, încât se uzase.

Jack îi mângâie sânul gol şi aprobă cu un sunet grav, bărbătesc când ea se arcui spre el. Jack nu spuse nimic, dar ea îi simţea tensiunea.

Imediat după arestarea lui Tim, se întorsese la faţa locului. Aflaseră de la Luke că Max şi fratele lui nu erau implicaţi în incendii şi fuseseră scoşi de pe lista suspecţilor. Max părăsise oraşul.

Tim nu avea să fie la fel de norocos. El fumase ţigările ale căror mucuri fuseseră găsite la locul incendiului, în timp ce aştepta momentul potrivit. Mărimea pe care o purta la încălţări se potrivea cu urmele identificate. Şi, conform propriilor mărturisiri de la interogatoriu, făcuse totul pentru a se bucura de gloria unui erou.

Leah fusese consultată de doctorul Scott – la insistenţele lui Jack, după cum avea să descopere – şi apoi rămăsese cu Elsie până ce se terminase programul de vizite. Îl sunase pe Rafe să-i spună că mai avea nevoie de câteva zile, apoi Ali o dusese acasă, unde făcuse duş, se culcuşise în pat şi... se holba la tavan.

– Eşti bine? îl întrebă ea pe Jack.

– Tim este arestat pe baza dovezilor pe care i le-am prezentat judecătorului.

Nu era răspunsul la întrebarea ei. Nu-şi putea imagina cât de greu îi fusese să-l vadă arestat pe unul dintre ei, şi-şi întoarse privirea spre el, descoperind un chip întunecat de extenuare şi de griji. Mâinile lui o atingeau peste tot pe unde puteau, analizând cu delicateţe fiecare părticică.

– Porţi tricoul meu?

– Poate, spuse ea.

Când vorbi din nou, în vocea lui se simţi un zâmbet.

– Mi-ai furat tricoul.

– Poate. Încercă să se întoarcă, dar el o strânse şi mai tare, îngropându-şi faţa în părul ei. Am vorbit cu doctorul Scott, spuse el în cele din urmă, buzele lui atingându-i urechea în timp ce vorbea. Ai suferit un şoc uşor. Cum te simţi?

O atingea în continuare. Degetele lui îi atingeau lenjeria, iar ea uită întrebarea.

– Leah!

Erau lipiţi unul de celălalt. Ea se luptă cu dorinţa de a se întoarce şi a se ghemui, bucurându-se de parfumul lui.

– Nu-mi vine să cred că a fost Tim, şopti ea, înfiorată.

Jack îi mângâie braţul, iar căldura lui alungă fiorul.

– Te-ai descurcat bine, Leah. Ai trecut printr-o situaţie grea, dar ai rezistat.

Era încă tensionat, dar ea era sigură că simţise mândrie în vocea lui. Era mândru de ea. Era, de asemenea, excitat.

– Jack?

El o strânse şi mai tare, cu degetele explorându-i pielea.

– Mda?

– Regula, spuse ea încet. Cea conform căreia am terminat-o?

El se opri, alegându-şi cu grijă cuvintele.

– Am fost enervat şi rănit. M-am înşelat. Nu m-ai indus niciodată în eroare şi nici nu ai încercat să fii altcineva. Viaţa e scurtă, Leah. Mult prea scurtă. Mi-a luat cam mult să conştientizez asta, dar nu voi face aceeaşi greşeală din nou.

– Dar ce zici de regula „fără despărţiri sentimentale"?

Dinţii lui se apropiară de lobul urechii şi-o muşcară încet, iar ea simţi fiori de căldură în stomac – şi mai jos.

– Îmi amintesc, spuse el.

– Atunci... ce facem?

– O regulă nouă, numai pentru seara asta, spuse el. Vom face sex până vei uita ce s-a întâmplat la patiserie. Apoi, vom face dragoste până când îmi vei striga iar numele. Îmi place mult când faci asta.

Cuvintele lui aproape că o făcură să aibă un orgasm.

Degetele lui alunecară sub marginea lenjeriei.

– Mai eşti aici?

– D-da!

– Te vreau, Leah.

Inima ei se strânse.

– Chiar dacă te-am rănit? Chiar dacă plec? Chiar dacă...

– Chiar dacă, spuse el grav. Nu sunt mereu de acord cu tine, dar te înţeleg mereu. Te vreau în viaţa mea, Leah. Asta nu se va schimba niciodată.

Ea simţi cum i se taie răsuflarea. Acceptare necondiţionată. O copleşi, o înfierbântă. Obrazul lui aspru îl atinse pe al ei.

– Ştiu că nu vrei să ne luăm adio şi nici eu nu vreau. Nu este un „adio", ci un „la revedere", până când drumurile noastre se vor intersecta. S-a întâmplat o dată, se va mai întâmpla.

Nu era o promisiune. Închise ochii şi se bucură de prezenţa lui, simţindu-şi bătăile inimii şi respiraţiile. Mai conta?

Gura lui îi săruta gâtul, mâinile îi mângâiau trupul, trezind dorinţa şi nevoia care o consuma. Gemând, se lipi de el.

Fără promisiuni. Îşi dădu seama că nu avea nevoie de ele şi-i şopti rugător numele.

El îi dădu jos lenjeria, apoi mâna lui alunecă uşor între coapsele ei. Leah tremură când degetele lui o pătrunseră, cu mişcări menite parcă să o înnebunească sau să o facă să implore – ceea ce, în acel moment, era gata să facă.

– Jack!

El se desprinse, şi ea îl auzi desfăcând un prezervativ, plasând în locul degetelor ceva mult mai bun. Pătrunzând-o adânc, o muşcă de umăr, iar ea ajunse la orgasm.

– Mai mult. Vocea lui era răguşită, şi împinse din nou, mai adânc. Din nou.

Abia de-l mai putea auzi din cauza presiunii pe care o simţea în urechi, dar îşi auzi propriul geamăt când Jack se desprinse. O întoarse pe spate.

– Aşa, spuse el, vreau să te văd.

– Eşti atât de frumos, şopti ea.

– Nu, tu eşti, zise el. Privind-o, cu ochii lui întunecaţi, hotărâţi, intenşi, îi îndepărtă tricoul şi o pătrunse iar, făcând-o să strige atunci când ajunse exact acolo unde ea avea nevoie. În ochii ei se citea extazul. Leah, priveşte-mă! Când o făcu, el împinse din nou, iar privirile lor se contopiră. Aminteşte-ţi asta!

Oare chiar credea că nu avea să o facă? Doar de el îşi amintea. Mereu.

– Jack...

Mâna lui alunecă între corpurile lor şi o găsi, iar ea fu aproape să cadă din pat. Se bucura de fiecare mişcare

a lui care o înfierbânta şi îşi ţinu ochii deschişi, lăsându-l să o privească în timp ce ea era cutremurată de un nou orgasm.

Îl luă cu ea. Jack pierdu controlul şi se cutremură, strigându-i numele. Mişcându-şi şoldurile, îi zâmbi, făcând-o să se înfioare şi mai tare.

– Asta, Leah. Îmi voi aminti asta. Îmi voi aminti de tine. Mereu.

Surprinsă de cuvintele lui, îl îmbrăţişă cu braţele, cu picioarele şi, era aproape convinsă, şi cu inima.

capitolul 29

Două zile mai târziu, Leah era în parcare, înconjurată de... toată lumea. S-a zis cu un rămas-bun discret. Jack își petrecuse ultimele două zile la serviciu, ocupându-se de incidentul cu Tim. Nu avuseseră deloc timp doar pentru ei, iar acum despărțirea lor avea să fie publică, de față cu Ben, Elsie, Dee și jumătate din oraș. Nu putea face nimic în privința asta, dar nu fu surprinsă când Jack o luă de mână și o trase deoparte.

– Nu este corect, spuse Lucille. Nu vă putem auzi.

Privirea amuzată, dar solemnă a lui Jack întâlni privirea ei.

– Deci? întrebă el.

– Deci? Inspiră. Mă vei iubi mereu?

– Întotdeauna, spuse el, fără să zâmbească.

Tremurând, Leah se apropie de el pentru o îmbrățișare.

– Chiar nu contează pentru tine că nu am câștigat *Sweet Wars*, nu? șopti ea, strângându-l tare. Sau că am dat-o în bară. Ție chiar nu-ți pasă de asta. Tu mă cunoști, știi cine sunt, și tot mă vrei.

– Leah. Își trecu degetele prin părul ei și o sărută pe frunte. Și tu-mi cunoști toate defectele și mi le accepți. Mă accepți așa cum sunt. Atunci, de ce îți este atât de greu să crezi că și eu le cunosc pe ale tale și le accept? Ai fost parte din viața mea atâta timp – una dintre cele mai importante părți. Asta este tot ce contează. Nu mă interesează că ai renunțat la o emisiune. Mă interesează să nu renunți la mine.

Ei i se tăie răsuflarea, iar inima începu să-i bată cu putere.

– Dar trebuie să fac asta.

– Știu, este în regulă. Poți face ce vrei, să mergi la școală, să-ți deschizi o patiserie sau chiar să nu faci nimic...

Nu de asta te iubesc. Şi te iubesc, Leah. Voiam să ştii asta înainte să pleci. Nu ţi-am spus-o ca să te fac să te răzgândeşti, ci ca să ştii.

Farmecul acelei destăinuiri o trezi la viaţă mai mult decât o făcuse masca de oxigen. Nu o surprinse foarte mult faptul că avea astfel de sentimente. Îi dovedise cât de mult o iubea, într-o formă sau alta, din clipa în care se mutase lângă el. După câte îndurase în copilărie, ştia că emoţiile se exprimau prin fapte, nu prin vorbe.

Dar cuvintele... o, cuvintele. Erau cele mai minunate cuvinte pe care le auzise vreodată. Să se urce în maşină şi să plece fu cel mai greu lucru pe care-l făcuse în viaţa ei.

În urma maşinii lui Leah se ridică un nor de praf, iar Lucille îl bătu pe umăr pe Jack.

- Sunt bine, spuse el.

- Sigur că eşti. Eşti un prost, dar eşti bine.

Ben, care era lângă el, râse. Când Jack îl privi încruntat, acesta ridică din umeri.

- Are dreptate, să ştii. Eşti un prost!

- Mda? De ce?

- Ai lăsat-o să plece.

Jack se îngropase în muncă, iar, atunci când nu era acoperit de toate sarcinile pe care Ronald le lăsase în seama lui, Luke şi Ben îl scoteau în oraş. Mâncau şi beau atât de mult, încât fu nevoit să facă mai mult sport, ceea ce se dovedi a fi un lucru bun. Epuizarea era cea mai bună metodă de a-l face să doarmă. Leah îi scria. Îi trimitea e-mailuri, mesaje şi chiar câteva vederi care îl făceau să zâmbească. El nu prea se pricepea la scris, aşa că o suna. Diferenţa de fus orar îi încurca, dar petreceau ore la telefon vorbind despre... Al naibii să fie de ştia. Pur şi simplu, îi plăcea sunetul vocii ei.

Ea întreba mereu despre mama lui, care era bine, mulţumită lui Ronald. Întreba despre bunica ei, care

şi ea se simţea bine. Întreba despre slujba lui Jack, despre cum se desfăşura tranziţia la postul de comandant şi anchetator, iar el îi spunea că era mai bine decât ar fi putut spera.

– Leah, spuse el pe la jumătatea semestrului. Îmi este dor de tine.

Se lăsă tăcerea, apoi se auzi oftatul ei.

– Şi mie îmi este dor de tine.

– Uau, nu ţi-a stat în gât, spuse el, tachinând-o, imitând-o pe bunica ei.

– Nici asta, zise ea, şi inspiră adânc. Te iubesc, Jack!

Rămase surprins, apoi înghiţi în sec.

– Ne-am prefăcut că suntem un cuplu în faţa tuturor, aproape ai murit din cauza unui piroman care voia să iasă cu tine, apoi a urmat despărţirea aceea dramatică pe care nu ne-am dorit-o, dar niciodată nu mi-ai spus nimic. Trebuia să fii la milioane de kilometri distanţă pentru a-mi spune asta?

– Opt mii de kilometri. Râse. Sincronizarea nu a fost niciodată punctul meu forte.

Pe bune?

Leah făcuse ceea ce-şi propusese şi ceea ce-şi luase angajamentul să facă. Absolvise şcoala şi, surprinzător chiar şi pentru ea, îi plăcuse. Nu trebuise să fie cea mai bună dintre toţi pentru a fi cea mai bună variantă *a sa*. Tot ce trebuia să facă era să fie ea însăşi.

Rafe îi făcu o ofertă.

– Mi s-a cerut să te conving să-ţi reînnoieşti contractul, spuse el. Trustul vrea să te aibă în echipă. Eşti naturală în faţa publicului, iar camera te iubeşte. Trustul vrea să te filmeze în timp ce-ţi deschizi propria patiserie.

Era o ofertă bună, însă ultima oară când fusese cu adevărat fericită fusese în Lucky Harbor, cu Jack. El o iubea, iar acum înţelesese cât de mult însemna asta.

Cum de fugise de asta?

– Nu, îi spuse ea lui Rafe. Mulţumesc, dar nu!

– Nu? Rafe oftă. Bine. Ce vrei? Să-ţi creştem onorariul cu zece la sută?

– Încă o dată, mulţumesc, dar nu pot.

Trebuia să facă ceva. Avea nevoie să o facă. Pentru prima dată în viaţa ei, avea un plan. Revăzuse în minte acel plan în fiecare zi în ultimele trei luni, ştiind exact ce fel de viaţă îşi dorea pentru ea – şi intenţiona să lupte pentru a o avea.

– Ascultă, zise Rafe. Înţeleg, bine? Suntem pregătiţi să-ţi dublăm contractul, dar asta e ultima ofertă, Leah! Fă cum vrei. Şi, să fie clar, ne aşteptăm să accepţi.

Ea clătină din cap, îi refuză contractul generos şi plecă.

– Unde pleci?

– Acasă!

– Nu ai una.

Poate nu, dar asta era doar ceva tehnic. Ştia unde se afla casa ei. Ştiuse mereu asta.

O zi şi jumătate mai târziu, ajunse în Lucky Harbor. Era spre seară, plouase şi totul era umed şi strălucitor. Luminile felinarelor şi copacii de pe margine păreau...

Acasă.

Trecu prin faţa azilului şi încetini. Parcarea era plină, dar ceea ce îi atrase atenţia fu maşina de pompieri aflată în faţa azilului. Recunoscu maşina şi ştiu exact cine se afla înăuntru. Inima îi bătea cu putere, nerăbdătoare. Parcă şi intră în clădire pe sub un semn uriaş pe care scria: „NOAPTEA MĂSURILOR DE SIGURANŢĂ".

Camera principală era plină, iar în faţă stăteau Jack şi Kevin. Primul ţinea un discurs, iar cel din urmă dormea la picioarele lui Jack, întins pe spate, cu picioarele în sus, ca un hoit de trei zile.

Spre deosebire de ocaziile când Leah venea la azil să le dea lecţii de gătit, acum nici unul dintre bătrâni nu moţăia şi nici nu se juca pe telefon. De fapt, toţi erau captivaţi. Elsie era acolo, lângă domnul Lyons.

Leah o îmbrăţişă.

– Îmi pare rău, îi şopti ea, dar trebuie să fac ceva înainte să vorbim.

– Du-te la el, scumpo, spuse Elsie.

Leah îşi dădu seama că în încăpere se lăsase tăcerea, încât s-ar fi auzit şi sunetul unui ac căzând pe podea. Kevin lătră fericit şi exuberant şi sări pe ea, dezechilibrând-o.

– Bun băiat, spuse ea, îmbrăţişându-l.

Jack rămase nemişcat în faţa tuturor, privind-o inexpresiv. Îl salută. Zâmbetul îi apăru încet pe chip, şi toţi îşi mişcau capul de parcă ar fi urmărit un meci de tenis.

– Te-ai întors, spuse el.

Tensiunea o mai părăsi, dar nu de tot, deoarece el încă părea reţinut. Nu se aşteptase să se dezlănţuie în faţa publicului captivat. În plus, era rândul ei să dea totul. Să-i dea lui totul.

– M-am întors.

El îi făcu cu degetul semnul universal pentru „vino-ncoace!" Ea privi mulţimea care îi absorbea cu nesaţ fiecare mişcare.

– Ignoră-i, spuse Jack. Nu eşti înconjurată decât de cincizeci dintre cei mai pricepuţi bârfitori din Lucky Harbor. Tot ce spui aici va fi repetat şi postat pe Facebook.

– Şi pe Twitter, sublinie Lucille. Am descoperit Twitterul.

– Am crezut că „păsărică"[1] reprezenta una dintre părţile corpului femeiesc, spuse confuz un bătrânel.

Nerăbdătoare, dar neluându-şi ochii de la Jack, Leah păşi spre el.

– La naiba, o auzi pe Lucille şoptind. Siri, aminteşte-mi să descarc marşul nupţial pe iPhone.

– Ce? S-a întors? întrebă altcineva confuz. Am crezut că a fugit.

[1] În limba engleză, în original, tweet, care înseamnă „ciripit, piuit", dar se foloseşte şi pentru postările de pe Twitter (n.red.)

– Nu a fugit, prostule, zise Elsie. S-a întors la şcoală. Voi chiar nu citiţi nimic pe Facebook?

Leah se opri la baza scenei şi-l privi pe Jack.

– Am greşit, spuse ea.

Jack îşi duse mâna la ureche, ca şi cum nu ar fi auzit-o.

– *Am greşit*, repetă ea.

– O, te-am auzit. Zâmbi. Îmi place doar cum sună cuvintele astea din gura ta.

Mulţimea reacţionă. Jack coborî şi o cuprinse de talie pe Leah, ridicând-o cu lejeritate pe scenă.

– Nu că nu-mi plac cuvintele astea, dar cu ce ai greşit?

– Că am plecat de lângă tine. Păşi spre el. Am terminat cu asta, să ştii. De acum încolo, merg numai spre tine.

În jurul lor se auzi la unison un „aaa", iar zâmbetul lui Jack se lărgi când în sfârşit o luă în braţe.

Peste umărul lui, Leah o putea vedea pe bunica ei radiind, iar pe Kevin stând în braţele lui Lucille. Aceasta îi dădea bani domnului Lyons.

– Au pariat dacă îmi vei frânge sau nu inima, îi spuse Jack. Miza a crescut atât de mult, încât am pariat chiar şi eu.

– Cum ai pariat? întrebă ea.

Domnul Lyons păşi în faţă şi-i oferi lui Jack nişte bancnote de douăzeci, apoi se întoarse la loc.

– Să zicem că am câştigat, spuse Jack. Apoi, se aplecă şi o sărută, spre deliciul celor prezenţi.

– Nu m-ar deranja un astfel de sărut, o auzi Leah pe Lucille spunând.

– Nici pe mine, zise Elsie, apoi tresări plăcut surprinsă când domnul Lyons o trase spre el şi o sărută pe buze.

Jack râse, apoi o ridică pe Leah şi o puse pe umăr, aşa cum fac pompierii. Mulţimea era încântată, mai ales când Jack se întoarse şi zâmbi.

– Ne scuzați, spuse el. Avem nevoie de câteva minute singuri.

– Nu e amuzant, se plânse Lucille în timp ce Jack ieși din încăpere, mergând pe hol până la prima încăpere care le ieși în drum – sala de mese.

O așeză pe blat, punându-și mâinile de o parte și de alta a ei, apoi o privi în ochi.

– Bună!

Leah se simți învăluită de afecțiune, dorință, iubire.

– Bună!

Leah îi cuprinse fața în palme, și degetele ei simțiră barba aspră, de numai o zi. Voia să o simtă pe pielea goală.

– Ultima oară când am fost acasă, m-ai întrebat când voi conștientiza că merit să fiu fericită. Se opri. Acum, spuse ea. Conștientizez acum. Merit, spuse ea încet.

Jack zâmbi, iar pe fața lui se putea citi mândria.

– Mda?

– Mda. Și știu că mai merit ceva, îi zise ea.

– Ce?

– Pe tine. Sunt îndrăgostită de tine, Jack, iar tu ești îndrăgostit de mine.

El zâmbi discret, aproape imperceptibil.

– Ești foarte sigură de asta.

– Niciodată nu am fost mai sigură de ceva. Îl înghionti, coborî de pe blat și-l împinse pe scaun. Așa că, dacă vrei, ăsta e momentul să renunți.

– Așa crezi, nu?

Se așeză în poala lui.

– Chiar da.

Cineva bătu la ușă.

– Lucille, strigă Jack, fără să-și ia ochii de la Leah. Nu avem ce discuta, mergi și exersează măsurile de siguranță. Vom da un test.

– Oh! Prin ușă se auzi un strigăt de încântare. Iubesc testele.

Apoi, se lăsă o tăcere binemeritată.

– Deci, spuse Jack. Să ne întoarcem la partea în care-mi spuneai că mă iubeşti.

Leah se apropie şi mai mult şi-şi trecu degetele prin părul lui.

– Chiar te iubesc, Jack. Nu vreau să trăiesc fără tine.

– Nici eu.

Auzindu-i emoţia din voce, în braţele lui simţi că putea renunţa la toată tensiunea acumulată.

– O regulă nouă, spuse el. Fără reguli!

Ea zâmbi.

– Şi, dacă sunt de acord cu regula asta, eu cu ce mă aleg?

– Cu mine.

Simţi că faţa toată îi era numai zâmbet.

– Ei bine, asta este cea mai bună ofertă pe care am primit-o vreodată, spuse ea.

Jack zâmbi la rându-i, apoi o sărută până o ameţi.

– Haide, spuse el, apoi se ridică, iar ea rămase în continuare înfăşurată în jurul lui.

– Aşteaptă! spuse ea panicată, când el se îndreptă spre uşă.

– O, nu, nu-mi face asta, ripostă el, strângând-o mai tare. Nu acum, când în sfârşit te pot avea oriunde îmi doresc.

– Şi unde îţi doreşti?

– Alături de mine. Păşi în camera din faţă, şi toţi aplaudară până când el ridică o mână, cerând un moment de tăcere, şi o puse pe Leah jos. Avem un anunţ de făcut.

– Avem? întrebă Leah, simţind că lucrurile îi scăpau de sub control.

Ca într-un vis. Cel mai frumos vis pe care-l avusese vreodată.

– Da. Îi cuprinse mâinile şi i le sărută, în timp ce toţi ceilalţi se aplecară în acelaşi timp, pentru a auzi ce avea de spus.

– Ce? întrebă Lucille în cele din urmă. Ce anunţ aveţi de făcut?

Jack îi zâmbi lui Leah.

– Scoatem relaţia asta din văzul lumii.

– La naiba! exclamă Lucille, în timp ce ceilalţi din încăpere oftară.

Ignorându-i, Jack o trase pe Leah spre el, o sărută şi-i zâmbi.

– Ora s-a terminat, spuse el.

Apoi, o sărută iar.

Şi iar...